

JACK HIGGINS

SEYTAN'IN OĞLU

ALTIN KİTAPLAR

ISBN 975 - 21 - 0205 - 0

KİTABIN ORİJİNAL ADI

EDGE OF DANGER

YAYIN HAKLARI

©JACK HIGGINS KESİM Telif Hakları Ajansı ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET A.Ş

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET AŞ.'ye aittir.

BASKI 1. BASIM/2001

AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş. Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar - İSTANBUL

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (0212) 513 63 65 - 526 80 12 520 62 46-513 65 18 Faks: (0212) 526 80 11

[www. altinkitaplar.com](http://www.altinkitaplar.com) info@altinkitaplar.com.tr

jack higgins

Seytanin

Oglu

X

EPUB: balci60

TÜRKÇESİ

ZELİHA İYİDOĞAN BABAYİĞİT

icindekiler

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[sonsoz londra](#)

Paul Rashid İngiltere'nin en zengin adamlarından biriydi. Aynı zamanda yarı Araptı ve kanının hangi kısmının onu en fazla etkilediğini çok az insan bilirdi.

Paul'un babası, İran Körfezi'nde bulunan Hazar bölgesindeki Rashid Bedouin'in lideriydi. Hem doğuştan, hem de gelenekler gereği bir askerdi. Genç bir adamken Sandhurst'deki Kraliyet Askeri Akademisi'ne gönderilmiş, oradaki resmi bir baloda Dhu Gölü Kontu'nun kızı Leydi Kate Dauncey'le tanışmıştı. Hem genç, hem de yakışıklıydı ve belirgin sorunlara rağmen aralarında bir aşk doğmuştu.

Her iki tarafın ailelerinin başlangıçtaki endişelerine rağmen evlenmişlerdi. Paul'un babası artık İngiltere ve Körfez arasında gidip geliyordu. Yıllar içinde dört çocukları olmuştu: Paul, Michael, George ve Kate.

Çocuklar ailelerinin iki tarafıyla da büyük gurur duyuyorlardı. Gösterişli Umman geçmişlerine hürmeten hepsi de akıcı bir biçimde Arapça konuşuyorlardı ve tam bir Bedeviydiler. Kuşkusuz Paul Rashid'in dediği gibi İngiliz yanları da, bir o kadar önemliydi ve İngiltere'nin en eski ailelerinden biri olarak Dauncey adıyla mirasını hararetle savunuyorlardı.

İki gelenek; ortaçağa ait İngiliz ve Bedevi geleneği, damarlarında birlikte dolaşıyordu. Sandhurst'den mezun olmak üzereyken meydana gelen olağanüstü bir olay, Paul'un öfkesini kontrol edemediğini ortaya çıkarmıştı.

Birkaç gün izin alarak eve gitmişti. O sırada Michael on sekiz, George on yedi ve Kate on iki yaşındaydı. Kont Londra'daydı. Paul Hampshire'a gittiğinde annesini Dauncey Malikânesi'nin kütüphanesinde yüzünde morluklarla bulmuştu. Annesi ona sarılmak üzere uzandığında, "Ona yumruk attı, Paul. O korkunç adam anneme *yumruk* attı!" demişti Kate.

Paul, Michael'a dönüp dikkatle, "Açıkla," dedi.

"Gezginler," dedi kardeşi. "Bir grup gezgin satıcı, dört karavan ve atlarla Roundhay Spinney'e geldiler. Köpekleri ördeklerimizi öldürdü ve annem onlarla konuşmaya gitti."

"Yalnız gitmesine izin mi verdin?"

"Hayır, hepimiz birlikte gittik. Adamlar bize güldü; annem onlara bağırmaya başlayınca, iriyarı, çok uzun boylu ve saldırgan bir adam olan liderleri annemin yüzüne yumruk attı."

Paul Rashid'in yüzü soldu, gözleri karardı. Michael ve George'un üzerine yürümeye başladı.

"Demek o hayvan anneme el kaldırdı ve siz de buna izin verdiniz, öyle mi?" İkisini de tokatladı, "iki kalbiniz var; biri Rashidlere, biri Dauncey'lere ait. İki kalp. Şimdi

ikisine de nasıl sahip olacağınızı göstereceğim size." Annesi kolunu yakaladı. "Lütfen, Paul, daha fazla bela istemiyorum. Buna değmez."

"Değmez mi?" Gülüşü korkunçtu. "Burada derse ihtiyacı olan bir köpek var. Ben de ona iyi bir ders vereceğim," deyip dışarı çıktı.

C

Üç genç Land Rover'la Roundhay Spinney'e gitti. Paul, Kate'e dışarı çıkmayı yasaklamıştı. Ama kardeşleri gittikten sonra Kate de en sevdiği atına atlayıp dörtnala onları takip etti.

Daire şeklinde park edilmiş karavanları buldular. Ortada odun ateşi yanıyordu. Bir düzine kadar kadın, erkek ve çocuk ateşin etrafına toplanmıştı; dört at ve köpekler de yanlarındaydı.

İki kardeşin tarif ettiği iriyarı adam ateşin başındaki bir kutunun üstüne oturmuş çay içiyordu. Yaklaşan üç gence baktı.

"Siz de kimsiniz?"

"Ailem Dauncey Malikânesi'nin sahibidir."

"Vay canına, Bay Kendini Beğenmiş, öyle mi?"

Diğerlerine bakarak bir kahkaha attı. "Bana tam bir ahmak gibi geldi."

"En azından kadınlara yumruk atmıyorum. Bir erkek gibi davranmaya çalışıyorum ki bu senin için söylenemeyecek bir şey. Bir hata yaptın, seni bok çuvalı. O kadın benim annemdi."

"Ne, seni küçük bok..." diye söze başladı iri adam, ama sözlerini tamamlayamadı.

Paul Rashid'in eli Barbour'ünün derinliklerine indi ve kıvrık Bedevi bıçağı *jambiya*'yı çıkardı. Kardeşleri onu takip etti.

Diğer adamlar yaklaşırken Paul iri adamın kafatasının sol tarafını *jambiya*'yla kesip kulağını kopardı. Adamlardan biri cebinden bıçağını çıkardı ve Michael Rashid nereden geldiğini bilmediği bir enerjiyle kendi *jambiyasını* ona savurdu. Adamın yanağını bir anda doğrayıp onu büyük bir acıyla başbaşa bıraktı. Bir başkası kalın bir dal parçası kapıp George'a vurmak için kaldırdı. Bu sırada Kate Rashid saklandığı yerden fırlayıp yerden bir kaya parçası kaptı ve Arapça bir feryat kopararak adamın yüzüne fırlattı.

Her şey başladığı gibi hızla bitti. Grubun geri kalanı sessizce dikiliyordu; kadınlar ve çocuklar bile ağlamıyordu. Birden gökyüzü açıldı, yağmur yağmaya başladı. Lider kulağına ya da ondan geri kalana kirli bir bez parçası bastırmıştı. Kükredi.

"Bunu size ödeteceğim."

"Hayır, bunu yapmayacaksın," dedi Paul Rashid. "Çünkü bir daha arazimize ya da anneme yaklaşırsan kaybedeceğin şey öteki kulağın değil mahrem yerlerin olacak."

Jambiyasını adamın paltosuna sildi, sonra cebinden Walther tabancasını çıkardı, ateşin üstündeki çaydanlığa iki el ateş etti. Çaydanlıktan çıkan suyla alevler sönmeye başladı.

"Buradan gitmeniz için size bir saat veriyorum. Maudsley'deki National Health Hastanesi'nin sizin gibi serserilere bile baktığını biliyorum. Beni ciddiye alın." Sonra durakladı. "Eğer sen ya da arkadaşların annemi bir daha rahatsız ederseniz sizi öldürürüm. Bundan emin olun."

Üç genç adam yağmurda arabayla uzaklaşırken Kate atın üzerinde onları takip ediyordu. Dauncey köyüne girip Dauncey Arms adındaki bara gittiklerinde yağmur acımasızca yağmaya devam ediyordu. Paul arabayı park etti, Kate atın üstünden inip onu küçük bir ağaca bağladı.

Kate yağmurun altında onlara bakıyordu.

"Sana itaatsizlik ettiğim için özür dilerim, ağabey."

Ama Paul onu iki yanağından öptü.

"Harikaydın, küçük kardeşim." Kardeşlerinin bakışları arasında ona sarılıp bıraktı, "ilk şampanyanı içmenin zamanı geldi."

C

Barın içinde kirişli tavanlar, üzerinde şişelerin sıralandığı muhteşem güzellikte eski maun bar ve şöminede dev bir kütük vardı. Beş altı tane yerli adam dönüp kasketlerini çıkardılar. Kadehleri parlatmakta olan barın sahibi Betty Moody başını kaldırıp, "Vay, kimleri görüyorum, Paul," dedi.

Bu beklenen bir hareketti. Onları çocukluklarından beri tanıyordu, hatta bir ara Paul'ün dadısı olmuştu.

"Evde olduğunu bilmiyordum."

"Beklenmedik bir ziyaret, Betty. İlgilenmem gereken bazı işler vardı."

Kadının bakışları sertleşti.

"Roundhay Spinney'deki o piç kuruları gibi mi?"

"Nereden biliyorsun onları?"

"Benim bilgim dışında çok az şey olur buralarda. Haftalardır civardaki insanları rahatsız ediyorlar."

"Eh, artık kimseyi rahatsız etmeyecekler, Betty."

Jambiyasını bara koydu.

Dışardan geçen araçların sesleri duyuldu. Adamlardan biri pencereye gitti.

"Vay canına. Bütün pislikler yola çıkmış."

"Evet, öyle olmaları gerekiyordu," dedi Michael.

Betty elindeki kadehi bıraktı.

"Kimse seni benim kadar sevemez, Paul Rashid. Kuşkusuz sevgili annen dışında hiç kimse. Ama öfkeni iyi hatırlıyorum. Yine yaramazlık mı yaptın?"

Kate söze girdi. "O korkunç adam anneme saldırdı, onu dövdü."

Bardaki tüm sesler kesildi. Betty Moody, "Ne yaptı, ne yaptı?" diye sordu.

"Önemli değil. Paul onun kulağını kesti, bu yüzden gidiyorlar." Kate gülümsedi. "Harikaydı."

Bardaki sessizlik derinleşti.

"Kate de fena değildi," dedi Paul Rashid. "Görünüşe göre, bizim küçük Kate taş atmada ustaymış. Yani, sevgili Betty, bir şişe şampanya açabiliriz artık. Bol miktarda çoban böreği de hiç fena olmaz."

Betty uzanıp gencin yüzüne dokundu. "Ah, Paul, bunu bilmeliydim. Başka bir şey?"

"Evet, yarın Sandhurst'e dönüyorum. Annemin yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacak zamanın olur mu? Bir de bara giremeyecek kadar küçük olan bu çocuğa izin verebilir misin?"

"İkisine de evet diyorum." Buzdolabını açıp bir şişe Bollinger çıkardı. Kate'in başını okşadı. "Benimle barın arkasına gel. Böylece yasal olursun." Başparmağıyla mantarı çıkarırken Paul'e gülümsedi. "Her şey aile arasında kalacak, öyle mi Paul?"

"Her zaman," dedi.

C

Yemek ve şampanyanın ardından yolun karşısındaki mezarlıktan geçerek on ikinci yüzyıldan kalma Dauncey kilisesinin verandalı girişine geldiler. Gotik tarzındaki kilise kemerli tavanıyla çok güzel bir yapıydı. Yağmur dinmişti. Vitraylı camlardan içeriye süzülen harika ışık mezar taşlarının, sıraların ve yüzyıllar boyunca Dauncey ailesini

temsil eden taş heykellerin üstüne düşüyordu.

Kökleri soylu iskoç sınıfına dayanıyordu. Kraliçe Elizabeth'in ölümüne kadar Sir Paul Dauncey bunlardan biriydi. Daha sonra İskoç Kralı VI. James, İngiltere Kralı I. James olduğunda, iyi dostu Sir Paul Dauncey bunu ona haber vermek için Londra'dan Edinburgh'a dört nala gidenlerden biri olmuştu. I. James onu Batı İskoçya'daki Loch Gölü -kara göl ya da karanlık sular diyarı olarak da bilinir- Kontu yapmıştı. Ancak yedi günün altısında yağmur yağdığı için Dauncey'lerin Dauncey Malikânesi'nde kalıp Dhu Gölü'nde yalnızca küçük, kırık dökük bir kale bırakmaları normaldi.

İskoç ve İngiliz soylu sınıfları arasındaki önemli fark, İskoç unvanlarının erkek mirasçılarla birlikte ölmemesiydi. Eğer erkek vâris yoksa soyluluk kadınlar aracılığıyla devam ederdi. Bu yüzden, kont öldüğünde annesi kontes olacaktı. Kendisi, saygın Vikont Dauncey unvanını alacaktı, diğer oğlanlar asilzadeler, küçük Kate de Leydi Kate olacaktı. Ve bir gün Paul de Dhu Gölü Kontu olacaktı.

Koridorda yürürken ayak sesleri yankılanıyordu. Paul zırhlı bir şövalye ve güzel eşini temsil eden güzel bir yontunun önünde durdu.

"Sanırım bugün memnun olmuştur, sizce de öyle değil mi?" Hepsinin bildiği aile öğretisini tekrarladı: "Bosworth savaş alanında III.Richard için savaştan ve sonra bir yolunu bulup Fransa'ya kaçan Sir Paul Dauncey."

"Sonra Henry Tudor onun geri gelmesine izin verdi," dedi küçük Kate. "Ve evini yeniden kurmasına."

"Bu da bizim aile sloganımızı oluşturdu," diye ekledi Michael. "*Her zaman geri dönerim.*"

"Ve her zaman döndük." Paul, Kate'i kendisine doğru çekip kolunu erkek kardeşlerinin omzuna doladı.

"Her zaman birlikte olacağız. Biz hem Rashid, hem de Dauncey'yiz. Her zaman bir aradayız."

Kardeşlerini sert bir biçimde kucaklayınca Kate hafif bir çığlık atıp ağabeyine sıkıca sarıldı.

C

Paul Sandhurst'den sonra Topçu Birliği Guards'da görevlendirildi; İrlanda'yı dolaştı ve doksan birde de SAS tarafından Körfez Savaşı'na gönderildi. Bu durum kaderin bir cilvesiydi, çünkü Ummanlı bir General ve Saddam Hüseyin'in yakın arkadaşı olan babası eğitim amacıyla geçici olarak Irak Ordusu'nda görevlendirilmiş ve karşı tarafta savaşırken bulmuştu kendini. Bununla birlikte, kimse Paul'ün sadakatinden kuşku

duymamıştı. Irak hatlarının arkasındaki SAS için Paul Rashid paha biçilmez bir varlıktı ve savaş bittiğinde madalya almıştı. Fakat babası bir harekât sırasında ölmüştü.

Paul durumu kabullenmişti.

"Babam bir askerdi ve bir askerin risklerini üstlendi," dedi kardeşlerine. "Ben de askerim ve aynı şeyi yaptım."

Michael ve George da Sandhurst'e gitti. Daha sonra Michael Harvard işletme Fakültesi'ne devam etti, George ise Paraşüt Birliği'ne katılıp ırlanda'da dolaştı. Fakat bunun için bir yıl yeterliydi. Ordudan ayrılıp emlak idaresiyle ilgili bir kursa katıldı.

Küçük Kate'e gelince, St. Paul's Kızlar Okulu'ndan sonra Oxford, St. Hugh's Koleji'ne gitti. Ardından çılgın bir döneme girip Londra sosyetesini bir kasırga gibi altüst etti.

Kontun 1993 yılındaki ölümü hiç beklenmedik bir şeydi. Uyarmaksızın gelen ve birkaç saniye içinde öldüren bir kalp kriziydi ölüm nedeni. Leydi Kate artık Dhu Gölü Kontesi'ydi. Yaşlı adamı ebedi istirahatı için Dauncey kilise mezarlığındaki aile mozolesine koydular. Kontu son yolculuğuna uğurlamaya tüm köy halkı ve dışardan pek çok insan geldi, bunların bir kısmını Paul tanımıyordu bile.

Paul Dauncey Malikânesi'nde cenaze töreninin yapıldığı Büyük Salon'da annesini ararken orta yaşların sonundaki bir adamın annesine doğru eğilmiş olduğunu gördü. Yanlarında durunca annesi başını kaldırıp baktı.

"Paul, canım, en eski dostlarımdan biri olan Tuğgeneral Charles Ferguson'la tanışmanı istiyorum."

Tuğgeneral, Paul'ün elini sıktı.

"Senin hakkında her şeyi biliyorum. Ben de bir zamanlar Topçu Birliği Guards'daydım. Irak hatları gerisinde Albay Tony Villiers'la yaptığın iş muhteşemdi. Bunun için Askeri Haç yeterli değildi bence."

"Albay Villiers'ı tanıyor musunuz?" diye sordu Paul.

"Geçmişimiz çok gerilere dayanır."

"Çok şey biliyor gibisiniz, tuğgeneral. O SAS operasyonu gizliydi."

Annesi söze girdi.

"Charles ve büyükbaban birlikte savaştılar. Tuhaf yerlerde. Aden, Umman, Borneo, Malaya. Şimdi başbakan için özel bir istihbarat ekibinin başında bulunuyor."

"Kate bunu söylememelisin," dedi Ferguson.

"Saçma," dedi Kate. "Bunu herkes biliyor."

Ferguson'ın elini tuttu. "Borneo'da büyükbabanın hayatını kurtardı."

"O da benimkini iki kez kurtardı." Ferguson, Kate'i alnından öptü, sonra Paul'e döndü.

"Senin için yapabileceğim bir şey olursa, işte kartım."

Paul Rashid elini sertçe sıktı.

"Hiç belli olmaz, tuğgeneral. Bir gün bu önerinizi değerlendirebilirim."

Kontun vasiyeti hakkında aile avukatıyla görüşmek için Londra'ya gitmek üzere ailenin en büyük çocuğu olarak Paul seçildi. Geri döndüğü akşam geç saatlerde ailenin Büyük Salon'da ateşin karşısında oturduğunu gördü. Hepsi beklentiyle ona bakıyordu.

"Eee, ne oldu?" diye sordu Michael.

"Ah, Harvard işletme Fakültesi'ne gitmiş biri olarak ne kadar diye sormak istedin herhalde?"

Eğilip annesini yanağından öptü.

"Annem her zamanki gibi yaramazlık yapıp beni hazırlamadı."

"Neye karşı?" diye sordu Michael.

"Büyükbabamızın pozisyonunun önemine karşı. Mayfair'in büyük bir bölümüne sahip olduğunu bilmiyordum. Başlangıç olarak diyebilirim ki, Park Lane'in yarısı kadarına."

George fısıldadı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Üç yüz elli milyondan."

Kız kardeşi şaşkınlıkla yutkundu. Annesi yalnızca gülümsüyordu.

"Ve bu da bana bir fikir verdi," dedi Paul.

"Bu parayı iyi kullanmanın bir yolunu buldum."

"Ne öneriyorsun?" diye sordu Michael.

"Sandhurst'den sonra İrlanda'ya gittim," dedi Paul. "Sonra SAS'la Körfez Savaşı'na katıldım. Sol omzum yediğim Armalite mermisi yüzünden kötü havalarda hâlâ sızlıyor. Sen de Sandhurst'e gittin Michael ve sonra da Harvard işletme Fakültesi'ne; George Paraşüt Birliği'yle İrlanda'da bir yıl geçirdin. Kate'in hâlâ biraz deneyime ihtiyacı var, ama sanırım ona güvenebiliriz."

Michael, "Bize hâlâ fikrini söylemedin," dedi.

"Fikrim şu: Birbirimize sıkıca bağlanmamızın zamanı geldi; bir aile işi kurmanın, ciddiye alınacağımız bir güç oluşturmanın zamanı. Kimiz biz? Dauncey'leriz ve aynı zamanda Rashid'leriz. Körfez'de kimsenin bizim kadar nüfuzu yok ve dünya şu anda Körfez'den en çok ne istiyor? Petrol. Özellikle Amerikalılar ve Ruslar aylardır Körfez'de araştırma yapıyor, keşif kontratlarını satın almaya çalışıyor. Fakat o petrole ulaşmak için Bedevilerin iyi niyetini kazanmak zorundalar. Ve Bedevilere ulaşmak için de bizden geçmeleri gerekiyor. Bize gelmeliler, benim aileme."

George, "Neden söz.ediyoruz biz burada?" diye sordu.

Anneleri güldü. "Galiba ben biliyorum."

"Onlara söyle," dedi Paul.

"İki milyar mı?"

"Üç," dedi. "Sterlin elbette, dolar değil."

Bir şişe şampanya aldı. "Sonuçta ben tam bir İngiliz Arabıyım."

C

Zekice bir yatırım ve arkalarındaki Bedevi gücüyle Rashid'ler, Dhofar'ın kuzeyindeki yeni petrol sahalarını açtılar. Bu iş için inanılmaz miktarda para akıttılar. Amerikalılar ve Ruslar, her ne kadar buna istekli olmasalar da gerçekten onlarla anlaşmaya ihtiyaçları vardı. Rashid'ler Irak'ın petrol endüstrisini yeniden inşa etmesine de yardım ettiler.

Birinci milyar, üç yılda gerçekleşti; ikincisi iki yılda ve üçüncüye doğru yol alıyorlardı. George ve Michael, Rashid Yatırım'ın ortak idari müdürü, genç Kate Rashid ise, Oxford'dan aldığı yüksek lisans diplomasıyla başkanı olmuştu. Onu yalnızca Armani takım elbiseler ve Manolo Blahnik ayakkabılar içindeki hoş bir bayan olarak gören bütün işadamları bu düşüncelerinden en kısa zamanda vazgeçiyorlardı.

Paul gölgeler içinde, perdenin arkasında kalmayı tercih etmişti. Zamanının büyük bir bölümünü Hazar'da Bedevilerle geçiriyordu.

Sık sık deveyle çölde gezdiği, kızgın güneşten kavrulmuş kabile adamlarının koruduğu Boş Karargâhla eski Bedevi tarzında yaşadığı, onlarla birlikte hurma ve kurutulmuş et yediği görülüyordu. Erkek kardeşleri ya da Kate çoğunlukla ona eşlik ediyordu.

Kate Batılı tarzıyla yerlileri kızdırıyordu, ama kimse ona bir şey söyleyemiyordu. Çünkü artık ağabeyi ikinci kuşak kuzeni olan Hazar'daki sultandan bile daha güçlüydü. Ortalıkta günün birinde Paul'ün sultanı Yaşlılar Konseyi'ne göndereceği söylentisi dolaşıyordu. Ama şimdilik yaşlı sultan hâlâ iktidardaydı ve en büyük gücü İngiliz gönüllülerin idare ettiği yedek kuvvet askerlerinin oluşturduğu Hazar Erleri'ydi.

Derken bir gece Shabwa Vahası'nda parlak ateşin karşısında otururken bir Hawk helikopteri kükreyerek bir toz bulutuyla yere indi.

Develer ve eşekler sağa sola kaçıştı, çocuklar sevinç çığlıkları attı, kadınlar onları azarladı. Arap giysileri içindeki Michael, George ve Kate göründü. Paul onları selamladı.

"Nedir bu, aile toplantısı mı?"

"Bir sorun var," dedi Kate.

Paul kardeşinin elini tuttu, onu ateşin başına götürdü ve kadınlardan birine kahve getirmesini işaret etti.

Kate başıyla Michael'a işaret etti. "Önce sen anlat."

"Üç milyara ulaştık," dedi Michael.

"Demek sonunda başardık." Döndü. "Kötü haberi bekliyor olmasaydım daha mutlu olurum. Devam et, Kate. Havanın kötü olup olmadığını anlamak için yüzüne bakmam yeterli."

"Bu aralar sultanı gördün mü?"

"Hayır, Kutsal Kuyular'a hacca gitti."

"Kutsal Kuyular mı? Bu çok komik. Amerikan ve Rus hükümetleri, işadamlarıyla buluşmak üzere Dubai'ye gitmiş. Hazar'da ortak keşif hakları üzerinde bir anlaşmaya vardılar; hem de biz olmadan."

"Ama Bedevi işbirliği olmadan bunu yapamazlar. Ve onlara da biz olmadan ulaşamazlar," dedi Paul.

"Paul," dedi Kate. "Bunu yapabilirler ve yaptılar. Sultan bizi sattı. Amerikalıların ve Rusların bizle anlaşmaktan ne kadar rahatsız olduğunu biliyorsun. Bu yüzden bizi dışarda bıraktılar. Bizi çiğneyip geçecekler ve bu arada Bedevileri de çiğneyecekler. Biz olmazsak o lanet olası petrolcüler nereyi isterlerse delecekler, Arapların canı cehenneme."

"Doğru mu, Michael?"

Michael başını salladı. "Çölün ırzına geçecekler, Paul. Ve bizim bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Paul düşünceli bir şekilde başını sallayıp ateşi karıştırdı.

"Acele etme, Michael. Yapılacak bir şeyler her zaman vardır, eğer istenirse."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu George.

"Şimdi olmaz," dedi Paul. Kate'e döndü. "**Gulfstream** Haman'daki hava üssünde mi?"

"Evet," dedi Kate.

Paul, Kate'i kendine doğru çekip alnından öptü. "İyi geceler. Yarın konuşuruz."

Kardeşlerine başıyla işaret etti, hepsi ayağa kalktılar. Kate dönüp yürümeye başladı ve her şey o sırada oldu. Bir Bedevi çığlıklar atarak gölgelerin arasından çıktı. Kıvrık *jambiyasını* başının üstüne kaldırmış üzerlerine geliyordu. Kate tam karşısındaydı.

Paul'ün korumaları bir an için hazırlıksız yakalanmışlardı, **AK-47**'leri ayaklarının dibinde, kahve fincanları ellerindeydi. Paul Rashid hızla ileri atılıp kardeşini yere yıktı ve belinden **Browning** marka tabancasını çıkardı. Art arda dört el ateş etti, saldırgan kumlara yığıldı.

Bir başka ılık duyuldu ve karanlıkların içinden *jambiyasıyla* ikinci bir adam ortaya çıktı, ama bu kez korumalar onu anında etkisiz hale getirdi.

"Onu canlı istiyorum!" diye bağırdı Paul. "Canlı!" George'a döndü. "Kim olduğunu, nereden geldiğini, hepsini öğren."

George adamı yerde tutmaya çalışan gruba doğru ilerledi. Paul, Kate'in ayağa kalkmasına yardım etti.

"İyi misin? Yaralandın mı?"

Kate ağabeyine sokulup Arapça konuştu. "Hayır, ağabey, sayende iyiyim."

Paul kardeşine sarıldı. "Bu işi bana bırak. Gidip yat."

Kate isteksizce geri döndü, Paul Rashid gölgelerin arasına girip yerde ölü yatan ikinci saldırganın yanına çömeldi. Adamın kırış kırış yüzü süzgündü. Gözbebekleri iğne deliğı kadar küçüktü ve ağzının kenarında köpük vardı.

"Kiralık katile *quat* verilmiş," dedi George.

Paul Rashid bir sigara yakıp başını salladı. *Quat* Hazar'daki bodur bitkilerin yapraklarında bulunan bir tür uyuşturucuydu. Hazar'daki pek çok insan ona bağımlıydı. Uyuşturucu bazılarına sahte cesaret veriyordu.

Ama bu adama yalnızca ölüm getirmişti.

"Yapmanız gerekeni yapın," dedi George'a.

Geri dönüp ateşin başına oturdu, biraz daha kahve içti. Az sonra Kate gelip yanına oturdu. Gölgelerin arasından acı dolu bir ılık yükseldi, sonra sessizlik oldu. George ve Michael ortaya ıktı.

"Eee?"

"Amerikalılar ve Ruslar için sultan ayarlamış bu işi. Hayatta kalmamız işlerine gelmiyor."

"Adamların başarısız olmaları onlar için ne kötü," dedi Paul Rashid.

Bir duraklama oldu. Michael ve George yanlarına oturdu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu George.

"Birincisi, bence yeni bir Sultan için zaman geldi. Senin işin Hazar'daki insanlarla çalışmak," dedi Paul. "Bu işi hallet. Ama daha önemli bir konu var. Bu büyük güçlerin halkımıza bunu yapmasına izin verecek miyiz? Topraklarımızı tahrip etmelerine izin verecek miyiz? Bize vurmalarına izin verecek miyiz? Tabii ki hayır. Bence onlara biz vurmalıyız."

O sırada cep telefonu çaldı. Kaftanının cebinden telefonunu çıkardı. "Rashid."

Alevlerin aydınlattığı yüzü birden değışti, gözleri karanlık deliklere dönüştü.

"En kısa zamanda orada olacağız," dedi.

Telefonu kapatıp Kate'e uzattı. "Haman'ı ara. **Gulfstream**'i hazırlamalarını söyle. Hemen gidiyoruz."

"Neden ama? Ne oldu?" diye sordu Kate.

"Arayan Betty Moody'ydi. Annemize korkunç bir şey olmuş."

j

Gerçekten de korkunç bir şey olmuştu. Leydi Kate arabasıyla Dauncey Malikânesi'ne giderken yolun ters tarafından gelen bir arabayla burun buruna çarpışmıştı. O, ölmeden on dakika önce hastaneye yetişmişlerdi. Bu yalnızca dört kardeşin annelerinin başında durup elini tutmaları için yeterli bir süreydi.

"Benim sevgili oğullarım," dedi Leydi Kate, aile içinde her zaman alay konusu olan kötü Arapçasıyla. "Benim güzel kızım. Birbirinizi her zaman sevin."

Bu sözleri söyledikten hemen sonra da gözlerini yumdu. Michael ve George gözyaşı seline kapıldılar. Kate ağlamıyordu. Paul'ün elini sıkıca tutup eğildi, annesinin alnından öptü. Gözleri yanıyordu, ama gözyaşı yoktu. Gözyaşı daha sonra gelecekti; bundan sorumlu olan adamın kimliğini öğrenince.

Ama adamın ismini öğrenmeleri sadece daha fazla kötü habere neden oldu.

Hampshire Polis Teşkilatı'ndan başmüfettişin söylediklerine göre, ne yazık ki, diğer sürücü, Rus Elçiliği'nin sahibi olduğu Knotsley Hall'den Londra'ya doğru, yolun ters tarafında ilerlemekte olan Igor Gatov'du.

Büyük bir olasılıkla sarhoştur ve mucizevi bir şekilde küçük sıyrıklarla kurtulmuştu. Kendisi Londra'daki Rus Elçiliği'nde ticari ataşeydi; bu da diplomatik dokunulmazlık anlamına geliyordu. Yani annelerinin katili İngiltere mahkemelerinde yargılanamazdı.

Annelerinin Hristiyan oluşuna saygı duyarak bir mart öğleden sonrasında, onu Dauncey köy kilisesinin mozolesine gömdüler. Rashid kardeşler kendilerini hiç bu denli birbirlerine yakın hissetmemişlerdi. Daha sonra Dauncey Malikânesi'ndeki Büyük Salon'da Charles Ferguson, Paul Rashid'in yanına geldi.

"Bu çok kötü bir şey, Paul. Çok üzgünüm. O harika bir kadındı."

"Bize söylemediğiniz bir şey mi biliyorsunuz, tuğgeneral?" diye sordu Kate.

Ferguson ona baktı.

"Bir ara beni arayın."

Yanlarından uzaklaştı.

Kate, "Paul?" dedi. "Burada işimiz biter bitmez gidip onu göreceğiz," dedi ağabeyine.

Iki gün sonra Paul ve Kate Rashid, Charles Ferguson'ın Londra'da Cavendish Place'daki dairesini ziyaret etti. Onları Ferguson'ın uşağı Kim karşıladı. Ferguson yalnız değildi, yanında iki kişi daha vardı. Bir tanesi ufak tefek bir adamdı ve saçları öylesine sarıydı ki, neredeyse beyaz gibi görünüyordu.

"Leydi Kate, bu bey benim birimimde çalışan Sean Dillon," dedi Ferguson, sonra kızıl saçlı kadını tanıttı.

"Özel Şube'den Dedektif Hannah Bernstein. Dhu Gölü Kontu, size nasıl yardım edebilirim? Bir kadeh şampanya ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Kız kardeşim isteyebilir, ama ben Bay Dillon'ın aldığı Bushmills ırlanda viskisini tercih ederim."

"Zevkli bir adamsın," dedi Dillon. "Ama önce bayanlar," diyerek bir kadeh şampanya doldurdu.

Hannah Bernstein, Kate'e döndü. "Oxford'a gitmişsiniz, sanırım. Ben de Cambridge'de okudum."

"Eh, bu sizin hatanız değil," deyip hafifçe gülümsedi Kate.

Ağabeyi, "Ben de Topçu Birliği Guards ve **SAS**'da ırlanda görevimi tamamladım. Sean Dillon hakkında pek çok şey duydum oralarda."

"Büyük bir olasılıkla hepsi doğrudur," dedi Hannah Bernstein, Rashid'in çözemediği bir imayla.

"Onu dinlemeyin," dedi Dillon. "Onun için ben, her zaman işe yaramaz herifin tekiyimdir. Ama senin ve benim için, bütün askerler için genel halkın baş edemediği pisliklerle uğraşan adamlarız, biz. Bu harika bir gösteri," diye ekleyip Kate'e döndü. "Sizce de öyle, değil mi?"

Kate sözlerinden hiç gücenmemişti. "Kesinlikle."

Paul Rashid söze başladı. "Rus Elçiliği'ndeki ticari ataşe Igor Gatov sarhoş olarak yolun ters tarafından giderken annemi öldürüyor. Polis diplomatik dokunulmazlığının olduğunu söylüyor."

"Korkarım öyle."

"Moskova'ya geri döndü mü?"

"Hayır, burada ona ihtiyaç var," dedi Ferguson.

"İhtiyaç mı var?" diye sordu Rashid.

"Gizli güvenlik servisleri bunu size söylememden memnun olmayacak, ama onlar benim en iyi dostlarım değil zaten. Anlatın, dedektif."

"Ne kadarını?" diye sordu Hannah Bernstein.

"Ne kadarı gerekiyorsa," dedi Dillon. "Bir Rus pisliği harika bir leydiyi öldürüyor ve bu işten sıyrılıyor."

Bir Bushmills daha doldurdu; kadehini Kate'e doğru kaldırdıktan sonra Paul Rashid'e döndü ve düzgün bir Arapçayla konuştu.

"Gatov birinci sınıf bir köpektir. Dedektif tereddüt ederse onu bağışlayın. Bazı hassasiyetleri vardır. Büyükbabası bir hahamdı."

"Benim babam da bir şeyhti," dedi Paul Rashid İbranice.

"Birçok ortak noktamız olabilir."

Hannah'nın şaşırdığı çok açıktı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye cevap verdi Arapça olarak.

"Eh, ben biliyorum," diye İngilizce olarak aralarına girdi Dillon. "Gatov'u adaletten kurtaran yalnızca Rus Elçiliği değil. Amerikan bağlantısı da var."

Bir duraklama oldu. "Nasıl bir bağlantı bu?" diye sordu Paul Rashid.

Hannah, Rashid'e döndü. "Bildiğiniz gibi Amerikalılar ve Ruslar Güney Arabistan'daki en büyük rakipler, ama eğer işlerine gelirse işbirliği yapabilirler."

"Bunları biliyorum, ama bunun annemin ölümüyle ne ilgisi var?"

Cevap Arapça olarak Dillon'dan geldi.

"Bu bok parçası ikili ajan. Aynı zamanda Amerikalılar için de çalışıyordu. Mahkemeye çıkmasını bir tek Ruslar değil, Amerikalılar da istemiyor. Çok önemli bir adam o."

"Ne için çok önemli?" diye sordu Paul Rashid.

"Amerikalılar ve Ruslar bir tür petrol anlaşması üzerinde çalışıyorlar ve Gatov buna aracılık ediyor. Tam orta noktada. Kazanılacak milyarlarca dolar var," dedi Ferguson.

"Doğru," dedi Dillon. "Arabistan Felix'in*, mutlu Arabistan olduğu söylenirdi eski günlerde."

(*) Arabistan'ın eski bir bölümü.

Sessizlik içinde dinleyen Kate Rashid, "Demek paradan söz ediyoruz," dedi.

"Bence öyle," dedi Dillon.

"Ve kazançlı anlaşmalarını hızlandırmak için hem Amerikalılar, hem de Ruslar annemin ölümünü yalnızca bir sıkıntı olarak gördüler, öyle mi?"

"Ciddi bir sıkıntı."

Kate duraklayıp ağabeyine baktı, Paul başını salladı.

"Birkaç gün önce Shabwa Vahası'nda ilginç bir olay meydana geldi," dedi Kate. "Hazar Sultanı'nın yalnızca önemli bir Amerikan petrol şirketiyle değil, bir Rus şirketiyle

de ittifak yaptığını biliyor muydunuz, tuğgeneral?"

Ferguson kaşlarını çattı. "Hayır, bu benim için yeni bir haber."

"Annemin kazasını haber aldığımız gece iki saldırgan ağabeyimi öldürmeye çalıştı." Dillon'a doğru işaret etti.

"Bir tanesi de beni öldürmek istedi. Ağabeyim hayatımı kurtarıp adamı öldürdü,"

"Önemli olan şu ki, ikinci saldırgandan, sultanın Amerikalıların ve Ruslarla beni hedef gösterdiğini öğrendik," dedi Paul Rashid.

Ferguson başını salladı. "Size her şeyi söyledi mi?"

"Elbette," diye araya girdi Dillon.

"Annenizin ölümünün planlı olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu Ferguson.

"Hayır," dedi Paul.

"Polis, kanıtları bize gösterdi ve gördüm ki, bu köpeklerin annemi öldürerek kazanacakları hiçbir şey yok. Ama onlara göre hayat çok ucuz. Doğrusu ben de gerektiği biçimde pahalandırmayı planlıyorum."

Ayağa kalkıp elini uzattı. "Verdiğiniz bilgiler için çok teşekkürler, tuğgeneral." Dillon'a döndü. "Güney Armagh'da Guards'dayken bir politikacı Wyatt Earp'ün yirmi kişiyi öldürdüğünü, ama Sean Dillon'ın kaç kişiyi öldürdüğünü kendisinin bile bilmediğini söylemişti."

"Biraz abartmış," dedi Dillon.

"Sanırım."

Rashid hepsine gülümseyip Kim'e döndü. Kate elini Dillon'a uzattı.

"Çok ilginç bir adamsınız."

"Ah, sözcükleri çok iyi kullanıyorsun, canım." Elini öptü.

"Ve Tanrıya şükredilecek bir yüzün var."

"O benim kız kardeşim, Bay Dillon," dedi Rashid.

"Bunu nasıl unutabilirim?"

Çıktılar. Ferguson bir şey söyleyemeden kırmızı telefonu çaldı. Ahizeyi kaldırıp dinledi; kısaca bir şeyler söyledi, ardından da ciddi bir yüz ifadesiyle telefonu kapattı.

"Görünüşe göre Hazar Sultanı az önce bir suikaste kurban gitmiş." Dillon'a döndü. "Dikkate değer bir tesadüf, sence de öyle değil mi?"

İrlandalı bir sigara yaktı. "Ah, evet, dikkate değer." Dumanını üfledi. "Bildiğim bir şey var. Igor Gatov için çok üzgünüm."

C

O akşam Dorchester'da başbakanın da katıldığı bir davet vardı. Ferguson, Bernstein ve Dillon güvenlik amacıyla seçildikleri için homurdanıyorlardı. Dillon ve başmüfettiş balo salonuna Park Lane girişinden girmiş, bütün düzenlemeleri incelemişlerdi. Tatmin olduktan sonra Ferguson'ın peşinde dolaşmaya başlamışlardı. Barda Dhu Gölü Kontu ve kız kardeşi vardı.

"Kimleri görüyorum," dedi Ferguson. "Hannah ve ben güvenliğe devam edeceğiz. Sen gidip daha öğrenebileceğin bir şey var mı bak bakalım, Dillon."

Kate ve Paul Rashid yan yana durmuş kalabalığı seyrediyorlardı.

"Bu ne tesadüf," dedi Dillon onlara yaklaşarak.

"Ben tesadüflere hiç inanmam, Bay Dillon," dedi Paul Rashid. "Ya siz?"

"Bunu söylemeniz çok tuhaf. Sizin gibi ben de olumsuz bir insanımdır, ama bugün...

Tam o sırada genç bir adam sözlerini kesti.

"Lordum, başbakan sizinle konuşmak istiyor."

Rashid, İrlandalıya döndü.

"Üzgünüm, Bay Dillon, sohbetimize ara vermek zorundayım. Ama kız kardeşimle ilgilenirseniz sevinirim."

"Benim için zevk olur."

Rashid uzaklaşırken Kate, Dillon'a döndü.

"Eh benimle ilgileneceğinize göre, yeni bir içki getirmeye ne dersiniz?"

Dillon elinde bir kadehle Kate'in yanına dönerken, beyaz yüzlü iriyarı bir adamın genç kadının arkasından çıkıp omzunu sıktığını gördü.

"Kate, hayatım," dedi kükrercesine.

Genç kadınla konuşma fırsatı kalmadığını gören Dillon gitmesinin daha iyi olacağına karar verdi. Ama giderken de adamın sağ ayağına basmayı ihmal etmedi. Adam Kate'i bıraktı.

"Seni sakar angut."

Dillon gülümsedi. "Çok üzgünüm." Başıyla Kate'i selamladı. "Piano Barı'nda olacağım."

C

Akşamın erken saati olduğu için bar sessizdi. Müdürü Guiliano onu sıcak bir şekilde karşıladı, ne de olsa eski dosttular.

"Bir kadeh şampanya?"

"Neden olmasın?" dedi Dillon. "Adamının gelmesini beklerken ben de sana bir şeyler çalayım."

Kate Rashid görüldüğünde Gershwin melodisine kendini kaptırmıştı.

"Görüyorum ki, pek çok yeteneği olan bir adamsın."

"İyi bir bar piyanosu, hepsi bu, bayan. Centilmene ne oldu?"

"Centilmen -ve bu sözü çok özensiz kullanıyorum- Lord Gravely'dir. Lordlar Kamarası'ndandır ve orada çok fazla bir şey yapmayan biridir."

"Ağabeyinin onun sana olan ilgisinden hoşlanacağını sanmıyorum."

"Bu ifade çok hafif kalıyor. Gerçekten ayağına basmak zorunda mıydın?"

"Kesinlikle."

"İyi, buna memnun oldum. O adam tam bir domuz. Hep bana dokunup vücudumu ellemeye çalışıyor. Hayır cevabını kabul etmeyen biri. Ayağına basılmayı ve çok daha fazlasını hak ediyor."

Şampanya kadehini alıp bir dikişte bitirdi.

"Her neyse, yalnızca teşekkür etmek için geldim. Şimdi gitsem iyi olur. Arabama yedide gelmesini söylemiştim."

Daha fazla sohbet edemeyeceklerini anlayan Dillon gülümsedi.

"Seninle sohbet etmek çok heyecan vericiydi."

Kate dışarı çıktı. Dillon müziğini bitirip onun peşinden gitmeye karar verdi. Bunun nedenini tam olarak bilemiyordu, ama bitirilmemiş bir iş varmış gibi gelmişti kendisine.

C

Ana kapıdan çıkıp Park Lane'e döndü, balo salonunun giriş kapısından insanları alan limuzinleri buldu. Leydi Kate Rashid omzunda bir şalla kaldırımda bekliyordu. Birdenbire yine Lord Gravely görüldü. Kolunu Kate'in omzuna atıp onu kendisine doğru

çekti ve kulağına bir şey fısıldadı. Kate ona karşı direnirken aynı anda iki şey birden oldu. Paul Rashid'in arkada oturduğu Daimler kaldırıma yanaştı ve o dışarı çıkarken, Dillon, Gravely'ye yaklaşıp iki yumruğunu birden böbreklerine indirdi. Gravely bir çığlık atarken Kate'i bıraktı, ağabeyi onu arabaya çekti. Gravely öfkeyle Dillon'a dönerken, İrlandalı dirseğini adamın ağzına indirdi ve bir anda sayın lord hazretleri kendini yerde buldu. Limuzinle uzaklaşırlarken Rashid arka camdan Dillon'ın kalabalığa karıştığını ve bir polis memurunun Gravely'ye yaklaştığını gördü.

"Kayda değer bir adam şu Dillon. Ona bir borcum oldu. İyi misin?"

"İyiyim, ağabey ve ona borçlu olan benim."

"Ondan hoşlandın mı?"

"Çok."

"İyice araştıracağım onu."

"Hayır, Paul, bunu kendim yaparım."

C

Ertesi sabah avukatlar toplantısından sonra ikisi Dauncey Malikânesi'ne gittiler. Paul daha önceden telefon etmişti, bu yüzden kardeşleri de oradaydı.

Gatov'un fotoğrafını Betty Moody'ye vermişler, o da yerlilerle konuşmuştu. O akşam barda Betty her zamanki gibi ona bir kadeh şampanya verip alçak sesle konuşmuştu.

"O köyde, Paul, Rus Elçiliği'nden gelen bir grupta birlikte öğle yemeği saatlerinde geldi."

"Güzel." Şampanyasının keyfini çıkarmaya başlamıştı.

"Ne yapacaksın?"

"Onu idam edeceğim, Betty," dedikten sonra kadının soluğunun kesilişini gülümseyerek seyretmişti.

O gece geç saatte Büyük Salon'da kardeşleriyle konuşuyordu. Betty de oradaydı. Knotsley Hall'deki yerli çalışanların konuşmalarına kulak misafiri olduğu sırada edindiği son dakika haberiyle gelmişti: Gatov gece arabayla Londra'ya dönmek üzere on birde ayrılıyordu. Paul Rashid kardeşlerine ne yapmak istediğini anlattı. Ama Kate'i bilinçli olarak planının dışında tutmuştu.

"Onun bu işle bir ilgisinin olmasını istemiyorum. Bu erkek işi."

Bilmediği şey Kate'in yukardaki balkondan onları dinlediğiydi. Öfkeyle ona seslenmek üzereyken Betty arkasından gelerek omzunu yakalamıştı.

"Hareketlerine dikkat et, kızım. Ağabeylerin tehlikeli bir işin içinde. Bu işi onlar için daha fazla zorlaştırmana gerek yok."

Bir an için yeniden çocuk olan Kate Rashid kendisine söyleneni yaptı.

O gece Igor Gatov bir virajı alırken, bir minibüsün bir hendeğe doğru hafifçe meyilli durduğunu ve yolun ortasında birinin yattığını gördü. BMW'sinden inip yürüdü ve yerde yatan adamın üzerine doğru eğildi. Adam Paul Rashid'di. Gatov yanına gelir gelmez boynuna bir darbe indirdi.

O ve kardeşleri siyah Özel Kuvvet tulumları giymişlerdi. Michael ve Paul yarı baygın Gatov'u BMW'sine taşıyıp tekerleğin altına koydular.

George minibüse bindi, hendekten çıkardı. Paul Rashid tulumundan bir şişe çıkardı, Gatov'u benzinle ıslattı.

"Ateş temizler, Kuran böyle diyor," dedi, sonra BMW'nin motorunu çalıştırıp, el frenini bıraktı. "Annemi geri getirmeyecek ama hiç yoktan iyidir."

Çakmağını yaktı, Gatov'un benzinle ıslanan ceketine dokundurur dokundurmaz ceket alev aldı. George ve Michael itince, BMW tepeden aşağıya hızla inip eski taş köprüye çarparak bir alev topu halini aldı. Ertesi sabah Savunma Bakanlığı'nda Igor Gatov'un yanarak öldüğü korkunç kazanın ayrıntıları konuşuluyordu.

"Aman Tanrım," dedi Ferguson. "Bir ilginç tesadüf daha."

Sean Dillon kapıya yaslanıp bir sigara yaktı.

"Soru şu: bir sonraki tesadüf ne olacak?"

Kate'in Güney Audley Caddesi'ndeki evinin oturma odasında oturan Paul Rashid, "Gatov öldü," dedi. "Sultan öldü. Bu tür infazlar doğru ve adil. Ama yeterli değil."

"Ne demek istiyorsun, ağabey?" diye sordu Michael.

"Demek istiyorum ki, iki küçük adamı ortadan kaldırmak yeterli değil. Onların ölümleri hızla unutulacak ve büyük güçler hiçbir şey olmamış gibi kibirle hava atmaya devam edecekler. Amerika ve Rusya, iki Büyük Şeytan Arap kültürüne saldırdı; Bedevileri çiğneyip geçti, Arabistan ve Hazar'ın -ve bizim- hakkımız olan şeyleri elimizden aldı. Onlara asla unutamayacakları bir ders vermeliyiz."

"Aklından ne geçiyor?"

"İlk olarak: Kate. Allah'ın Ordusu, Allah'ın Kılıcı, Hizbullah, yani bütün dostlarımızla bağlantı kurmanı istiyorum. Rusya ve Amerika'nın Arabistan'ı yağmaladıklarını söyleyip kıyameti koparmalarını istiyorum. Mümkün olan her yer ve zamanda kargaşa çıkarsınlar."

"Sonra?" diye sordu Michael.

"Sonra Birleşik Devletler Başkanı'na suikast yapacağız."

Şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu. Michael fısıltıyla konuştu.

"Ama neden, Paul?"

"Çünkü Gatov yalnızca bir uşaktı. Çünkü sultan yalnızca bir maşaydı. Çünkü yalnızca küçük insanları öldürmek yeterli değil. Eğer bir duyuru yapmazsan -yani *büyük* bir duyuru- büyük güçler asla anlamaz. Bizi asla rahat bırakmazlar. Başkan Jake Cazalet'in uygun biçimde hazırlanmış bir planla öldürülmesi Arabistan'ın yalnızca Araplar için olduğunu dünyaya, bir kez daha ilan edecektir. Cazalet için oyun burada bitiyor, öyle demiyorlar mı? Kuşkusuz Rusya Başkanı'nı da öldürebiliriz -o da aynı derecede suçlu- ama Cazalet çok daha büyük bir etki bırakır."

Biraz daha sessizlik oldu. "Sen bu konuda ciddi misin?" diye sordu Michael.

"Evet, Michael. Hiçbir zaman bu kadar ciddi olmamıştım. Kesin bir tavır almanın zamanı geldi." Sert bir şekilde baktı Michael'a. "Bu Bedeviler için." Bakışlarını George'a doğru çevirdi. "Bu Hazar için." Bakışları Kate'in üzerinde sabitlendi. Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca gözleri birbirine kilitlenmiş olarak durdular. "Bu annemiz için." Boğuk fısıltısı bütün odayı doldurmuş gibiydi.

Bir an sonra Kate sordu.

"Peki ama bu işi kim yapacak?"

"Paralı bir asker. Kuzey İrlanda'daki barış süreci yüzünden boştaki bir sürü usta **IRA** katili var."

Bir zarf çıkarıp Kate'e uzattı.

"Bu adam, yani Aidan Bell hakkında pek çok övgü duydum. County Down'da bulunuyor. Çeçenler için bir Rus generale ateş ettiği söyleniyor. Risk almaktan çekinmiyor. Gidip onu gör, Kate. George'u da al. Orada askerlik yaptı, yolyordam bilir."

Artık herhangi bir tereddüt yoktu. Karar verilmişti.

"Elbette, ağabey."

"Bir şey daha var." Bir sigara yaktı. "Sean Dillon'dan hoşlanıyor musun?"

"Sana söyledim."

"Gidip onu gör. Tesadüfi bir görüşme ayarla. Bak bakalım Aidan Bell hakkında ne biliyor."

Kate gülümsedi. "Zevkle."

"Ama adamdan çok fazla şey bekleme," diyerek kardeşinin gülümseyişine karşılık verdi.

Kate Rashid ağabeyinin verdiği bilgiyi inceledi. Bu oldukça ayrıntılı bir bilgiydi. Aidan Bell kırk sekiz yaşındaydı, yirmi yaşından beri IRA üyesiydi ve bir gün bile hapiste yatmamıştı. Yıllar boyunca son derece aşırı bir örgüt olan İrlanda Ulusal Kurtuluş Ordusu'nun üyesi olmuştu. Şimdiki IRA'yla sürekli anlaşmazlık halindeydi, ama bazı önemli cinayetlerden sorumluydu. Hakkındaki bilgilerin en ilginçiyse adamın aynı zamanda birçok yabancı devrim hareketinde paralı asker olarak görev almasıydı.

Kate konuyu Rashid Yatırım'ın güvenlik şefinin ellerine bıraktı. Frank Kelly adındaki güvenlik şefi eski bir paraşütçüydü ve güvenilir bir adamdı. Ama tüm ayrıntılar konusunda değil elbette. Kate hiçbir çalışanına o kadar güvenmezdi. Şimdi tek istediği Dillon'la bir tesadüfmüş gibi karşılaşmaktı ve bu isteği pazartesi günü gerçekleşti.

Kelly Dorchester'dan yalnızca beş dakika uzaktaki Güney Audley Caddesi'nden aradı onu.

"Dillon az önce Piano Bar'ına girdi. Gece için giyinmiş gibi, lacivert bir takım elbise ve Guards kravatı."

"Ama o Guards'da değildi."

"Muhtemelen yalnızca gırgır geçiyor. Paraşüt Birliği'nde çok zaman geçirdim. Bu adamı iyi tanırım."

"Paraşüt Birliği'nde olduğunu bilmiyordum, Kelly. Kardeşim George'u tanıyor muydun?"

"Evet, efendim. Benim çok çok üstümde olan sert bir adamdı. O yüzbaşydı, bense yalnızca bir çavuş."

"Tamam. Araban var mı?"

"Şirket Mercedes'lerinden biri."

"Gelip beni al. Dorchester'a gelip bekleyebilirsin. Özellikle senin gelmeni istiyorum, Kelly. Başkasının değil."

"Leydi Kate, başkasını göndermeyi düşünmem bile."

Boyuna bir yetmişten daha uzun olmayan, iyi giyimli, sert yüzlü ve her zaman asker özelliği olarak bilinen kısa kesilmiş saçları olan bir adamdı. Çok kısa bir sürede Kate'i Dorchester'a bırakıp ayrıcalıklı park yerlerinden birine park etmişti.

Siyah takım elbisesiyle çok zarif olan Kate içeri girdi. Barda müzik vardı ve Dillon yine piyano çalıyordu. Guiliano görüldü.

"Leydi Kate, bizim için ne büyük zevk. Her zamanki masanız mı olsun?"

"Piyanonun solunda dipteki masa. Piyanistle konuşmak istiyorum."

"Ah, Bay Dillon. İyi çalışıyor, değil mi? Normal müzik saatlerimizin dışında çalar, ama maalesef çok nadir olarak. Zamanının geri kalanında ne yaptığını Tanrı bilir. Onu tanıyor musunuz?"

"Öyle de diyebilirsiniz."

Adam Kate'i masasına kadar geçirdi. Kate başıyla Dillon'a selam verdi ve otururken bir kadeh Krug şampanya ısmarladı. Ardından da bar kurallarına kesinlikle aykırı olan bir şey yaparak cep telefonunu çıkardı. Dairesi çok uzak olmayan ağabeyi George'u aradı.

George cevap verince.

"Dorchester'da Piano Barı'ndayım. Dillon burada ve Frank Kelly dışarda. Cep telefonundan ara, gelip seni almasını söyle. Buraya gelmeni istiyorum."

"Elbette," dedi George. "Görüşürüz."

Dillon'ın gerçekten çok iyi çaldığına karar verdi. Eski parçaları çalıyordu, Kate'in hoşlandığı türdeki parçaları. Dudaklarında bir sigara sallanıyordu. Birden yüzünde çarpık bir gülümsemeyle "*Aşkımız Burada Kalacak*" şarkısına geçti. Parçayı bitirmek üzereyken her zamanki piyanist geldi. Dillon gülümseyerek yerini adama bıraktı. Kate'in yanına geldi.

"Ne büyük bir rastlantı, öyle değil mi?"

"Bay Dillon, çok yeteneklisiniz."

"Eh, sizin gibi Oxford'da gitmedim. Dramatik Sanatlar Kraliyet Akademisi'yle idare etmek zorundayım."

"Aktör müydünüz?"

"Ah, hadi Kate Rashid, ne olduğumu çok iyi biliyorsun, hem de hepsini."

Kate gülümsedi. Guiliano yanlarına gelince ona, "Kişisel tercihi Krug'du, ama anladığım kadarıyla Louis Roederer Cristal'e geçmiş. Bir şişe alalım," dedi.

Dillon gümüş sigaralığını çıkarıp bir sigara aldı.

"Önce bayana sormalısın," diyerek uzandı. Sonra sigaralığı aldı ve biraz inceleyip

içinden bir sigara seçti.

"Bir sanat eseri. Zevkli bir adamsın. Belki de Ulusal Tiyatro'dan bir hatıradır."

"Çok iyi bilgi almışsın," dedi Dillon. Zippo'sunu çıkarıp Kate'in sigarasını yakarken, şampanyaları geldi.

"Biliyorsun, bu karşılaşma bir tesadüf olabilir, sonra bir de Carl Jung var."

"Eşzamanlılığı mı kastediyorsun? Daha derin bir motivasyonun olduğunu?"

Dillon kadehini Kate'e doğru kaldırdı.

"Yani şimdi bir eşzamanlılık mı söz konusu?"

O sırada George barın merdivenlerinden inip onlara katıldı, arkasından Frank Kelly geliyordu.

"İşte iki korsan geliyor, Paraşüt Birliği'nden. Dillon, bu ağabeyim George."

Ama Dillon'ı rahatsız eden kişi Kelly'ydi.

"Senin yerinde olsam silahımı koltukaltında taşımazdım, oğlum. Kötü bir durum karşısında tabancanı çekmekte zorlanırsın. Cebinde dursa daha iyi olur. Bana canın cehenneme deme, yoksa senin canını cehenneme gönderirim."

Kelly güldü.

Kate, "Yandaki masaya otur, Frank, böylece konuştuklarımızı duyabilirsin," dedi.

Kelly, Dillon'a bakarak gülümsedi tekrar.

"Evet, bayan, itaatkâr iyi bir köpek gibi."

Dillon bir kahkaha attı. "Bu köpeğe bayıldım. İçki içebilir mi?"

"Görev sırasında olmaz," dedi Kelly. "Bu arada, ben de County Down'danım, seni Fenianlı* piç kurusu."

() İrlanda'yı İngiliz idaresinden kurtarmak için New York ve İrlanda'da oluşturulan gizli devrimsel hareketin bir üyesi.*

"Demek nerede olduğumuzu biliyoruz." Dillon gülümsedi. "Hadi, bir Bushrnills alıp otur ve leydinin ne istediğini dinle."

Kate'in hikâyesi inandırıcıydı.

"Konu şu ki Dillon, biz, yani Rashid Yatırım barış süreci yüzünden Ulster'a taşıyor, ama bazı engellerle karşılaşıyoruz, ne demek istediğimi anlarsın. Gelişmelerimiz sonucunda, çok sayıda çalışanımız olacak, ama tehditler alıyoruz."

"Yani?" diye sordu Dillon.

"Sanırım korunma denen şeye ihtiyacımız var. Yardım edebilecek insanlara."

"Kimmiş bu insanlar?"

Kate garsona işaret etti, adam biraz daha şampanya doldururken bekledi.

"Aidan Bell adında birini duydun mu?"

Dillon neredeyse yere yıkılacaktı gülmekten.

"Tanrı aşkına, o beni birkaç kez vurmaya çalıştı. Bizim Aidan IRA'nın sert kanadındaki aşırı örgütlere katılmıştı."

"Lord Mountbatten'ın ölümünden sorumlu olabileceğini duydum."

"Bu cinayetle ben de suçlandım."

"Yirmi bir şubatta Downing Caddesi, On Numara'ya havan topuyla saldırdığın da söyleniyor."

"Bu hiçbir zaman kanıtlanmadı." Gülümsedi. "Eğer biraz daha vaktimiz olsaydı... "

"Tamam," dedi Kate. "Demek yaramaz bir çocuktun. Doğrusu bir anlaşılmaya varıp varamayacağımızı görmek için Aidan Bell'e ulaşmam gerekiyor. County Down'da Drumcree, diye bir yerde yaşıyor."

"Bunu çok iyi biliyorum, ben de Down'danım, ama zaten bunu da biliyorsundur."

"Onunla perşembe günü görüşeceğim. George'u da alacağım." Kelly'ye döndü. "Sana da güvenebilir miyim?"

"Elbette, bayan."

Kelly'ye bakarak, "Aferin sana," dedi Dillon, sonra Kate'e döndü. "Beni de mi çağırıyorsun? Ben Ferguson için çalışıyorum."

"O zaman ona da söylersin. Bu bir istihbarat konusu değil. Destek istiyorum, hepsi bu ve bu lanet olası yerde sen en iyisin. Sorun ne, Ferguson senin serbest çalışmana izin vermez mi hiç?"

"İyi yürekli tuğgeneral ne diyecek bir bakayım. Sonra sana haber veririm."

O gece daha geç bir saatte tuğgenerale olanları kısaca anlattı. Hannah Bernstein da her şeyi dinliyordu. Dillon sözlerini bitirince Ferguson bu konuyu biraz düşündü, sonra Hannah'ya döndü.

"Ne düşünüyorsun?"

"Görünüşte mantıklı. Rashid şirketi bugünlerde Ulster'a kesinlikle giriyor, ama pek çok insan da öyle. Öte yandan çok iyi bir hikâye. Fazla iyi."

Ferguson, Dillon'a döndü. Dillon gülerek, "Kadın aynasızlara her zaman güvenmişimdir. Şimdi de haklı."

Ferguson başını salladı. "Burada gizli bir iş söz konusu. Ne olduğunu öğrenebilecek misin bir bak, Sean."

"İşte yine Sean diyorsun bana." Gülümsedi. "Ortalık çok sessiz. Duruma bir bakayım."

"Bizimle bağlantıyı koparma," dedi Ferguson.

C

Rashid **Gulfstream**'i, Heathrow'un sıkışıklığından rahatsız olan şirket jetlerinin en çok kullanıldığı **RAF** Northolt'dan havalandı. İki pilotun yanı sıra jette Kate, Dillon, George Rashid ve Kelly vardı. Dillon en son gelmişti ve havalanır havalanmaz da barı açıp yarım şişe Bushmills bulmuştu.

"Neler olduğunu hâlâ bilmiyoruz," dedi Kate.

"Eh, oldukça basit. Aidan Bell yarın herhangi bir saatte seni görmeyi bekliyor. Biz bu öğleden sonra Aldergrove'a varıyoruz. Yaptığım ayarlamayla Magee adındaki küçük balıkçı köyüne gideceğiz, gece boyunca denizde ilerleyip Drumcree'ye ulaşacağız. Böylece yarın sabah Bell'i görebilirsin."

Bir sessizlik oldu. "Bundan emin misin?" diye sordu Kate.

"Bu, *Aran* adında on iki metrelik bir tekne. Kendim de idare edebilirim, ama bu ikisi tayfa olabilir. Bu şekilde gelişin onu şaşırtacaktır -böyle bir şeyi beklemiyor-böylece zeki kız istediği gibi hareket edebilir."

"Hergele," dedi Kate. "Neden senin hakkında böyle düşünüyorum?"

"Çünkü öyleyim."

"Eh, bu işte benim yanımda olduğun sürece sorun yok, tamam mı?"

Dillon'a bir an bile inanmıyordu. Ama inandırıcı bir program yapıyor ve onu uyguluyordu. Uçuş normaldi, sahilde yaptıkları araba yolculuğu da olaysız geçmişti. Magee eski günlerde balıkçılıkla geçinen küçük bir yerdi. Eski püskü bir tekne olan *Aran* iskeleye bağlanmış bekliyordu. Dillon'ın dediği gibi on iki metre boyundaydı. Ferguson'ın çabaları sonucunda ikiz motoru ve gece harekâtında ihtiyaç duyacağınız türde motoru olduğunu biliyordu. Yola çıkmadan önce gece yarısına kadar beklediler.

Sahanda yumurta, konserve spagetti ve son derece ucuz olduğu için mantar yerine vidalı kapağı olan bir şişe şaraptan oluşan basit bir yemek yediler.

"Yola çıkıyoruz," dedi Dillon. "Hava çok kötü değil. Rüzgâr altı ya da yedi hızında."

George ve Kelly'ye işaret etti. "Siz ikiniz halatı çözün, sonra da biraz uyumanızı tavsiye ederim. Sabah işlerin nasıl olacağını kimse bilemez."

"Peki ya sen?" diye sordu Kate. "Ben idare ederim."

"Dillon, ben yıllardır denize açılıyorum."

"O halde işler zorlaşırsa bana yardım edersin."

Aran denize açılırken dalgalar şiddetleniyordu. Görüş açısı kötüydü, yağmur çiseliyordu. Kate dümen köşkünde Dillion'ın yanında dikilirken tek ışık harita masasının üstündeki lambadan geliyordu, "Yağmur şiddetlenecek, sabah da sis olur belki," dedi Dillion. "İyi misin? Çekmecede bulantı hapları var."

"Sana söyledim, Dillion, daha önce de denize açıldım. Çay yapacağım, belki sandviç de hazırlarım."

Kısa bir süre sonra Dillion domuz pastırmasının kokusunu aldı. Kate elinde termos ve üç sandviçle dümen köşğine girdi.

"İki tane sana, bir tane bana."

"Yarı Bedevisin ve domuz eti yiyorsun?"

"İslam harika bir ahlaki inançtır, Dillion."

"Peki o on ikinci yüzyıl Dauncey Hristiyanlarıyla nasıl yan yana gelebiliyor?"

"Ah, onlar çok zor insanlardı ve bazı açılardan inançları birbirine çok benzerdi. Biliyor musun, Dillion, ben yarı Bedeviyim, ama Tanrı biliyor ya, Dauncey köklerimle de gurur duyuyorum. Kanımın o yarısında da harika atalarım var."

Dillion ikinci sandviçini bitirdi.

"Sıradışı bir durum, bunu anlayabiliyorum. Aristokrasi konusunda emin değilim, Kate, ama senden hoşlanıyorum. George ve Kelly'den ne haber?"

"Son gördüğümde yatıyorlardı."

"Güzel. Ben de öyle yapacağım ve denizcilik yeteneklerin konusunda övünüp durduğuna göre, dümeni sana devredeceğim."

Dört saat sonra hafif bir sarsıntı hissederek uyandı. Salondaki sıralardan birine uzanmıştı, yavaş yavaş ayılıp güverte iskelesine çıktı. Dümen köşkünün kapısını açınca gri ışık, yoğun bir sis ve yağmurla karşılaştı.

Down sahili birkaç mil ilerdeydi. Kate ayakta duruyordu, elleri dümen üzerinde sabitlenmişti.

"Aferin sana," dedi Dillion. "Kontrolü ben alayım." Kate'in yerini aldı. "İyi misin?"

"İyiyim. Yıllardır hiçbir şeyden bu kadar zevk almamıştım. Biraz çay yapacağım. Biraz daha sandviç ister misin?"

"Bak bakalım tayfalar ne istiyor. Bir saat içinde Drumcree'de olacağız. Oranın eski halini biliyorum. Royal George adında bir barı var. İsmi seni yanıltmasın. Cumhuriyetçilerin yatağıdır, içeri girip Bell'i soracağız."

"Onu şaşırtacağız, taktiğin bu mu?"

"Öyle de diyebilirsin. Şunu açıklığa kavuşturmama izin ver, Kate Rashid. Onunla karşılaştığın sırada yanında olmamı istemezsin, değil mi?"

"Bu işle ilgili bir konu, Dillon, özel şirket işi. George benimle gelebilir."

"Tamam," deyip dümene döndü Dillon. "Şu çay ne oldu?"

C

George ve Kelly sonunda dümen köşkünde onlara katıldılar. Elllerinde çay fincanlarıyla Dillon'ı dinliyorlardı.

"Royal George iyi bir Fenian kurumudur ve dalgakıranın hemen üstündedir, ikiniz de Ulster'da görev yapmışsınız, bu yüzden nasıl bir yer olduğunu bilirsiniz."

"Silah taşımamız gerekir mi?" diye sordu Kelly.

"Harita masasının altına dokun. Bir sürgü var."

Kapak düştü, Kelly oradaki çekmeceyi dışarı çıkardı. İçinde her türden tabanca vardı.

"Walther'ı cebime alacağım, böylece arama yaptıklarında onu bulacaklar," dedi Dillon. "Kısa namlulu iki-ikiyle birlikte üç ayak bileği kılıfı bulacaksınız. Hepimize birer tane."

"Sence onlara ihtiyacımız olacak mı?" diye sordu George.

"Burası kızılderili bölgesi ve ben de bir kızılderiliyim." Gülümsedi. "İnançlı olun. Yavaş ve sakın bir şekilde."

Drumcree minik bir rıhtımı ve dalgakıranı olan küçük bir yerdı. Gri taştan tek tük evleri ve birkaç balıkçı teknesi vardı. Sahile vardılar; Dillon tekneyi dalgakırana yanaştırdı ve George da korkulukların üstünden atlayıp halatı bağladı. Ortalık çok sessizdi, görünürlerde kimse yoktu.

"İşte Kate," diye işaret etti Dillon. "Royal George."

On sekizinci yüzyıl yapısı olduğu belliydi. Ama çatısı sağlam görünüyordu, üzerinde siyah harflerin yazılı olduğu yeşil tabelası yeniydi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Kate.

"Eh, bu bölgedeki bütün nezih barlar gibi İrlanda kahvaltısı veriyorlar. Bana sorarsanız bir şeyler yiyip içelim, sonra ben oranın sahibine Aidan Bell'e geldiğimizi haber vermesini söylerim."

"Bu yeterli olur mu?"

"Kesinlikle. Bizi zaten görmüşlerdir." İki adama döndü. "Sen teknede kal Kelly ve her şeye hazırlıklı ol."

Bara girerlerken bir an çaldı. Dillon'la George kazak ve denizci gocuğu; Kate eşofman giymişti ve elinde bir evrak çantası vardı. Pencere kenarındaki masada üç adam oturmuş kahvaltı yapıyordu; biri sakallı ve orta yaşlı bir adamdı, diğer ikisiyse daha gençti. Yıpranmış, sert ifadeli yüzleriyle onlara döndüler. Barın arkasından iriyarı, beyaz sakallı bir adam ıktı.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Kahvaltı istiyoruz," dedi Kate.

Soylu birine ait olduğu belli olan sözcükler sessizliği bir bıçak gibi keserken camın kenarındaki adamlar bakmaya devam ediyordu.

"Kahvaltı mı?"

Dillon araya girip Belfast aksanını belirginleştirerek konuştu.

"Hepsi bu, evladım, üç Ulster kızartması. Tekneyle Magee'den yeni geldik. Biraz sonra Aidan Bell'i ara ve ona Leydi Kate Rashid'in geldiğini söyle."

"Aidan Bell'i mi arayayım?"

"Adın ne?" diye sordu Dillon.

"Patrick Murphy," diye cevap verdi adam bir refleks olarak.

"Aferin sana Patrick, şimdi kahvaltı ve Bell işini hallet, hangi sırayla istersen."

Murphy bir an tereddüt etti, sonra, "Oturun," dedi.

Üç adamın uzağında bir yere oturdular. Dillon bir sigara yaktı. Adamlar aralarında mırıl mırıl bir şeyler konuştuktan sonra sakallı olanı kalktı ve masalarına geldi. Yanlarında dikilip onlara baktı.

"İngiliz, öyle mi?" dedi Kate'e, sonra eğilip yüzüne dokundu. "Yine de, bir kadın söz konusu olduğunda hiç yoktan iyidir. Hadi, ingiliz kaltağı, bakalım neyin var."

Masada büyük kahverengi bir sos şişesi vardı. George ayağa kalkmaya çalıştı, ama Dillon onu iterek oturttu; şişeyi kaptı, adamın başında parçalayıp onu dizüstü çökmeye zorladı. Adam yanaklarında sos ve kanla diz çöktü. Dillon adamın yüzüne kuvvetli bir tekme indirip bilinçsiz bir şekilde yatmasını sağladı. Patrick Murphy göründü, ayağa fırlayan iki adam ve silahını çeken Dillon'ın görüntüsü şaşkına çevirmişti onu.

"Hiç sanmıyorum."

"Tanrı aşkına," dedi barmen. "Ne yapıyorsun? Onlar geçici IRA üyesi."

"Bir kez girenin hiç çıkamadığını duymuştum," dedi Dillon. "Ve ben de on dokuz yaşından beri üyeyim. Bakın ne diyeceğim, Martin McGuinness bu işten hiç hoşlanmaz. Yani, o bir aile adamıdır."

İki adama dönüp yerdekini işaret etti.

"Bu pisliği götürün buradan."

Öfkeleri çok açıktı, ama sakallı adamı ayağa kaldırdılar. Arkalarındaki kapı savrularak açıldı ve neredeyse Dillon kadar ufak tefek olan bir adam içeri girdi. Koyu renk saçları dağınıktı ve tıraş olması gerekiyordu. Yağmura karşı Barbour ceketini giymiş olan adamın arkasında da iriyarı kıvıl sakallı bir adam vardı.

"Sevgili İsa," dedi. "Bu sen misin, Quinn?" Bir kahkaha attı. "Kimin ayağına bastın?"

"Benimkine," dedi Dillon.

Bell şaşkınlıkla döndü, yüzünde aynı anda hem korku, hem de hayranlık ifadesi belirdi.

"Sevgili Tanrım, sen misin?"

"Her zamanki gibi. Derry ve bataklıklarda bizi kovalayan İngiliz paraşütçülerinden bu yana uzun zaman oldu."

"Bir kere hayatımı kurtardın." Bell elini uzattı.

"Sense beni iki kez öldürmeye çalıştın."

"Ah, şey, demek bir kavga oldu."

Bell, Quinn'i destekleyen iki adama döndü. "Götürün onu gözümün önünden."

Sakallı adamı dışarı çıkardılar. Bell, "Neler oluyor, Dillon?" diye sordu.

"Bu Kate Rashid, galiba bir randevunuz varmış."

Bell hiç şaşırmış görünmüyordu.

"Anlamalıydım. Beni hazırlıksız yakaladınız, öyle mi? Peki bu piç kurusunun burada işi ne?" diye sordu Kate'e.

"Bay Dillon özel görevle bana eşlik ediyor. County Down konusundaki uzmanlığından yararlanmak istedim ve bunun için kendisine on bin pound verildi."

"Dün Aldergrove'a uçtuk. Gece tekneyle yolculuk yaptık, bir, iki saat önce Magee'ye vardık. Zahmetsiz kazanılan bir para," dedi Dillon.

"Hadi, hâlâ Ferguson için çalışıyorsun, seni dönek." Cebinden bir **Browning** çıkardı. "Eller yukarı. Hadi, Liam."

Kıvıl saçlı adam ellerini Dillon'ın üzerinde gezdirdi ve Walther'i buldu. Kate'e döndü.

"Şimdi sıra sende, hayatım."

"Terbiyeni takın, Casey, bu bir leydi." Evrak çantasını işaret etti. "Bakalım içinde ne var?"

"Hayır, Bay Bell," dedi Kate. "İçindeki şey sizin ve benim aramda."

"Anlıyorum." Liam Casey'in üzerini aradığı George'a döndü. "Bu da küçük ağabeyin

olmalı? Paraşüt Birliği'ndeki."

"İyi bilgi almışsınız," dedi Kate.

"Her zaman öyleyimdir. Eğer güvenlik şefin de o teknedeyse o da Paraşüt Birliği'nden ve kahrolası bir dâhi."

"Sen de öylesin," diye ona hatırlattı Dillon ve Kate'e bakarak omuz silkti. "IRA'daki birkaç tane dâhiden biriydi."

"Peki burada ne yapıyorum?" diye sordu Bell.

"İş, Bay Bell. İyi bilgi aldığınıza göre Rashid Yatırım'ın idare başkanı olduğumu ve Ulster için büyük planlarımız olduğunu biliyorsunuzdur."

"Duymuştum."

"Konuşabilir miyiz?"

Bell barmene işaret etti.

"Kapalı odayı kullanacağız." Kapıya doğru gidip Kate'in geçmesi için açtı, sonra Dillon'a döndü. "Sean?"

"Hâlâ anlamıyorsunuz," dedi Kate. "Dillon yalnızca koruyucu olarak burada. Benim işim sizinle ve Rashid Yatırımla ilgili." Dönüp George'a baktı. "George, bize katıl."

Kapı kapandı. Dillon dönüp barmene baktı.

"Vaktin erken olduğunu biliyorum, ama dışarsı çok soğuk ve yağmur yağıyor. Ben de County Down'danım ve bu yüzden bunu kutlayıp Bushmills'i çıkaralım."

Kapalı odanın şöminesi yanıyordu; iki yanında koltuk, arada küçük bir sehpa vardı. Kate Rashid oturuyor, ağabeyi arkasında ayakta duruyordu; Bell karşısına oturup bir sigara yaktı, Liam Casey de onun arkasındaydı.

"Söylentiye göre, Rashid Yatırım Kuzey İrlanda'da bazı sorunlar yaşıyormuş ve korunmaya ihtiyacı varmış."

"Pek sayılmaz, Bay Bell. Bu Dillon'ın bile inandığı hikâye. Hayır, bize bakıcılık yapmanıza gerek yok, siz bundan çok daha yeteneklisiniz."

"Gerçekten mi? O halde benden ne istiyorsunuz?"

"Geçen yıl Çeçenistan'da General Petrovsky'yi öldürdünüz ve adamlarından çoğunu da havaya uçurdunuz. Genel düşünceye göre Çeçen özgürlük savaşçıları büyük bir başarı kazandılar, ama ben Paris'te sürgünde olan Çeçen kaynaklar tarafından size bir milyon pound ödendiğini biliyorum."

"Bunu biliyor musunuz?"

"Ah, evet."

Yüzü sakindi.

"Siz ve ünlü kardeşiniz kont, öyle değil mi? Hesaba katılması gereken bir adam ve duyduğuma göre dünyadaki bütün paraya sahipmiş."

"O kadar değil, ama yakın. Hiç tanışmadınız tabii ki."

"Neredeyse tanışıyorduk. Topçu Birliği Guards'da teğmendi. Güney Armagh'da. En iyi nişancılarım yanımdaydı. Ağabeyin ve küçük devriyesi yaklaşıyordu. Adamım onu dürbününde yakaladı, sonra yirmi tane Muhafız Birliği Subayı getiren bir helikopter geldi ve onlara koşmamız gerekti."

"Eğer onu vursaydınız büyük bir parayı kaçırmış olacaktınız." Evrak çantasını ileri doğru itti. "Bir bakın."

Adam kilitleri açıp kapağı kaldırdı. Çantanın içinde elli bin poundluk banknotlar vardı.

"Ne kadar?" diye sordu.

"İyi niyetimizin bir göstergesi olarak yüz bin dolar. Ne olursa olsun bu sizde kalabilir. Ağabeyimin hediyesi."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Siz bunu biliyor ya da bilmiyor olabilirsiniz, ama Amerikalılar ve Ruslar Hazar'da petrol aramak istiyorlar. Sultan onlarla bir anlaşma yaptı. Bu anlaşmaya ağabeyime suikast yapmak da dâhildi."

"Sultan öldü. Gazetelerde okudum."

"Öyle. Katillerinden biri beni neredeyse öldürüyordu. Ağabeyim onu vurup öldürdü. Böyle biridir ağabeyim."

"Öyle olmalı. Bunun nedeni İrlanda'da geçirdiği zaman, Leydi Kate. Ben, Dillon, Casey, ağabeyin... hepimiz aynı kumaştan kesilmiş parçalarız. Ama burada daha fazlası var. Hergelenin teki olduğumu biliyorum, ama zeki bir hergele."

"Pekâlâ. Size olanları anlatacağım. Annem ve Igor Gatov adında bir adamla ilgili."

Bir süre sonra Aidan Bell, "Söyleyeceklerimi bağışlayın ama bunların hepsi bok. Amerikalılar, Ruslar, İngilizler. İnsanları kullanıp kâğıt bardaklar gibi çöpe atıyorlar."

"Bu yüzden bir kez olsun bir ders verelim onlara. Diyorum ki, büyük bir ders. Doğruca en üste gideceğiz. Jake Cazalet'in iyi bir adam olduğunu duydum, ama ne olmuş? Birisi Gatov gibi adamların bedelini ödemeli ve süper gücü olan biri olmalı bu. Başkan Cazalet için iki milyon alacaksın. Var mısın, yok musun?"

Konuşan Liam Casey'di. "Sevgili İsa."

Bell, Kate'e bakmaya devam ediyordu. "Sen delisin, kadın."

"Hayır, çok ciddiyim. Dediğim gibi, ne olursa olsun yüz bin dolar sende kalacak."

Çantasından bir telefon kartı ve bir kalem çıkardı. Hızla bir şeyler yazdı.

"Cep telefonum. Yedi günün var. Ağabeyim ve ben gelecek perşembe New York'da Trump Tower'daki, dairemizde olacağız. Eğer ilgileniyorsan uygun bir planla gel. Eğer ilgilenmiyorsan yüz bin dolar daha kazandın ve seninle hiçbir bağlantımız olmayacak."

Bell gülümsedi. "Orada olacağım, Leydi Kate, perşembe günü Trump Tower'da."

Kate yüzünde açık bir tatmin ifadesiyle başını salladı.

"Konunun parayla ilgisi yok, değil mi? Bu senin için bir oyun, tıpkı Dillon için olduğu gibi."

"Eh, böyle bir iş için para ödenmesini bekliyorum yine de, iki değil, üç milyon istiyorum."

Elini uzattınca, Kate sıktı. "Nedense böyle bir şey söyleyeceğini biliyordum."

"O halde gelecek hafta görüşürüz, Manhattan'da."

"Orada olacağım."

Casey onun için kapıyı açtı, barda Bushmills içen Dillon'ın yanına çıktılar.

"Bunun için biraz erken, senin için bile," dedi Kate.

"Yağmurda yürümek zorundayız, kızım. Soğuğun dışarda kalmasını istiyorum. Galiba işimiz bitti, öyle mi?"

"Evet, Magee'ye dönüyoruz," dedi Kate.

Dillon, Bell'e döndü. "Samimi bir his, Aidan. Eminim her zamanki acımasız verimliliğinle leydinin isteğini yerine getireceksin."

"Oh, bundan hiç kuşkun olmasın, Sean."

Kate, Dillon ve George dışarı çıktı, Bell ve Casey kapıda durup onların uzaklaşmalarını seyretti.

Casey, "Bu delilik, Aidan," dedi. "Sen bile sıyrılamazsın bu işten."

Bell gülümsedi, son derece tehlikeli bir görünüşü vardı.

"İşte şimdi yanıyorsun, Liam. Ben her şeyden sıyrılabilirim. Beynimi yakıp kavuran bir şey var. Bu, kısa bir süre önce okuduğum bir şey. Gidip bir bakacağım. Tam bir kadın." İki yanında George ve Dillon'la gidişini seyretti Kate'in. "Ama Dillon. Onun burada olması çok garip."

"*'Koruyucu'* dedi kadın onun için."

"Olabilir, ama hâlâ Ferguson için çalışıyor, bu da onun bu işin içinde olamayacağını gösteriyor."

Kate Rashid ve iki adam Aran'a varıp Frank Kelly'yi güvertede yüzüstü yatar durumda buldukları sırada onlar da yağmurda yürümeye başlamışlardı. Royal George'da gördükleri sakallı Quinn yüzünde vahşi bir gülümseme ve arkasında iki adamıyla birlikte

dümen köşkünden çıktı. Hepsi silahlıydılar.

Dillon hiç tereddüt etmeden korkuluklardan atlayıp derine daldı, biraz yüzdükten sonra kış tarafında yüzeye çıktı.

Quinn avazı çıktığı kadar haykırıyordu. "Bulun onu, bulun!"

Dillon ayak bileğine uzanıp .22'liğini çekti. Adamlar korkulukların üzerinde aşağıya bakınca ikisini de gözlerinin arasından vurdu. Şok geçiren Quinn neler olduğuna bakmak için döndü. George Rashid ayak bileğinden kendi .22'liğini çıkarıp Quinn'i sağ kolundan vurdu. Quinn silahını attı, korkulukların üstünden rıhtıma atlayıp sendeleyerek uzaklaştı.

George dikkatle nişan alırken Dillon tekrar tekneye bindi.

"Bırak gitsin, hadi gidelim buradan." Kate'e bakarak ekledi. "Kelly'nin durumuna bak."

Sonra dümen köşküne girip motoru çalıştırdı.

Royal George'dan gelmekte olan Bell ve Casey teknede olanları görmüşlerdi.

Bell, "Lanet olası Quinn bu. Her şeyi mahvedecek. Hadi," diyerek limana doğru koştu.

Dillon'ın suya atlayışını ve Quinn'in iki adamını vuruşunu, Quinn'in George Rashid'in kurşunlarından kurtulmak için kaçışını gördüler. Durarak George'un halatı çözmesini ve *Aran'ın* limandan uzaklaşmasını seyrettiler. Quinn ise sendeleyerek sahildeki teknelerin arasından ilerliyordu.

"Yetti artık, Liam," dedi Bell. "Geçici IRA üyelerinin cehenneme kadar yolu var. Burası benim bölgem ve bu piç kurusu hayatımın en büyük işini mahvetmek üzereydi. Bu kez kurtulamayacak."

Ardında Casey'le koşmaya başladı. Bir balıkçı teknesinin kış tarafından dolaşan Quinn karşısında Bell ve Casey'i buldu. "Aidan?" dedi.

Bell gülümsedi. "Çok uzun zamandır canımı sıkıyorsun, piç kurusu. Bu işe artık bir son verelim."

Cebinden **Browning'i** çıkarıp Quinn'i kalbinden iki kez vurdu. Quinn'in suya düşen cesedi yüzmeye başladı.

"Bir şey yapmamı ister misin?" diye sordu Casey.

"Gerek yok, gelgit var. Dalgalar onu götürür, hem Drumcree'de onu kim soracak ki?"

Aran denize açıldı. Kate yağmurda kış tarafına gidip cep telefonunun tuşlarına bastı. Paul Rashid cevap verdi.

"Benim, canım."

"Nasıl gitti?"

"Görüştüğümüzde anlatırım. Bell yapacak."

"Güzel. Dillon nasıldı?"

"Görünüşe göre o ve Bell eski günlerde birbirlerine ateş etmişler."

"Peki Dillon hikâyeni yuttu mu?"

"Tanrı bilir. Sahtekâr hergelenin biri o. Ama hayatımı kurtardı."

Bir duraklama oldu, Paul Rashid ne demek istediğini açıklamasını istedi kardeşinden.

"Hayır. Dikkatini çekerim, George da seni düş kırıklığına uğratmadı."

"Onunla gurur duyuyorum. Ona bunu söyle. Yakında görüşürüz."

Aran güçlü dalgaların arasında ilerliyordu. Dillon ve George dümen köşkündeydi. Kate çay yaparak yanlarına gitti.

"Kelly nasıl?" diye sordu Dillon.

"İyileşecek. Kafasına bir darbe almış, hepsi bu. Bir süre başı ağrıyacak, ama çetin cevizdir o."

"Güzel," dedi Dillon. Daha sonra Kate'e bakarak ekledi. "Harita masasının altında yarım şişe Bushmills olacak."

Kate şişeyi buldu, çay fincanlarına doldurdu. Dillon, George'a döndü.

"Vay canına George, Yahudi dostlarımızın dediği gibi, sen düşünceli bir adamsın. Teşekkürler."

"Dillon, Sandhurst ve Paraşüt Birliği'nde bulundum. Bazen arazi idaresini unutuyorum."

"Hadi." Dillon bir kahkaha attı. "Çıkar onu buradan, Kate."

Kate çıkınca cep telefonundan Ferguson'ı aradı. Tuğgeneral cevap verince ona olanları anlattı.

"Tanrım, Dillon, yine öldürmeye başlamışsın."

"Ama günahkâr takımını, Charles."

"Pekâlâ. Hikâyesine inandın mı, yani Bell'i Rashid Yatırım'ı korumak için tutmasına?"

"Bir an bile inanmadım."

"Peki neden karıştın bu işe?"

"Sana söyledim. Down'ı biliyorum ve Bell'i eski günlerden tanıyorum. Kate'i öldürmek isteyen adamları öldürdüm. Beni koruyucu olarak tuttu ve ben de onu korudum. Ben olmasam ölmüş olurdu."

"Ve sen hâlâ bir şeyler olduğunu düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Büyük bir şeyler var işin içinde, ama ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

"Eve gel, Sean. Sonra düşünürüz bu konuyu."

C

Aidan Bell'in evinde Casey mutfığa girmiş çay yapıyordu. Birden kapı açıldı ve Bell görüldü, elinde bir dergi vardı.

"Haklıymışım, haberi *Time* dergisinde buldum. Burada Jake Cazalet'i tam olarak nasıl vuracağım arılatılıyor."

"Sen delisin," dedi Casey.

"Hiç de değil, Liam. Bu işe yarayabilir. Bana güven."

j

manhattan, Londra batı Sussex, Beyaz saray

4

Aidan Bell ve Liam Casey New York Central Park'ın yanındaki Plaza Hotel'de bir süiti paylaşıyorlardı. O sabah ücretini Rashid Yatırım'ın ödediği Concorde'la gelmiş, havaalanında onları otele götürmek üzere bekleyen şoförlü limuzini bulmuşlardı. "Hayat bu, Aidan," dedi Casey.

"Bunların başını döndürmesine izin verme. Tıraş ol, duş al ve en iyi takım elbiseni giy. Bu gece kraliyet ailesini ziyaret edecekmişiz gibi. Paul Rashid'in bizim bataklıktan çıkıp geldiğimizi düşünmesini istemem."

Kendisi ikinci banyoda duş aldı, sonra beyaz bir gömlek ve rahat görünümlü koyu renk takım elbise giyip mavi kravat taktı. Oturma odasına gittiğinde Liam Casey'in pencerenin önünde dikilmiş dışarı baktığını gördü.

"Tanrım, Aidan, müthiş bir şehir burası."

Ona doğru döndü. Siyah bir takım elbise giyip siyah kravat takmıştı.

"Nasıl?"

"Colosseum'daki bir fedaiye benzemişsin," dedi Bell. "Hadi gidelim. Yalnızca birkaç blok ötedeyiz. Uslu ol ve yalnızca söylediklerimi yap, o zaman bu iş tereyağından kıl çekercesine kolay olur."

Trump Tower'a varınca özel bir asansörle çatı katında bulunan Rashid'lerin dairesine çıktılar. Kapıyı Kate açtı. Siyah bir elbise giymişti, boynunda çok önemsiz görünen altın bir zincir vardı.

"Bay Bell."

"Leydi Kate. Her şeyi olan bir bayana ne verebilirim?"

Evrak çantasını açıp içinden basit bir plastik kutu çıkardı.

"County Down'dan bir armağan, iyi şans işareti. Dört yapraklı yonca."

"Eh, bunlardan daha çok lazım." Başını salladı, "içeri gelin. Ağabeylerim sizi bekliyor."

Paul Rashid oturma odasında George ve Michael'la birlikte ateşin yanına oturmuştu. Kate adamları tanıştırdı.

"Aidan Bell ve arkadaşı Liam Casey."

"Bay Bell." Paul Rashid adamların ellerini sıkmadı. "Kız kardeşim Crossmaglen'de neredeyse beni vuracağınızı söyledi."

"Doğru, ama Allah size karşı cömert davrandı."

"Bunu sevdim, hem de çok sevdim. İçki ister misiniz?"

"Belki daha sonra. Şimdi işimize bakalım."

"Tamam. Yapabileceğinizi düşünmeseydiniz, burada olmazdınız, haklı mıyım?"

"Haklısınız," dedi Bell. "İki tür suikast vardır. Birincisi kalabalığın arasından sıyrılıp Başkan'ı yakından vuran ve kaçma şansı olmayan salakların giriştiği suikast. Çoğunlukla kaçmak istemezler bile. Bu bana göre değil. İkincisi ise, zekice, karmaşık, titizlikle planlanmış, her olasılığın hesaba katıldığı, Çakal'ın Günü gibi bir şey. Bu, Petrovsky ve adamlarını hallettiğim Çeçenistan olayı gibi bir şey. Bu çok uzun bir planlama gerektirir, ama anladığım kadarıyla siz işin çabuk olmasını istiyorsunuz."

"Çok haklısınız," dedi Paul. "Peki cevabınız ne?" , Bell gülümsedi. "Üçüncü bir yol daha var."

Bir sessizlik oldu. "Neymiş o Tanrı aşkına?" diye soran Kate'di.

Bell eğleniyordu. "Birleşik Devletler Başkanı'nı vurmak olanaksız bir şey olmalı, yoksa gülünç derecede basit mi?" Çantasını açıp dergiyi çıkardı, havaya kaldırdı. "Amerika, İngiltere gibi demokratik bir ülke. Harika ve iyiler hakkında istediğiniz şeyi yazabilirsiniz. Burada herkesin sevdiği Başkan Jake Cazalet hakkında bir makale var. Aklımdaydı, bu yüzden dergiyi bulup tekrar baktım. Doğrusu genel plan için ihtiyacım olan tek şey bu. Şimdi yalnızca ayrıntıları işlemem gerekiyor." Sessizlik biraz daha derinleşti. Bell gücünü hissederek gülümsedi. "Sanırım büyük bir Bushmills İrlanda viskisi alabilirim şimdi, sonra da konuşmamıza devam ederiz."

Birkaç dakika sonra terasta dikilmiş aşağıdaki tratiğe bakarken Paul Rashid makaleyi okumuş diğerlerine uzatıyordu.

"Pekâlâ," dedi Paul. "Şimdi bize planınızı söyleyin, Bay Bell."

"Makalenin de söylediği gibi Jake Cazalet hafta sonlarını Nantucket'deki eski sahil evinde geçirmeyi seviyor. Cuma akşamı geç saatte onu helikopterle Beyaz Saray'ın bahçesinden alıp o eve götürüyorlar. Cumartesi ve pazar gününü orada geçirip pazar gecesi geri dönüyor. Ailesi yok, yalnızca Paris'te bir kızı var. Cazalet ortalığı telaşa vermekten hoşlanmıyor: bu tutumuyla ünlü. Evindeki aşçı ve kâhya bile kentte yaşıyor, gündelik olarak gelip gidiyorlar. Çalışanların müstemilatı var ama hafta sonları orada iki Gizli Servis görevlisinden fazlasını istemiyor. Biraz daha derinlemesine araştırma yaptım ve birinin adının Harper olduğunu öğrendim, bu iletişim subayı. Diğeri ise Körfez Savaşı'nda görev almış olan eski deniz subayı Clancy Smith. Başkan'ın favorisi olan bu iriyarı zenci kendini tamamen Başkan'a adanmış. Eğer gerekirse onun için mermilerin

önüne bile atlar. Ve bir de Blake Johnson var."

"Evet, makale ondan da söz ediyor. Beyaz Saray'da Genel İlişkiler Birimi denen bir yerin idarecisiymiş," dedi Paul Rashid.

"Bodrum olarak biliniyor, çünkü bulunduğu yer orası. Gerçekte, CIA, FBI ve Gizli Sejvis'ten tamamen ayrı olarak Başkan'ın özel vurucu timi bu. Kimse tam olarak süresini bilmiyor, ama yaklaşık yirmi yıldır Başkan'dan Başkan'a geçtiği söyleniyor. Johnson aynı zamanda Cazalet'in en yakın arkadaşı, iyi kayıtları olan bir Vietnam gazisi."

"Bütün bunlardan eminsiniz, öyle mi?" diye sordu George Rashid.

"Öyle olmak zorundayım. Bu yüzden hâlâ hayattayım."

"Tamam, o halde, abartıdan hoşlanmayan ve kendi başına kalmayı tercih eden dürüst bir Başkan var elimizde," dedi Paul.

"O bölgenin civarının Gizli Servis tarafından tarandığını çok iyi biliyor olmalısınız."

"Kesinlikle." Bell evrak çantasını tekrar açıp içinden bir harita çıkardı. "Bakın, Başkan'ın evinin önünde sahil ve kum tepecikleri var. Ama arka tarafta, Nantucket'de nadir görülen bir bataklık var. Oldukça geniş bir alanı kaplıyor; yüksek sazlar, su, çamur, kuş izleyicileri için bir cennet. Cazalet bayılıyor oraya. Her sabah köpeğiyle koşuya çıkıyor ve iyi yürekli Clancy Smith de arkasında koşuyor. Smith'in sol kolunun altında tabancası, kulağında da kulaklığı var, ama etrafta başka kimse yok. Tesadüfen arkadaşı Blake Johnson o hafta sonu civardaysa eğlenceye o da katılıyor. Gelirse onu da hallederim."

Ortada gerçekten derin bir sessizlik vardı. Sessizliği bozan Kate oldu.

"Söylediğin her şey mantıklı, ama evin civarına yaklaşmanın, bataklığa girmenin hiçbir yolu yok."

Bell gülümsedi. "Özür dilerim, size açıklamadım. Sizin, lordum, Long Island'da bir eviniz var sanırım?"

"Doğru."

"Bana bir tekne -bir Sport Fisherman yeterli olur- ve kaptan vereceksiniz. Bölgeye girdikten sonra kıyıya bir mil kadar yaklaşıp kendimizi akıntıya bırakacağız. Bana aynı zamanda iki kişilik denizaltı da bulacaksınız. Bunların iki büyük aküsü var ve sualtında hızlı ilerleyebiliyor. Liam ve ben sualtına dalıp bataklığı sualtından işgal edeceğiz. Sualtı konusunda çok iyiyizdir."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Michael Rashid.

"Sonra Cazalet'i bekleyeceğiz; onu ve Clancy Smith'i vurup kaçacağız. Harper'ın neden bir şey duymadığını merak etmesi biraz zaman alacaktır. Biz o zamana kadar Sport Fisherman'a varır ve Long Island'a geri dönmüş oluruz. Orada bekleyen **Gulfstream**'le cehennem olup Shannon'a doğru yola çıkarız." Durdu, kadehini bitirip Paul Rashid'e baktı. "Ne diyorsunuz?"

Rashid sakın bir şekilde konuştu. "Bence çok iyi." Kardeşi George'a döndü. "Bay Bell'e bir Bushmills daha."

"Bu iyi bir senaryo, ama ya senaryoda bir şeyler ters giderse?" diye sordu Kate. "Ya işe yaramazsa?"

"Hayatta hiçbir şey kesin değildir," dedi Bell. "Tehlikeli noktalar olacaktır, ama gerektiği gibi hazırlanırsak plan işe yarayacaktır."

"O halde iyi hazırlanın," dedi Paul. "Unutmayın, bu işte yalnızca bir şansımız var. Eğer başarısız olursak, Cazalet'in güvenliği çok daha fazla artırılacaktır, ki kontrol edilmesi imkânsız olacaktır. O zaman başka bir hedef bulma zahmetine girmek zorunda kalırız."

"Başka bir hedef mi?" diye sordu Michael.

"Sana söyledim kardeşim. Öyle ya da böyle, birisi bir bedel ödeyecek."

Bir sessizlik oldu. Bell, Kate'e döndü.

"İhtiyacımız olan şeylerin bulunması işini siz halledebilir misiniz?"

Kate, Paul'e baktı, sonra başını salladı.

"İstediğiniz her şeyi."

"Pekâlâ. Sözünü ettiğim Sport Fisherman marka bir tekne, Dolphin Speed Trailer marka iki kişilik bir denizaltı ve iki kişilik dalış takımı."

"Silah?" diye sordu Paul Rashid.

"Susturucu takılmış basit AK saldırı tüfeklerini tercih ederim. Bir çift **Carswell** susturuculu **Browning**. Hepsi bu. Çok basit, eğer her şey yolunda giderse."

"Yine eğer dedin," dedi Kate.

Bell gülümsedi. "Ah, Leydi Kate, yirmi sekiz yıldır bu işin içindeyim ve en iyi planların bile nasıl ters gidebildiğini bilseydiniz neden böylesine olumsuz olduğumu anlardınız. Şimdi..." Cebinden bir kart çıkardı, "...yüz bin dolarınız çok hoştu, ama sonraki taksidi şimdi istiyorum. Bu benim isviçre'deki hesabım. Üç milyon için bir milyonluk depozit."

Paul Rashid başını salladı. "Elbette." Kartı alıp Michael'a uzattı. "Hallet." Gülümsedi. "Şampanyanın zamanı geldi bence."

"Güzel bir düşünce." Bell gülümsedi. "Ama son kez. Çalışmaya başladıktan sonra içmeyi bırakırım."

"Bu çok mantıklı bir hareket."

Kate şampanyaları dağıttı. Rashid kadehini kaldırdı.

"İşte, dünyayı değiştiriyoruz."

Bell yüksek sesle bir kahkaha attı.

"Tanrı seni korusun, evladım, ama eğer buna inanıyorsan her şeye inanırsın."

C

İki gün sonra Kate Rashid, Bell ve Casey'i Quogue rıhtımına götürdü. Orada *Alice Brown* adındaki Sport Fisherman'ı ve saçlarını ensesinde toplamış olan elli yaşlarındaki Arthur Grant adlı adamı buldular.

"Bay Grant," dedi Kate. "Bunlar size sözünü ettiğim beyler. Nantucket'e gidip dalış yapmak istiyorlar. Bay Bell ilginç enkazlar arıyor. Dolphin tekneye yüklendi bile."

Grant bir kadeh Jack Daniel's doldurdu.

"Şey, bayan, bu sizin hikâyeniz. Bana kalırsa ilginç enkazdan başka bir şeyin peşindeler, ama benim umurumda bile değil. Yirmi bin papele tekne sizindir."

"Kabul." Bell'e döndü. "Görüşürüz," diyerek uzaklaştı.

"Güzel kıcı var," dedi Grant.

Bell içinde silahların bulunduğu çantayı bırakıp adamın sağ incik kemiğine bir tekme indirdi. Adamı şöyle bir savurdu, Casey kafasını yüzüne indirdi. Grant sırtüstü güverteye düştü, Bell üzerine doğru eğildi.

"Şu andan itibaren bana aitsin, Grant. Birbirimizi anlıyor muyuz? Sözlerine dikkat et, işine bak ve yirmi bin papelini al. Yoksa..."

Casey'e işaret etti. Casey cebinden bir bıçak çıkardı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Grant.

"Eh, bir dahaki sefere üzgün olduğunu hatırla," dedi Bell.

C

Ferguson, Londra'da Savunma Bakanlığındaki ofisinde oturmuş elindeki kâğıtları inceliyordu. Dedektif Hannah Bernstein içeri girdi.

"Benim için bir şey var mı?" diye sordu Ferguson.

"Fazla bir şey yok, efendim. Rashid'lerle ilgili bir konu var."

"Nedir?"

"Aldığımız bilgiye göre, hâlâ New York'talar. Bir tür aile toplantısı yapıyorlar."

"Dillon nerelerde?"

"İster inanın ister inanmayın, efendim, Harry Salter'la Batı Sussex'e ava gitti. Sülün avı."

"Salter mı? O lanet olası gangsterle mi?"

"Evet, efendim ve genç Billy'yle."

"Yeğeni mi? Harika. O da en az Harry kadar kötüdür."

"Size bunu hatırlatmama gerek yok, efendim, ama geçen sefer Cornwall'deki işte bize büyük yardımı olmuştu."

"Haklısın, hatırlatmana gerek yok, başmüfettiş. Ama hâlâ bir gangster o."

"Herhangi bir eğitimi filan olmadan paraşütle atlamayı kabul etti ve Jack Fox'un dört adamını öldürdü. O olmasaydı Dillon ölmüştü."

"Kabul. Ama yine de bir gangster o."

C

Batı Sussex'deki Compton House'da yağmur amansızca yağmasına rağmen, avcı ekibi hiçbir şekilde rahatsız olmuyordu. Harry Salter'ın parasını ödediği otuz kişilik bir gruptu bu. Başında kumaş kasketi, üzerinde Barbour yağmurluğu, blucini ve kauçuk botlarıyla Shogun marka cipten indi. Altmış beş yaşındaydı; tombul ve gülümsemeyi kesene kadar neşeli olan bir yüzü vardı. Londra'daki en ünlü çete patronlarından biriydi, ama uzun kariyeri boyunca yalnızca bir kez hapse girmişti. Bugünlerde liman kıyısındaki arazilere ve eğlence merkezi inşaatlarına milyonlar yatırmıştı. Ama kanındaki dalaverecilik yüzünden hâlâ Avrupa kıtasından kaçakçılık yapıyordu. Sigara ticaretinde büyük paralar vardı. Avrupa'da sigara inanılmaz derecede ucuzdu, ama İngiltere'de dünyanın en pahalı sigarası satılıyordu. Sigara kaçırdığınız zaman uyuşturucu ya da kadın ticaretine girmeye gerek yoktu.

Yağmurun altında durdu. "Harika yağıyor. Sence de öyle değil mi, Dillon?"

"Kırsal yaşam bu, Harry."

Dillon bir kasket ve siyah deri ceket giymişti. Harry'nin, Billy adlı, yirmili yaşların sonundaki soluk yüzlü, vahşi bakışlı yeğeni cipten en son indi. Blucin ve anorak giymiş olan amcasının sağ kolu dört kez hapse girmişti; hepsi de saldırı ve ciddi yaralama yüzünden nispeten kısa süreli cezalardı.

"Hepsi senin hatan, Dillon. Beni nasıl bir işin içine soktun?"

"Birkaç sülün vur, Billy, kır havasını içine çek. En son dışarı çıktığımızda kötü adamlar seni vurmaya çalışıyordu. İşte sana bir değişiklik."

Harry'nin iki fedaisi, Joe Baxter ve Sam Hall blucinle anorak giymişlerdi.

"Bir sürü aptal." Billy ciplerden ve Range Rover'lardan inen diğer birlik üyelerini işaret ediyordu.

"Bu komik takımlar neden? Bu saçma pantolonlar neyin nesi?"

"İnsanlar avlanmak için böyle giyiniyor, Billy," dedi Dillon. "Eski bir İngiliz âdeti bu."

Grubun geri kalanı beyaz suratlı iriyarı bir adamın etrafında toplandı. Dillon birisinin adama Lord Portman diye hitap ettiğini duydu. Hepsi birden dönüp Salter'ın grubuna küçümseyerek baktılar.

Kır sakallı başka bir iriyarı adam yanlarına yaklaştı.

"Beyler, yardımcı olabilir miyim? Buranın sorumlusuyum, adım Frobisher."

"Umarım yardımcı olabilirsiniz, dostum. Adım Salter... Harry Salter."

Frobisher şaşırıp, tereddüt etti, sonra diğerlerine döndü.

"Bu Bay Harry Salter, birliğin başkanı."

Adamların yüzlerinde bir dehşet ifadesi belirdi.

"Lord Portman, öyle mi?"

"Doğru," dedi Portman buz gibi bir sesle.

"Riverside İnşaat'ın başkanı, doğru mu? Yani ortak bir yanımız var."

"Ne olduğunu düşünemiyorum bile."

"Düşünmeniz gerekmiyor. Geçen hafta sizi satın aldım. Ben Salter Girişim'in sahibiyim, yani deyim yerindeyse benim için çalışıyorsunuz."

Portman'ın yüzündeki dehşet ifadesi daha da arttı. Hatta adam birden irkildi.

Frobisher'e neşeyle, "Devam edebilir miyiz?" diye soran Dillon'dı.

Joe Baxter ve Sam Hall tüfek çantalarını boşaltıyordu.

"Şu ormana kadar araziye dizileceğiz. Hepinize bir numara vereceğim," dedi Frobisher.

"Nasıl olduğunu biliyoruz, dostum," dedi Dillon. "Arkadaşlara açıkladım."

Frobisher tereddüt etti. "Yani daha önce avlandınız, öyle mi?"

"Yalnızca insanları," dedi Billy. "Hadi işimize bakalım artık."

Üç saat sonra Baxter Shogunu kullanıyor, Billy bir şişe şampanya açmış plastik bardaklara dolduruyordu.

"Ne kadar da salak insanlardı. Yüzlerindeki ifade nasıldı ama."

"Evet, şey, yeterince alıştıırma yapmışsın," dedi Dillon.

Harry Salter şampanyasını yudumladı.

"Portman'ın yüzü görölmeye değerdı."

"Onu atacak mısın, Harry?" diye sordu Billy.

"Hayır, kayıtlarını biliyorum ve oldukça iyi. Şartlarını iyileştireceğim. Yola gelecek, iş hayatı böyledir, Billy."

"Ve çok sıkıcı." Billy, Dillon'a döndü. "Yardım edebileceğim bir işin var mı?"

"Heidegger'e geri dönüyorsun, öyle mi, Billy? Biraz hareket ve ihtiras mı istiyorsun?"

"Hemen kes şunu," dedi Salter yeğenine. "Geçen sefer neredeyse geri gelemiyordun."

"Canım sıkılıyor," dedi Billy. "Sen de Amsterdam için sigara ve içki işini yapmama izin vermiyorsun artık."

"Çünkü enselenmeni istemiyorum. Daha düşük seviyeli ölümlüler bu riske girebilir. Sen uslu çocuk olmak zorundasın."

Biraz daha şampanya doldurdu. "Aklımda olacaksın, Billy," dedi Dillon.

Billy bardağını kaldırdı. "Her zaman hazır ve istekliyim, Dillon."

C

Jake Cazalet Beyaz Saray'daki Oval Ofisle masasına oturmuş bir dizi kâğıt üzerinde çalışıyordu. Kapı açıldı ve Blake Johnson içeri girdi. Şiddetle yağın yağmur pencerelere çarpıyordu. Başkan arkasına yaslandı.

"Benim için bir şey var mı elinde?"

"Hazar, Sayın Başkan."

"Sultanın ölümü mü?"

"Sultanın suikasti."

Jake Cazalet ayağa kalkıp pencereye gitti, dışarı baktı. Blake konuşmaya devam etti.

"CIA bu konuda bir şey bilmediğini söylüyor. Tamamen şaşkına dönmüşler. Soru şu: şaşkına mı dönmüşler, yoksa utanmışlar mı? Sultanın adamlarının bizim petrol çıkarlarımız için Paul Rashid'i öldürmeye çalıştıklarını biliyoruz ve sultan CIA'in

adamıydı. Cevap vermeleri gereken bir sürü şey olduğunu söyleyebilirim. Şimdi de Hizbullah, Allah'ın Kılıcı ve diğer gruplardaki huzursuzluk konusu ortaya çıktı. Bir şeyler oluyor."

"Kahretsin!" dedi Jake Cazalet. "Bundan hiç hoşlanmadım."

"Bu pis bir dünya, Bay Başkan. Bunu kanıtlayamam, ama Rashid'in karşılık verdiğini söyleyebilirim."

"Charles Ferguson bu konuda bir şey biliyor mu?"

"Bilmiyorum, Bay Başkan. Sormadım."

"Eh, sor o zaman. Sonra yine bana gel."

Akşamın geç saatlerinde Ferguson, Cavendish Place'de ateşin karşısında oturmuş Blake'le telefonda konuşuyordu.

"Sultan konusunda sana yardım edemem, ama benim kişisel sezgilerim de bunun Rashid'in işi olduğunu söylüyor."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Güvenilir bir adamım var, Albay Tony Villiers, sözleşmeli subay olarak Hazar Keşif Ekibi'ni komuta ediyor. Bana değerli bilgiler getirir. Körfez Savaşı sırasında Rashid'in bulunduğu **SAS** birimini de o komuta ediyordu."

"Eh, yeterince yakın. Teşekkürler, Charles. Dillon nasıl?"

Ferguson tereddüt etti.

"Şey, madem ondan söz ettin... Kahretsin, Blake, bu çok gizli, ama... arkana yaslan, dostum, sana anlatacağım bir hikâye var. Rashid'lerle ilgili."

Her şeyi anlattı: Drumcree, Aidan Bell, Kate Rashid, geçici **IRA** üyelerinin vuruluşu.

"Tanrım," dedi Blake. "Neyin peşindeler?"

"Yani hikâyelerine sen de inanmadın, değil mi? Rashid'ler Kuzey ırlanda'ya giriyor, bu gerçek."

"Olabilir, ama bu işte söylediklerinden çok daha fazlası var. Beni bilgilendirmeye devam et, Charles. Hannah'ya sevgilerimi ilet ve Dillon'a arkasını kollamasını söyle."

Telefonu kapatıp Başkan'a bilgi vermek üzere Oval Ofis'e geri döndü.

Long Island'dan yola çıkıp *Alice Brown*'la gece boyu yolculuk yaptıktan sonra Nantucket'e vardılar. Arthur Grant gece yarısı dümeni Casey'den aldı. Aidan Bell ise sabaha karşı saat dörtte dümene geçti. Hava hâlâ karanlıktı. İrlandalı döner sandalyede oturmuş pusula dolabından yayılan ışıktaki sigarasını tütürüyor, o anın tadını çıkarıp olanları düşünüyordu. Artık yolları farklı yönlerde olsa da eski günlerde müthiş bir dava arkadaşı olan Dillon'ı yeniden görmek hoşuna gitmişti. Kadını da sevmişti. Ne kadındı ama, Bell'in içini okumuştur. Konu para değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Çeçenistan'daki o Ruslara günlerini göstermişti: General için kafasına altı yüz metreden sıkılan bir mermi ve adamları için de yirmi beş kiloluk Sentex. Eski günlerde IRA'da Ulster kızartması dedikleri şeydi bu... Kapı aralandı, Liam Casey elinde sandviçler ve çayla içeri girdi.

"Uyuyamadım. Nasılsın?"

"İyiyim." Aidan Bell komutayı otomatik pilota bırakıp bir sandviç aldı. Casey çayları doldurdu.

"Ben de iyi olacağım, Aidan."

"Neden olmayasın ki? Çeçenistan'da bu işten paçamızı sıyırdık, öyle değil mi?"

Casey de bir sandviç aldı.

"Evet, ama Birleşik Devletler Başkanı, Aidan, bu tamamen farklı bir şey. Ya bu hafta sonu gelmezse? Bazen gelmiyordur herhalde."

"Programını kontrol ettim, Liam. Neyim ben, salak mı? Ayrıca harita masasının üstündeki televizyondan CNN haberlerini de seyrettim. Her zamanki gibi deniz kenarındaki eski aile evine gideceğinden söz edildi. Burası Amerika, sana her şeyi söylüyorlar."

"O zaman ne demeye bana söylemedin, Aidan?"

"Çünkü o sırada Grant dümen köşkündeydi ve sen güvertede malzemeleri istifliyordun. Ne oldu ki?"

Casey ona bir sigara verdi. "Ondan hoşlanmıyorum. Büyükanнем sinsi derdi böyle tiplere."

"Evet, eh, beni kızdırırsa ayaklarını keserim, merak etme. Onu mutlu edecek bir hikâyem var. Bu işi bana bırak. Yalnızca silah çantalarını görmesine izin verme."

Hafif bir yağmur çiseliyordu. Aslında bu, daha çok insanın yüzüne çarpan denizin

üstündeki nemdi. *Alice Brown* Nantucket'in üç mil açığında sahile paralel olarak gidiyordu. Arthur Grant dümendeydi, Aidan Bell ve Casey, kış tarafında balık ağlarıyla oluşturdıkları gölgeliğin altında çalışıyorlardı. Dolphin Speed Trailer'i korkuluklardan sarkıtıp bağlamış, dalış takımlarını kontrol ediyorlardı.

"Hızı kes," diye bağırdı Bell.

Grant söyleneni yaptı. Böylelikle Bell ve Casey dalgıç giysilerini giyerken kıyı boyunca ağır ağır ilerlemeye başladılar. Grant ön camı açıp eğildi.

"Sorun mu var?"

"Hayır," diye cevap verdi Bell.

"Otomatik pilotu açıp buraya gel."

Bell tankların bağlı olduğu ceketini yavaşça giyip Velcro kayışları taktı, Casey de aynısını yaptı.

"Bundan emin misin?" diye sordu Casey. "Kırk beş dakikada üç mil?"

"Bu zımbırtının yaptığı hızla kolayca başarılabilecek bir şey bu. Beş metre derinlikte bunu yapabiliriz. Bol bol havamız var ve kıyı akıntısı iyi."

Silah çantasını Dolphin'e indirip tutunma ipini kemerine bağlarken Grant geldi. Bell eldivenlerini taktı.

"Eh, işte gerçek an geldi. II. Dünya Savaşı'ndan kalma bir enkazı bulmak için gidiyoruz. Bu, *Rose Tralee* adında bir İrlanda gemisi." Hikâye o kadar güzeldi ki kendisi bile inanmaya başlamıştı. "Başka şeylerin yanı sıra Boston'da saklanmak üzere İngiltere Bankası'ndan gelen altın külçelerini de taşıyordu. İnsanlar yıllardır onu arıyor. Ama geçen ay seksen altı yaşında bir adamla tanıştım. Güverte tayfasıymış ve torpil yiyen gemiden sağ kurtulmayı başarmış. Altını bilmiyordu, ama bana geminin yerini söyledi."

"Sevgili İsa!" dedi Grant.

"Sonuç olarak, eğer kartlarını doğru oynarsan sana da bir parça veririm."

"Tabii. Ne isterseniz, Bay Bell," dedi Grant hevesle.

"Tamam. Sen burada kal. Halatı sal. Ağları at. Meşgul görün. Şansımız yaver giderse üç saat içinde görüşürüz."

Maskesini indirdi, ağızlığını taktı ve geri geri kış tarafındaki korkuluklara doğru gitti. Dolphin'in halatını çözerken Casey de ona katıldı. Bell aracı çalıştırıp, ön koltuğa oturdu ve Casey arkasına geçti. Dolphin'i indirmeye başlayıp beş metrede sabitledi ve Nantucket Adası'nın sahiline doğru ilerlemeye başladılar.

Üzerinde Birleşik Devletler denizci eşofmanı bulunan Jake Cazalet eski evin verandasında durmuş günün ilk kahvesini içerken, aşağıdaki sahilde Clancy Smith'le yürüyen av köpeği Murchison'ı seyrediyordu. Arkasında bir ses duyunca döndü. Elinde kahveyle Blake Johnson kendisine katıldı.

"Buraya gelmek çok güzel," dedi Cazalet.

"Gerçekten öyle, Bay Başkan."

"Koşmak için sabırsızlanıyorum. Bana katılacak mısınız?"

"Eğer izin verirsiniz bu sabah size katılamayacağım. Hafta sonu ve günün erken bir saati olmasına rağmen iletişim odasında Harper aşırı derecede bunalmış durumda. Hill'den gelen bir sürü haber var. Kalıp ona yardım etsem iyi olacak."

"Tamam, o zaman gelip yeni oyuncağıma bak. Bu hafta getirttim."

Bahçeye indi. Ahırın kapısı açıldı ve içerde büyük bir motosiklet duruyordu.

"Montesa toprak motosikleti," dedi Başkan. "Bu yollarda dolaşmak çok zevkli olacak."

"Sözünüze güveniyorum," dedi Blake. "Dürüst olmak gerekirse, Bay Başkan, yıllardır bisiklete bile binmedim."

"Bir çocuk bile kullanabilir bunu. Çobanlar koyunları gütmek için kullanıyor."

Üstüne binip motoru çalıştırdı, dışarı çıkıp bahçede bir tur attı. "İşte." Motoru kapattı.

"Keyfine bak."

"Bakarım," dedi Blake.

Verandaya geri dönerlerken tekrar yağmur yağmaya başlamıştı. Murchison dili sarkık bir şekilde oturmuş bekliyordu. Başlıklı sarı bir yağmurluk giymiş olan Clancy Smith yanlarına gelerek elindeki diğer yağmurluğu Cazalet'e uzattı.

"Sizi tanıyorsam Bay Başkan, yağmur yağsa da yağmasa da gidiyoruz."

"Her zamanki gibi haklısın, Clancy." Cazalet yağmurluğu giyip Murchison'a ıslık çaldı. "Gel, oğlum."

Merdivenlerden inip yanlarında Murchison'la birlikte koşmaya başladılar. Clancy Smith kulaklığını ayarladı, en sevdiği eski **Browning**'ini koltukaltından çıkartarak sağ cebine aktarıp peşlerinden gitti.

Aidan Bell'in tahminleri doğru çıkmıştı ve güçlü akıntının yardımıyla elli dakika içinde bataklığa giden haliçe girmişlerdi. Kuşkusuz tuzlu bir bataklıkta burası. Uzun sazları, derin su kanalları, çamurluk bölgeleri ve Dolphin yüzeye çıkınca öfkeyle uçuşan her türden kuşlarıyla muhteşem bir yerdi bataklık. Bell meyilli bir noktada kıyıya çıktı. Casey'le birlikte Dolphin'den indi. Dolphin'i ileri doğru itip üzerlerindeki çıkardılar. Bütün bunları sessizlik içinde yapıyorlardı. Sonunda, Bell silah çantasını açtı, Casey'e AK saldırı tüfeğini ve **Browning'i** uzatıp kendi silahını aldı. Siyah dalgıç giysileriyle dikilirken son derece garip görünüyorlardı.

"Bildiğim bir şey hep kahvaltıdan önce koştugu. Demek oluyor ki, yolun yarısını geçti ve her an buraya gelebilir. Ama evden bataklığa giden tek bir anayol var. Üç dört yüz metre olduğunu söyleyebilirim. Orada bekleyeceğiz -ya oraya girerken ya da çıkarken yakalamalıyız onu- bu yüzden acele et."

Dönüp sazların arasından geçti, kendisini son derece serinkanlı, sakin ve duygusuz hissediyordu. Jake Cazalet, Clancy ve Murchison şiddetli yağmurun altında artık daha hızlı koşuyorlardı; Başkan her anın tadını çıkarıyordu. Hep söylediği gibi yağmur yılları yıkayıp akıtıyordu ve içinde bulundukları dünyayı düşünecek olursa bunun kendisine çok iyi geldiği kesindi.

C

Murchison ayaklarının dibinde hızla koşuyordu, Clancy iki metre kadar gerisindeydi. Üstü kapalı eski bir köprüye geldiklerinde durakladı.

"İyi misiniz, Bay Başkan?" diye sordu Clancy.

"İyiyim. Her zamankinden istiyorum."

Clancy bir paket Marlboro çıkardı, iki tane yakıp birini Cazalet'e uzattı, o da alıp büyük bir zevkle içine çekti.

"Basın fotoğrafçılarının bunu görmesine izin vermeyin, Bay Başkan."

"Kahretsin, tek bir zayıflığa hakkım var herhalde. Bu şey benim Vietnam'a, senin de Körfez Savaşı'na dayanmamı sağladı."

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Clancy. Sıcak bir sessizlik içinde sigaralarını tütürüp izmaritleri attılar.

"Hadi gidelim," dedi Cazalet.

Yağmura çıkıp tekrar koşmaya başladı.

Anayolun arkasındaki sazların arasına saklanan Bell geldiklerini gördü. Diğer

tarafındaki Casey'e fısıldadı.

"İşte geliyorlar. Sen Gizli Servis adamını hallet, ben de Başkan'ı ve çok hevesli davranma. Vaktini iyi değerlendir."

Beklemeye başladı. Burnunun dibinden vurmak varken uzun menzilden ateş etmenin bir gereği yoktu. AK'yı omzuna kaldırdı. Cazalet tam üzerine doğru koşuyordu. Bell, Kate Rashid'e çok iyi hazırlanmış planların bile ters gidebileceğini söylemişti. Titizlikle plan yapmıştı, her olasılığı önceden hesaplamıştı; Murchison adlı av köpeğinin içgüdüleri hariç. Yalnızca köpeklerin sahip olduğu bu özelliğin etkisiyle Murchison bir roket gibi ileri atılıp yolun karşı tarafındaki sazların arasına daldı. Sol ayak bileği Murchison tarafından yakalanan ve tüfeği düşen Casey sendeleyerek açığa çıktı. Jake Cazalet yirmi metre ötede koşmayı bıraktı. Gizlendiği yerden çıkmayan Aidan Bell nişan aldı, ama Clancy Smith hızlıydı. Başkan'ı yana devirip Bell'in Cazalet'e gönderdiği kurşunu sağ omzuna yedi. Sarsılmış, ama yere yıkılmamıştı.

"Gizlenin, Bay Başkan," diye bağıırıp Başkan'ı sazların arasına İtti. Cazalet güçlü bir ısıklık çaldı ve bir an sonra Murchison onlara katıldı. Smith'in yarasından oluk oluk kan akıyordu.

"Kötü mü?" diye sordu Cazalet.

"Önemli değil. Bunu alsanız iyi olur, Bay Başkan," diyerek **Browning**'i uzattı.

Bell hafifçe yolun karşısına seslendi.

"Ortaya çıkma, Liam."

Sonra Clancy Smith ve Cazalet in gözden kaybolduğu yere doğru rasgele ateş açtı. Clancy telsiziyle konuşuyordu. Cazalet iki el ateş etti. İletişim odasında Blake, Johnson Harper'ın yanına oturmuş bazı sinyalleri incelerken hoparlörden Clancy'nin şok edici sesi duyuldu.

"Blake. *İmparator Yıkıldı! İmparator Yıkıldı!*" Aynı anda kurşun sesleri duyuldu.

Blake mikrofona uzandı. "Neredesiniz?"

"Anayolun ortasındayız. Ben vuruldum, ama Başkan iyi. Ateşe devam ediyor."

"Yardıma geliyorum." Blake dönüp Harper'a baktı. "Silahını bana ver. Ne yapacağını biliyorsun."

Korkuyla bakan Harper Beretta'yı ona uzattı. Blake silahı ceketinin sağ cebine koydu. Koşarak verandaya çıktı, oradan da ahıra geçti. Montesa'ya atladı ve hızla yola çıktı.

Sazların arasından bakan Clancy ve Başkan uzaktan geldiğini görüyorlardı. Tabii ki Liam ve Casey de öyle, "Çılgın deli," dedi Cazalet.

"Vurulacak. Neden yedek kuvvet gelene kadar beklemiyor?"

"İlginç bir gün olacak," dedi Clancy Smith.

Blake küçük motosikletin hızını dar bir yolda gülünç bir hız olan altmış mile çıkarmıştı. Aidan Bell sazların arasından ateş etti, ön lastik patlayarak, Montesa'nın devrilerek kaymasına neden oldu. Blake yerdeydi. Liam Casey bu noktada kötü bir hata yaparak sazların arasından çıkararak AK'sını kaldırdı.

"Yakaladım seni, piç kurusu."

Blake'in eli sağ cebinden Beretta'yla birlikte çıkıp iriyarı İrlandalıyı göğsünden vurdu. Casey haykırdı, tüfeği düştü ve baş aşağı sazların içine, Bell'in yanına düştü.

Daha ilerde Cazalet kısa bir an için ayağa kalktı.

"Buraya gel, Blake. Seni koruyacağım."

Cazalet gözden kayboldu, Blake topallayarak yürümeye başladı.

"Beni vuran piç kurusunu gebertir misin, Aidan?" dedi Liam Casey.

Bell, Blake'in yürüyüp sazların arasına girişini seyretti.

"Değmez, Liam."

"Tanrım, çok acıyor, Aidan."

Bell dalgıç giysisinin karın kısmından belli olan kurşun yarasını inceledi.

"Evet, çok acıyor olmalı."

Uzaklardan korkunç bir gürültü duyuldu. "Ah, Tanrım, büyük bir alay geliyor. Gitme zamanı."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Liam.

"Demek istediğim şey bazen kazanır, bazen kaybedersin ve o lanet olası köpeğin sayesinde kesinlikle kaybedilen bir iş oldu bu. Cazalet bundan sonra ona altın tasma alır. Doğrusu şimdi başlarını kaldırmamalarını sağlayıp kaçacağım."

Başkan ve adamlarının bulunduğu yöne doğru kurşunlarını boşaltıp Casey'inkini aldı.

"Ya ben?" diye inledi Casey.

"Bu bir sorun, ama bir çözümü . Dostlarımız ikimizi görmedi, yalnızca bir kişi gördü. Bu yüzden, eğer bir kişi bulurlarsa bu onları mutlu edecektir."

Ayağa kalkıp cebindeki **Carswell** susturucuyu ve **Browning**'ini aldı.

"Beni bırakamazsın, Aidan."

"Yalnızca pratik olmaya çalışıyorum."

Aidan Bell kalbine nişan aldı, **Browning** bir kez öksürdü ve Liam Casey önce silkindi, sonra kaskatı kesildi.

"Üzgünüm, dostum," dedi Aidan yumuşak bir şekilde, sonra **Browning**'i tekrar cebine koyup sazların arasına daldı.

Dört yüz metre geride Dolphin bekliyordu; çok uzak değildi. Güvenlik helikopterleri bölgeyi taramaya başlamadan önce suyun altına girmiş olacaktı. Öte yandan Liam'ı yeterince çabuk bulurlarsa bu onları bir süre oyalardı.

O uzun süreli mermi yağmurundan sonra bir sessizlik oldu.

"Belki vurulmuştur," dedi Cazalet.

"Ya da kaçmıştır," dedi Clancy.

Murchison inleyip kokladı, burnunu havaya doğru kaldırdı.

"Bir şey rahatsız ediyor onu," dedi Başkan. Helikopterler yakındaydı artık.

"Bu kadar uzun süre bölgede beklemez," dedi Blake. "Ya sırtüstü düştü ya da kaçıyor. Ben gidiyorum."

Başkan aksini emredemeden sazların arasından çıktı, iki Hawk helikopter aşağıya doğru inerken onlara el salladı. Her birinin yeni Parker-Hale makineli tüfek taşıdığı on iki Gizli Servis elemanının bulunduğu iki helikopter indi. Adamlar bir araya geldi, Başkan çok kan kaybeden Clancy Smith'e yardım ederek sazların arasından çıktı.

"Başkan iyi," dedi Blake.

"Bunun tek nedeni kurşunu benim yerime Clancy'nin yemesi," dedi Cazalet. "İkiniz onu helikopterlerden birine koyun."

"Ve siz Bay Başkan, kuralları biliyorsunuz. Her şey hallolana kadar sizi tehlikeden uzaklaştırmalıyız," dedi Blake.

"Tamam, kahrolası."

Cazalet, Murchison'a ıslık çalıp, Clancy Smith'i götüren adamları takip etti. Hawk'lardan biri havalanırken Blake diğerlerine döndü. "Dalgıç giysili bir adam vardı. Beni AK'yla vurmaya çalıştı. Onu kesinlikle vurdum ve şu taraftaki sazların arasına daldı. Onu bulmadan geri gelmeyin."

Aynı sıralarda dalış takımlarını kuşanan Aidan Bell Dolphin'i suya sokuyordu. Motoru açtı, üstüne bindi ve önlem olarak aracı yedi metre dibe batırdı. On dakika içinde denize doğru ilerliyordu.

"Her zaman hayatta kalmayı başarırısın, Aidan," dedi kendi kendine. "Her zaman."

Liam Casey'i buldular ve başta öldüğünü sandılar. Bir tanesi Blake'i aramaya gitti. Ama o gelene kadar durum değişmişti. Casey'i ikinci Hawk'a taşıyorlardı. Ekibin sorumlusu Campbell, "Çok kötü bir karın yarası var, sizin açtığınız yara, ama yalnızca bir kez ateş ettiğinizi söylemişsiniz."

"Kesinlikle."

"O zaman civarda bir başkası daha varmış. Birisi kalbine nişan almaya çalışmış, muhtemelen işini bitirmek için, ama cebinde **Browning** varmış ve kurşunun yönünü

değiştirmiş. Bence adam şu anda kaçmaya çalışıyor."

"Eh, bunu en kısa zamanda hastaneye yetiştirelim."

Sahilin yirmi mil açıklarında küçük bir hava üssü hastanesi vardı.

"Başkan'ın Clancy'yle birlikte orada olduğunu duydum,"dedi Campbell. "O halde acele edelim."

Liam Casey'i sedyeye yatırıp Hawk'a bindirdiler, yarasına ilkyardım uyguladılar. Gözleri açıldı, etrafına bakındı. Blake'i görünce yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi.

"Seni tanıyorum," diye fısıldadı. Blake öne doğru eğildi.

"Nereden tanıyorsun beni?"

"Bodrum'dan. Dillon'ın dostusun. Bodrum adamı."

Blake hayatı boyunca hiç bu kadar büyük bir şaşkınlık yaşamamıştı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Ama cevap yoktu, çünkü Liam Casey bayılmıştı. Hastanede Casey'i hemen bakıma aldılar. Blake, Başkan'ı özel salonda kahve içerken buldu.

"Clancy nasıl, Bay Başkan?" diye sordu.

"İyi olacak. Doğrusu madalya almalı. Beni kenara itip kurşunu yedi, Blake. Katili bulduğunu haber verdiler. Durumu nasıl?"

"Ameliyata alındı. Bir kere konuştu." İrlandalı'nın söylediklerini tekrarladı.

"Bodrum adamı mı? Dillon'ın dostu mu? Blake nedir bu?"

"Tanrı bilir, efendim. Beklemek zorundayız."

"Eh, kesin olan bir şey var. Bu olayın açıklanmasını istemiyorum. Bu işi tamamen gizli tut. Hiç olmamış gibi. Sen, ben ve Gizli Servis'in arasında. Ama bilmek istediğim şey şu: bu işin arkasında kim var?"

"Ferguson'ı arayayım mı, Bay Başkan? Adam Dillon'dan söz etti. Kontrol etmeliyim bunu."

"Doğru. Tamam, Charles'la konuş, Dillon'la da. Başka hiç kimseyle değil."

"Murchison'la konuşmam, o zaten biliyor."

Ateşin karşısında yatan Murchison ayağa kalkıp yanına geldi. Birleşik Devletler Başkan'ı onu burnundan öptü.

"Doğruca o piç kurusunun üstüne gitti. Hayatımı kurtardı."

"Çok özel bir köpek." Blake gülümsedi. "İzninizle. Beni takip ederseniz, bu işle ilgileneceğim."

C

Bell Dolphin'le yüzeye çıkarken *Alice Brown* dalganın etkisiyle yükselip alçaldı. Grant kış tarafındaki korkuluklara geldi.

Bell ceketinin Velcro bağlarını çözüp hava tüplerini suya bıraktı. Maskesini ve paletlerini çıkardı; AK'yı bir mil geride bırakmıştı. "Bana bir ip at."

Grant kaşlarını çattı. "Arkadaşın nerede?"

"Bir kaza oldu."

Grant bundan hoşlanmamıştı, yüzü bulutlandı.

"Bana bak, neler oluyor burada?"

Bell naylon dalgıç ceketinin fermuarını açtı, **Browning**'ini çıkarıp Grant'ı gözlerinin arasından vurdu. Sonra korkuluklara uzanıp kendisini yukarı çekti. Dönüp Dolphin'e birkaç el ateş etti, araç suya gömülmeye başladı. Dümen köşkündeki dolapları araştırdı ve uzun bir zincir buldu. Grant'ı korkulukların altından suya itmeden önce ayak bileklerine zinciri bağladı. Ceset suya düşer düşmez derinlere gömüldü. Bell hızla ağları toplayıp aşağıya indi; mutfaktan bir şişe ırlanda viskisi alıp motoru çalıştırdı, harekete geçti. Bir eli dümendeyken bir eliyle plastik bardağa bol miktarda viski doldurdu. Viskiye bir dikişte içip yeniden doldururken tekrar yağmur başlamıştı.

Ouogue'deki görkemli malikânenin oturma odasında Paul ve Kate Rashid ateşin başında oturuyordu. Michael ve George Londra'daydı. Rashid'in cep telefonu çalınca, cevap verdi, karşısında Bell vardı.

"Haberler nasıl?"

"İşler ters gitti. Haber bu."

Olanları büyük ölçüde gerçeklere sadık kalarak anlattı, ama Liam Casey'in işini bitirdiği gerçeğini atladı.

"Üzgün olduğumu söylemek isterdim," dedi Bell. "Ama yanlış bir şey yapmadım ve her şey yolunda gitti. Yalnızca o lanet köpek sorun oldu."

"Arapların ne dediğini bilir misin? İnşallah. Tanrı isterse," dedi Paul Rashid. "Köpeği vuramadın mı?"

"Zaman yoktu."

"Ne zaman geliyorsun?"

"Dört saat sonra."

"Tamam. **Gulfstream** Westhampton Havaalanı'nda bekleyecek. Kız kardeşim burada,

İngiltere'ye birlikte döneceğiz."

"Bana uyar."

"Ya Grant? Gevşek uçlardan hoşlanmam."

"İcabına bakıldı. Neydi o söz? Arthur Grant balıklarla birlikte uyuyor."

"Ya teknesi?"

"Açıkta bırakacağım."

"Yakında görüşürüz o halde."

Paul Rashid telefonu kapatıp Kate'e döndü.

"Bir köpek... Murchison adındaki av köpeği."

Kahkahalarla gülmeye başladı, sonra cep telefonuna uzandı.

"Havaalanını arayıp **Gulfstream**'i hazırlamalarını söyleyeceğim. Sonra birer kadeh şampanya içeriz."

"Ama neyin şerefine içeceğiz ki?"

"Murchison'ın tabii ki."

C

Hastanede Clancy Smith'in hayatı için verilen mücadele dört saat sürdü. Hava Kuvvetleri ayrıca iki travma cerrahı ve Başkan'ın özel doktorunu da getirdi. Ameliyattan sonra Cazalet ve Blake, ağrısı uyuşturucularla hafifletilen Clancy'nin yanında bir süre oturdu. Başcerrah gelip hastaya baktı.

"İyi olacaksın, oğlum, iyi olacaksın."

"Teşekkürler, efendim."

Cerrah Cazalet'e başıyla işaret edince, Başkan, dışarı çıkarken onu takip etti.

"Bay Başkan, bunun anlamı düşündüğüm şey mi?"

"Robert, bu konuda yemin etmeni istiyorum," dedi Cazalet.

"Elbette, Bay Başkan. O genç adamdan çıkardığımız kurşun bir AK'ya aitti. Vietnam'da ben de bir tane yemiştim."

"Eh, bu kurşun benim içindi; o cesur çocuk beni kenara fırlatıp sırtını döndü ve kurşunu yedi."

"Tanrım. Ya diğeri?"

"Saldırgan. Ama bir tane daha olduğunu düşünüyoruz. Yaşayacak mı?"

"Belirsiz. Size bilgi veririm. Burada işimizi bitiriyoruz."

Cazalet odaya geri dönüp Blake'e bilgi verdi.

"Umalım da hayatta kalsın. Garip bir iş bu ve ne olursa olsun bir cevap istiyorum."

Clancy uykuya dalıyordu.

"Hâlâ bir işim var mı Bay Başkan, yoksa Campbell'in yerime başkasını koymasını mı isteyeceksiniz?"

"Cesedimi çiğnemedен olmaz."

Clancy elinde olmadan güldü. "Tanrım, çok acıyor, ama komik olduğunu kabul etmelisiniz."

"Biraz uyu, Clancy," dedi Blake. "Başkan ve ben bir şeyler yiyeceğiz. Daha sonra görüşürüz."

C

Aidan Bell *Alice Brown*'la Quogue'ya yaklaşırken gerçekten çok şanslıydı. Her şeyin üstünü örten yoğun bir sis vardı. Yarım mil kadar açıkta botu denize attı, sonra aşağıya inip vanaları açtı. Bota binip dış motorunu çalıştırdı, biraz uzaklaşıp seyretmeye başladı. Fazla uzun sürmedi. *Alice Brown* suya gömülmeye başladı, güvertesi sular altında kaldı, sonra hızla dibe daldı. Bell gaz verip sahile doğru hızla ilerledi.

Oturma odasında, Rashid ve kız kardeşi konuşuyordu.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Kate.

"Alternatif bir hedefim var. Zaten her zaman da vardır."

"Ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Yakında, hayatım, ama şimdi olmaz."

Sürgülü cam kapı çalındı. Paul Rashid yakındaki çekmeceyi açıp Walther'ini çıkardı. Ayağa kalkıp başıyla Kate'e işaret etti. Bell kapıda dikiliyordu. Kate kapıyı açınca gülümseyerek içeri girdi. Üzerinde hâlâ dalgıç giysisi vardı.

"Tanrı hepinizi korusun, Fenian'lar böyle der."

"iyi misin?" diye sordu Kate.

"Evet. Eşyalarımın nerede olduğunu gösterin yeter. Bir duş alıp üzerimi değiştirirsem hazırım demektir."

"O halde acele et," dedi Paul Rashid. "Bir saat içinde Westhampton'dan ayrılıyoruz."

"Televizyonda bu konuyla ilgili herhangi bir şey var mı?"

"Tek bir şey bile yok, ki bu çok garip. Hiç hoşuma gitmedi, bu yüzden acele edelim."

C

Başkan hastanede, stajyer doktorların odasındaki küçük yatakta uyuyordu. Blake holdeki sandalyenin üstünde kestirirken omzuna bir el dokununca uyandı. Başını kaldırıp bakınca cerrahlardan birinin, Hava Kuvvetleri albayının orada olduğunu gördü.

"Bay Johnson. Ayıldı, ama durumu iyi değil. Çok güçsüz."

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Deneyebilirsiniz, ama fazla bir şey öğrenebileceğinizi sanmıyorum."

"Tamam. Başkan'a haber verin. Ben içeri giriyorum."

Liam Casey hayat destek birimine bağlanmış, öylece yatıyordu. Yanında bir erkek hemşire vardı.

"Onunla konuşmak için izin aldım," dedi Blake.

"Bir yere varabileceğinizi sanmıyorum, efendim."

Blake bir sandalye çekti, Casey gözlerini açtı. Bir an için sesi şaşırtıcı derecede güçlü çıktı.

"Ölüyorum, öyle değil mi? Ve beni vuran adam da sensin. Bodrum'un patronu. Dillon'ın dostu."

"Adın ne?"

Başkan ve albay yavaşça içeri girdi.

"Bunun bir anlamı olacağını sanmıyorum. Casey... Liam Casey."

"Nerelisin?"

Casey'in ağzından biraz kan geldi, hemşire kanı sildi.

"Drumcree. County Down."

Blake kaşlarını çattı. "Drumcree'yi duydum, ama neden bana Bodrum adamı, Dillon'ın dostu diyorsun?"

"Çünkü seninle ilgili ayrıntıları dosyada gördüm, resmini de."

"Hangi dosya?"

"Aidan'ın hazırladığı, Başkan'ı ortadan kaldırma planı. O kadın, bizi Drumcree'de görmeye geldiğinde üç milyon vaat etti. Aynı zamanda Dillon'a da yalan söyledi. Ona Kuzey İrlanda'da bir iş girişimi için korunmaya ihtiyacı olduğunu söyledi."

Başkan araya girdi. "Neler oluyor?"

Blake ona susmasını işaret edip Liam'a döndü. "Söz ettiğin Aidan, Aidan Bell ve buraya gelip Başkan'ı vurmaya çalıştı, öyle mi?"

"Beni vurdu, işimi bitirdiğini sandı. Suçu bana yükleyip toz oldu."

"Nasıl?"

"Sualtından." Aniden güçlenmiş gibiydi. "Üç mil açıktaki balıkçı teknesine, oradan da Long Island'a geri döndü. Orada evleri var. Rashid'lerin evi var orada."

"Yavaşla biraz," diyerek onu rahatlattı Blake.

"Neden? Paul Rashid Başkan'ın ölmesini neden istesin?"

"Amerikan-Rus ikili ajanı Gatov annesini öldürdü; bu yüzden o da Gatov'u öldürdü. Araplar bazı Amerikalı ve Rus petrol adamları için Rashid'i öldürmeye çalıştılar. O da intikam almak istedi."

"Ama bunu başaramadı, değil mi? Başarısız oldu."

"Önemli değil. Alternatif hedef var."

"Kim o?"

"Rashid kendisinin seçeceğini söyledi."

Birden acıyla yüzünü buruşturup kasılmaya başladı. Hemşire ve albay hemen harekete geçti. Blake kenara çekildi.

"Lütfen gidin, beyler," dedi albay.

Koridora çıkınca Başkan sordu. "Tanrı aşkına, neler oluyor?"

"Size Ferguson'la yaptığım konuşmayı hatırlatmama izin verin, Bay Başkan. Leydi Kate Rashid'in yanında koruyucu olarak Dillon'ı alarak County Down'a gittiğini söylemişti."

Bir süre sonra Blake tekrar koridora çıktığında Başkan kaşlarını çatmış kahve içiyordu. Başını kaldırdı.

"Eee?"

"Casey öldü. İletişim odasından Harper'la konuştum. Long Island durumunu araştırıyor, yani Rashid'leri."

Cazalet bir Marlboro yakıp ayağa kalktı, dolaşmaya başladı.

"Buna inanmak çok zor. Rashid dünyanın en zengin adamlarından biri; bir kont, bir

savaş kahramanı, kraliyetin dostu. Buna kim inanır ki?"

"Kimse, Bay Başkan, dünyada hiç kimse inanmaz. Casey öldü ve söyledikleri kolayca ölmekte olan bir adamın saçmalıkları olarak değerlendirilebilir. Şu anda Rashid'lere karşı kullanacak hiçbir şeyimiz yok."

"Ama neden bu kadar kararlı, Blake?" diye sordu Cazalet.

"Bana kalırsa, pek çok neden var. Kendi hayatına kast edilmesi, annesinin ölümü, sultanın hıyaneti, Hazar'ı bizim etkimizden kurtarma arzusu. Biz Büyük Şeytanız, bunu unutmayın. İngiliz olabilir, ama aynı zamanda bir Bedevi. Doğrusu ya, onunla çölde yalnız kalmak istemezdim."

"Onca para. Onun için hiçbir anlamı yok, değil mi?"

"Para onun için yalnızca güç aracı. Savaşçılarıyla deveye binebilmek için helikopterle çöle iniyor. Onun için bundan daha önemli bir şey yok."

Uzun bir duraklama oldu. Cazalet bir şey söylemek üzereyken Blake'in cep telefonu çaldı. Cevap verip dinledi, sonra, "Tamam, seni ararım," dedi.

"Harper. Rashid'ler Ouogue'daymış."

"Yani?"

"Dört saat önce Westhampton'dan uçmuşlar. Paul, Kate Rashid ve Thomas Anderson adında bir adam."

"Aidan Bell mi?"

"Bence öyle. Varış yerleri Northolt **RAF** üssüymüş."

Uzun bir sessizlikten sonra Cazalet, "Yapabileceğimiz bir şey yok, öyle değil mi?" dedi.

"Açıkçası, hayır, şu anda yok. Ama Ferguson'la konuşacağım."

"Tamam. Bunu yap, sonra Londra'ya kendin git. Tuğgeneralle her şeyi ayarlamamı istiyorum."

"Aslında kısa bir süre önce terfi etti. Artık tümgeneral oldu."

"Gerçekten mi? Buna çok sevindim. Sen gitmeden önce onunla kendim konuşacağım, ama şimdi değil. Berbat bir gün oldu, hadi eve gidelim."

C

Gulfstream'de Atlantik'in ortasındaiken Rashid'ler ve Bell tütsülenmiş somon balığıyla salata yiyip şampanya içtiler.

Bell içkisini bitirdi. "Şimdi ne olacak?"

"Düşünüyorum," dedi Paul Rashid. "Hazar'da başka sorunlar var. Seni arayacağız."

"Eh, fazla uzun sürmesin. Ben bu arada Drumcree'ye geri dönüp işlerin yolunda olup olmadığına, adamların uslu durup durmadığına bakacağım."

"Eminim duruyorlardır," dedi Kate Rashid.

"Genellikle usludurlar. Beni kızdırmak istemezler."

Aidan Bell koltuğunu arkaya yatırıp gözlerini kapadı. Her şeye rağmen, uzun bir gün olmuştu.

j

O gece geç saatte Cavendish Place'de Ferguson, Dillon ve Hannah Bemstein'la birlikte oturup olanları konuştular. Saatlerce konuştuktan sonra belirli bir sonuca varamadılar. Ferguson sözü aldı.

"Pekâlâ, sonuç olarak Aidan Bell adındaki bu kiralık katil şansın yardımıyla Cazalet işinde başarısız oldu. Onu bir daha deneyeceklerini sanmıyorum. Peki alternatif hedef kim olabilir?"

"Amerikalılar ve Ruslara kızgın olduğuna göre, General, Rusya başkanına ne dersiniz?"

"Aidan Bellin Moskova'da iş yaptığını düşünemiyorum," dedi Dillon.

"Buna mecbur değil," dedi Ferguson sıkıntıyla.

"Başkan gelecek ayın on yedisinde Londra'ya geliyor. Başbakanla ticaret anlaşması yapacak."

"Bunu bilmiyordum, efendim," dedi Hannah.

"Bu açıklanan bir şey değil, başmüfettiş. Ama yalnızca altı hafta var."

"Sizce hedef o olabilir mi?"

"Nereden bileyim? Sen ne düşünüyorsun, Dillon?"

"Bu fazla açık."

"Geriye bakıp değerlendirildiğinde Cazalet de öyleydi. Başka kim olabilir ki?"

"Bu, beni aşıyor," dedi Dillon. "Bu yüzden yapılacak en iyi şey ona sormak."

Şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu. Hannah Bernstein, "Ona sormak mı?"

Dillon, Ferguson'a döndü.

"Tuğgeneral..." Bir kahkaha attı. "Özür dilerim... General. Bizim bildiğimiz durumları nereden öğrendiklerini ve onların bildiğinden haberimiz olduğunu geçmişte bana söylemişsiniz."

"Doğru."

"Kontu biraz zorlayalım. Bildiğimizi ve peşinde olduğumuzu bilmesini sağlayalım."

Ferguson başını salladı.

"Fena fikir değil. Belki bir şeyleri atlamasını, tedbirsizlik etmesini sağlarız. Sabah

Blake gelene dek bekleyelim, sonra Rashid'le kendi çöplüğünde hesaplaşırız."

"Harika," dedi Dillon. "Aidan Drumcree'ye geri döndü sanırım. Bundan emin olalım. Adamlarının bunu kontrol etmesini sağlayabilir misin, Charles? Liam Casey artık yanında olmayabilir, ama bir sürü karaktersiz -Tommy Brosnan, Jack O'Hara, Pat Costello- hâlâ yanında."

O akşam Rashid'ler Dorchester'daki Piano Bar'ına girdiklerinde Dillon'ı piyanoda oturur buldular. Koyu renk takım elbise giyip Guards kravatı takmıştı. Dudaklarında yanmayan bir sigara sallanıyordu. Kate Rashid yanına gidip altın çakmağını çıkardı, sigarasını yaktı.

"Böyle daha iyi, değil mi?"

"İyi ruhunuz için Tanrı sizi korusun, bayan. Doğrusu beni kandırıp Drumcree'ye götürdüğünüz için sizi affediyorum, çünkü sizi çok seviyorum."

"Kandırmak mı?"

"Kesinlikle. İyi yürekli Aidan'ın Başkan'ı ortadan kaldırmaya çalışmasıyla ilgili her şeyi biliyorum. Çok yaramazsın Kate, çok yaramaz."

Kate kendi sigarasını yaktı.

"Vay canına Dillon, hayal gücünün bu kadar geniş olduğunu bilmiyordum."

"Ah, aslında çok gerçekçiyim, şekerim. Aidan Bell Nantucket'da Liam Casey'in işini bitirmeye çalıştı, ama Casey'in dalış ceketinin altında **Browning**'i olduğu için kurşun saptı. Ama yine de karnında bir kurşun vardı."

"Ne kadar ilginç."

"Ağzındaki baklaları çıkaracak kadar yaşadı. Aidan'a çok kızgındı Liam."

"Evet, şey, sanırım öyledir," dedi Kate.

"General Ferguson yanında Blake Johnson'la gelebilir her an. Blake'in kim olduğunu söyledim, ama eminim zaten biliyordur, değil mi Kate? Senin yerinde olsam söyleyeceklerini dinlerdim."

Kate dönüp ağabeylerinin yanına gitti. Bir süre baş başa verip konuştular. Charles Ferguson yanında Hannah ve Blake Johnson'la barın merdivenlerinde görüldü. Aşağıya inip Rashid'lere katıldılar. Dillon piyanodan ayrılıp yanlarına gitti.

"Vay canına, Bay Dillon," dedi Paul Rashid. "Kardeşıme ne kadar olağandışı bir hikâye anlatmışsınız."

"Tanığın anlattıkları daha da ilginçti," dedi Blake. "Ben oradaydım. Liam Casey beni vurmaya çalıştı, onu karnından vuran benim. Aldığı yara en sonunda onu öldürdü, ama biraz konuşma fırsatımız oldu. Yani Liam ve benim."

"Bunların hiçbirini kanıtlayamayacağınızı biliyorsunuz," dedi Paul Rashid.

"Haklısınız," dedi Ferguson. "Henüz kanıtlayamayız. Ama buna niyetliyiz, Rashid. Seni dünyanın sonuna dek takip etme niyetindeyim. Özellikle Dillon bu işin peşini bırakmayacak."

"Öyle mi?" diyerek güldü Paul Rashid. "Bana karşı savaş açmış gibi görünüyorsunuz, General Ferguson."

"Aynen öyle."

Rashid ayağa kalktı; iki erkek, bir kız kardeşi arkasındaydı.

"Dikkatli olun. Ben size karşı cihat ilan edebilirim. Ama bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Öyle değil mi General?"

Rashid'ler dışarı çıktı. "Onu gerçekten çok zorladın, Charles," dedi Blake.

"İstediğim de buydu," dedi Ferguson. Hannah'ya baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Ona manevra yapacak fazla alan bırakmadın."

Dillon'a döndü. "Peki ya sen?"

"Ben mi?" Dillon bir kahkaha attı. "Tanrım. Ben yalnızca basit bir ırlandalı çocuğum. Beni şaşırtan şey bunları inkâr etmemesi oldu."

"Eh, artık o senin işin," dedi Ferguson, Dillon'a. "Peşine düş."

"Söylediklerini unutmamalıyız, efendim. Bize karşı savaş açabilir gerçekten."

"Emirlerimi mi sorguluyorsun, başmüfettiş?"

"Ah, merak etme. Ne kadar aptalca olursa olsun emir almada iyidir o, General. Olaylara farklı bakan benim, ama ikimizin de bildiği gibi her zaman biraz deli olmuştumdur. Hadi Hannah, gidip dünyayı düzeltelim," diyerek dışarı çıktı; Blake ve Ferguson'ı baş başa bıraktı.

C

Paul, Kate Rashid'in evinde üç kardeşiyle birlikte bir savaş konseyi kurdu.

"Casey'in hayatta kalması büyük talihsizlik."

"Aidan Bell'in gerçekler konusunda hesaplamayla konuşmasıysa daha da büyük talihsizlik," dedi Kate.

"Doğru, ama onun gibi insanlardan da bu beklenir. Bu işi şimdilik bırakacağım. Ona hâlâ ihtiyacım var."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Sanırım Ferguson'a bir ders vereceğim. Dillon'ı doğrudan tehdit olarak kullandı, bu yüzden Dillon'dan kurtulmanın zamanı geldi." Michael'a döndü. "Bu senin işin. Allah'ın Partisi'nden Ali Salim'i kullan. Fazlasıyla iyidir. Ama kendini bu işin dışında tut."

"Peki bu işin ne zaman hallolmasını istiyorsun, ağabey?"

"En kısa zamanda. Eğer Salim uygunsa hemen halletmesini sağla. Ama kararı ona bırak. Sen iyi bir çocuksun, ama bu dünyadaki Dillon'lara karşı duramazsın." Kate'e döndü. "Katılıyor musun?"

"Kesinlikle." Michael'ı yanağından öptü. "Bu işi Ali Salim'e bırak, yeter."

C

Dillon ve Hannah, Dillon'ın Stable Mews'daki kasaba evinin yakınındaki küçük İtalyan restoranında hafif bir yemek yiyerek durumu enine boyuna konuştular. En büyük endişeleri Ferguson'ın işi çok fazla zorlayıp zorlamadığıydı. Dillon'ı cep telefonundan arayan Blake onlara katıldığı sırada çay ve kahve içiyorlardı.

"Bir şey yemek ister misin?" diye sordu Dillon.

"Ferguson'la yumurta yedim."

Oturdu. "Başkanla konuştum. Paul Rashid'in deli olduğunu düşünüyor."

"O deliyse ben de deliyim." Dillon başını salladı. "Kapitalizmin sınırsız büyümesi ve Batı şirketlerinin yalnızca para kazanma amacıyla Arabistan gibi yerlere müdahale etmesi bugünkü medeniyetin başındaki bela. Biz paranın her şey olduğunu düşünen bir toplumuz: Farkına varmamız gereken şey paranın bir hiç olduğunu düşünen insanlarla uğraşılıyor olabileceğimizdi ve Bedeviler de bu insanlardan bazıları."

"Rashid için sorun yok," dedi Blake. "O çok zengin bir Bedevi."

"Evet, ama ilgilendiği her şey Bedevi kontrolü, Rashid kontrolü altında. Burada bir fark var. Her neyse, evime gelip bir şey içmek ister misiniz?"

"Arabam dışarda, onunla gidebiliriz," dedi Blake.

Hannah'yla dışarı çıktı, Dillon parayı ödemek için geride kalıp, daha sonra peşlerinden gitti.

C

Ali Salim, vahşice bakan gözleri ve koyu renk çiçek bozuğu teniyle, otuz beşinde

Yemenli bir Araptı. İşi tereddütsüz kabul edip Dillon'ın şöhretiyle alay etti.

"Yani bu adam başınıza bela oluyor, öyle mi? Ona hiç bilmediği belaları göstereceğim. Onu nerede bulabilirim?"

Ali'nin Marble Arch yakınlarındaki dairesindeydiler. Bir çekmeceyi açıp Beretta'sını çıkardı. Michael şaşkın ve mutsuzdu. Adamın huzursuzluk verdiğini düşünüyordu, ama ağabeyi bu işten şahsen uzak durmasında ısrar etmişti.

"Stable Mews'da oturuyor, beş numara. Arabamla götürüp bırakırım seni oraya."

"Hadi o zaman." Ali cebinden bir tomar anahtar aldı.

"Maymuncuklar, belki gittiğimde evde olmaz. Para kalsın. Bunu hepimize örnek olan ağabeyin için yapıyorum."

Dillon ön kapıyı açıp içeri girdi, Hannah ve Blake arkasındaydı. Koridordan geçip oturma odasına geldiler. Ali Salim kapının arkasında dikiliyordu. Beretta'sıyla Dillon'ın ensesine güçlü bir darbe indirdi. Dillon sendeleyerek dizüstü çöktü. Ali, Hannah'yı yakalayıp sert bir şekilde itti ve dizüstü çökmesini sağladı. Hannah'nın çantası fırlayıp gitti.

Salim hızla dönüp Blake'in başına da bir darbe indirip silahını Dillon'ın başına doğrulttu. Hannah çantasını kaptı, Walther'ını çıkardı. Gözünün ucuyla ne yaptığını gören Salim, Hannah'ya doğru üç el ateş etti. Blake, Ali Salimin bacağını yakaladı ve başına bir darbe daha yedi. Dillon ayağa kalkıp bacanın içine sakladığı Walther'ına uzandı.

Dillon hızla dönüp Ali Salimi iki gözünün arasından vurdu. Ali yüzü kanla kaplı bir halde geriye devrildi. Dillon yaklaşıp kalbine iki el daha ateş etti. Dillon daha sonra dizüstü çöküp Hannah'nın durumunu kontrol etti. Hannah'nın gözleri saydamlaşmıştı ve her yerinde kan vardı. Ayağa kalkıp telefona gitti.

"Rosedene? Dillon. Büyük bir olay oldu. Başmüfettiş Bernstein üç kez vuruldu. Benim evimdeyiz. Hemen buraya gelin."

Yatak odasına gidip ecza dolabını karıştırdı, birkaç tane ilkyardım tamponuyla geri döndü.

"Bunları yaraların üstüne bastır, Blake," dedi.

Sonra Ali'nin yanına gidip araştırdı ve üzerinde bir cüzdan buldu. Ferguson'ı aradı. General cevap verince, "Hannah ve Blake'le birlikte evime geldik, bir Arap bizi bekliyordu. Kimliğine göre, adı Ali Salim. Hannah'yı üç kez vurdu, ben de onu vurup öldürdüm. Rosedene'le konuştum. Ambulans yolda."

"Sevgili Tanrım," dedi Ferguson.

"Senin yerinde olsam ailesine haber verirdim. Blake'i onunla göndereceğim. Ben ortalığı temizlemek üzere burada kalacağım."

"Bana bırak," dedi Ferguson sakin olmaya çalışarak. Dillon bir telefon daha açtı. Karşı taraf hemen cevap verdi. "Ben Dillon. Atılması gereken bir şeyim var. Derhal. Mal benim evimde."

"Geliyoruz," dedi ses.

Dillon ahizeyi yerine koyar koymaz kapının zili çaldı. Ellerinde sedyeyle üç hastabakıcı gelmişti. Onları oturma odasına götürdü. Blake, Hannah'nın yanına çömelmişti.

"Üç yarası var. Yakından ateş edildi. Bu Beretta'yla." Ali Salimin silahını uzattı.

Adamlar hemen Hannah'nın üzerine eğildiler. Serum taktıktan sonra sedyeye yatırdılar.

"Sen de onunla git, Blake. Ben size yetişirim."

Birden yalnız kalmıştı. Bir sigara yakıp bir kadeh Bushmills koydu. Onu hemen içip bir tane daha doldurdu. Elleri biraz titriyordu.

"Eğer ölürse Rashid," dedi yumuşak bir sesle. "O zaman Tanrı sana yardım etsin."

Bir dakika sonra zil tekrar çaldı. Ellerinde ceset torbası olan siyah takım elbiseli ve paltolu, ölüye benzer iki adamı içeri aldı.

"Burada."

Yolu gösterdi. "Aman Tanrım," dedi yaşlı adam Ali Salim'i görünce.

"Üzüntülerinizi sonraya saklayın. Başmüfettiş Hannah Bernstein'ı üç kez vurdu. Onu hemen götürün buradan."

"Elbette, Bay Dillon."

Daha sonra, Hannah Bernstein'ı ve birlikte yaşadıklarını düşünürken öfke değil, endişe hissediyordu. Sonuçta içinde oldukları iş böyleydi. Öfke daha sonra gelecekti. Deri yağmurluğunu bulup kendini dışarı attı. Pek çok insan Arnold Bernstein'ın Londra'daki en iyi cerrah olduğunu düşünürdü, ama kendi kızını ameliyat etmek meslek ahlakına uygun olmazdı. İşin başında Guy's Hastanesi'nden Henry Bellamy'nin olmasının nedeni de buydu. Bernstein'ın ameliyathanenin locasından seyretmesine izin verdi, meslek ahlakı ancak bu kadarına izin veriyordu.

Ferguson, Dillon ve Blake, Hannah'nın büyükbabası Haham Julian Bernstein'la birlikte dışarda bekliyorlardı. Dört saatlik operasyonu beklerken kahve ve çay içiyorlardı.

"Bizden nefret ediyor olmalısınız," dedi Ferguson hahama.

Yaşlı adam omuz silkti. "Nasıl edebilirim? Bu hayatı o seçti."

Kapı açıldı, Beliamy ve Bernstein üzerlerinde ameliyat önlükleriyle dışarı çıktılar. Ferguson sordu.

"Çok kötü," dedi Beliamy. "Midesi, safra kesesi, dalağı tahrip olmuş. Bir kurşun sol akciğerinden geçmiş, omurgası zedelenmiş. Burada olması bir mucize."

"Yaşayacak mı?" diye sordu Dillon.

"Evet, Sean, sanırım bunu atlatacak. Ama bu biraz zaman alacak."

"Tanrı'ya şükür," dedi Haham Bernstein.

"Hayır, büyük cerraha teşekkür edin," diyerek dışarı çıktı Dillon.

"Sean, bekle," diye arkasından seslendi Ferguson. Ön merdivenlerde onu yakaladı, Blake peşindeydi.

"Sean, aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Rashid'i ben hallederim."

Dillon hareketsiz durarak ona baktı.

"O zaman acele et, General, acele et. Eğer sen yapmazsan ben yapacağım. Bunu unutma."

Sonra merdivenlerden inip gitti.

Blake Johnson, "Öfkeli bir adam," dedi.

"Evet ve bunun için çok haklı. Durum görüşmesi yapalım ve bu işi halletmenin doğru bir yolunu bulabilecek miyiz, bir bakalım, Blake."

Stable Mews'a geri dönen Dillon çalan kapıya cevap verdiğinde Ali Salim'in cesedini götüren iki adamdan yaşlı olanıyla karşılaştı. Elinde hafif, siyah plastikten bir kupa vardı.

"Bay Dillon. Bunu isteyeceğinizi düşündüm."

"Nedir o?"

"Ali Salim'in külleri."

Dillon kupayı aldı. "Harika. Doğru yere ulaşmasını sağlayacağım."

Külleri koridordaki büfeye koyup Ferguson'ı aradı.

"Benim. Rashid'i ne zaman göreceğiz?"

"Emin değilim."

"Eh, ben eminim. Sana söyledim: eğer sen harekete geçmezsen onunla kendim yüzleşeceğim."

"Buna gerek yok. Onu arayıp bir toplantı ayarlayacağım."

"Bunu yap." Dillon telefonu kapattı.

Kapı zilinın tekrar aldığını duyunca aşırdı. Atığında Haham Bernstein karşısındaydı.

"İçeri girebilir miyim, Sean?"

"Elbette."

Yaşlı adam Dillon'ı oturma odasına kadar takip etti. Dillon birden endişeyle ona döndü. "Hannah iyi, öyle değil mi?"

"Öyle görünüyor. Sean, bütün ayrıntıları bilmiyorum, ama Hannah'nın sana ne söylememi isteyeceğini biliyorum. İntikam istemezdi."

"Eh, ben istiyorum. Üzgünüm, haham, ama şu anda fazlasıyla Eski Ahit'e inancım büyük. Göze göz."

"Torunumu seviyor musun?"

"Kastettiğiniz anlamda değil. Tanrı biliyor ya, o beni sevmiyor. Aslında, temsil ettiğim şeyden nefret ediyor, ama bu hiç fark etmez. Ben onu düşünüyorum ve şu anda içinde bulunduğu durumdan sorumlu olan adamın bu işten kolayca sıyrılmasına izin verme niyetinde değilim."

"Hannah bunu istemese bile mi?"

"Evet. Bu yüzden haham, çay için kalmak istemiyorsanız gidebilirsiniz."

"Tanrı sana yardım etsin, Sean."

Yaşlı adam kapıya doğru gitti. Dillon kapıyı onun için açtı. "Üzgünüm, haham."

Bernstein dışarı ıktı. Dillon kapıyı kapattı, bir anlık tereddütten sonra oturma odasına geri döndü. Telefon aldı. Arayan Ferguson'dı.

"Yarın sabah on birde benim evimde. Seni bekliyorum."

"Orada olacağım," diyerek telefonu kapattı.

Ertesi sabah Hannah'nın durumunu kontrol etti; durumu kötüydü, ama olumsuz bir değışiklik yoktu. Londra'daki en iyi tedaviyi görüyordu. Kuşkusuz Ferguson daha azını kabul etmezdi, bu yüzden Dillon'ın yapabileceğı bir şey yoktu.

Siyah deri ceketini giyip beyaz fular taktı. Siyah plastik kupayı alıp Ferguson'ın Cavendish Place'deki evine yürüdü. Kim onu içeri aldı. Ferguson ateşin karşısında çay içiyordu.

"Kahvaltı edecek vaktim olmadı. Blake alışma odamdan Başkan'la konuşuyor. Az sonra bize katılacak. Kendine bir içki al. İçmeye erken başlamayı sevdiğini biliyorum."

Dillon biraz suyla Bushmills aldı. "County Down'dan bir haber var mı?"

"Ah, Bell kesinlikle orada ve üç eski dostu da öyle, Tommy Brosnan, Jack O'Hara ve Pat Costello. Doğru mu?"

"Kesinlikle."

Blake yanlarına geldi. "Başkan selamlarını gönderdi. Hannah'nın durumunu çok merak ediyor. İhtiyacı olan bir şey olursa, özel bir tedavi filan söylemeniz yeterli."

Kapı çaldı. Kim gelip soru sorarcasına Ferguson'a baktı. Ferguson başını sallayınca ön kapıyı açtı. Paul ve Kate Rashid içeri girdi.

Kate siyah bir takım; Paul ise deri ceket, siyah kazak ve pantolon giymişti. İkisi de neşeli görünüyordu.

"İçki ister misiniz?" diye sordu Ferguson. "Kahve, çay... daha kuvvetli bir şey?"

"Ben Dillon'ın içtiğinden istiyorum," dedi Kate.

"Bushmills viskisi, sabahın on birinde? Bunun için ona alışık olmalısın."

"Eh, denemek zorundayım, öyle değil mi?"

"Keyfine bak."

Dillon onun viskisini doldurup içine biraz su ekledi.

"Dünyanın en eski viskisi olduğunu söylerler. İrlanda'daki keşişler tarafından icat edilmiş."

Kate bir yudum aldı. "Başmüfettiş Bernstein yok mu bu sabah?"

"Yok, eh, hayatta olduğu için şanslı. Hastanede yoğun bakımda. Dün gece evime vardığımızda Ali Salim adında bir adam bizi bekliyordu. Onu kontrol ettim. Allah'ın Partisi'nin fanatiklerinden."

Bir sessizlik oldu. "Başmüfettiş iyi mi?" diye sordu Paul Rashid.

"Ah, elbette," dedi Dillon. "Midesi, safra kesesi ve dalağı tahrip olmuş durumda, sol akciğerinde bir kurşun var ve omurgası zedelenmiş. Dindar bir fanatik bir kadına üç el ateş ettiğinde beklenebilecek türde şeyler."

Kate Rashid dikkatle konuştu. "Peki bu Ali Salim adlı adam, nerede şimdi?"

"Şurada masanın üstünde." Dillon plastik kupayı işaret ediyordu. "Küllerini sizin için getirdim. Üç kilo. Geriye kalan tek şey bu." Bir Bushmills daha doldurdu. "Oh, size söylemedim mi? Piç kurusunu Bernsteini vurduktan sonra hallettim."

Kate viskisini yudumladı, sonra çantasından bir sigara çıkardı. Dillon sigarasını yaktı, "işte hepsi bu."

"Başmüfettiş için üzgünüm," dedi Kate.

"Eh, öyle olmalısın, değil mi? Sonuçta onun yerinde benim olmam gerekiyordu."

"Gerçekten mi?"

Paul Rashid araya girdi. "Neden buradayız, General Ferguson?"

"Çünkü seni daha önce uyardım, Rashid ve şimdi bunu açıkça söylüyorum: eğer istediğin savaşa, bu olacak. Adamlarıma ateş edilmesini pek hoş karşılamam. Tepene öyle bir bineceğiz ki, 'alternatif' hedef aramak bir yana nefes alacak alan bile bulamayacaksın kendine."

"Gerçekten mi? Kimmiş bu alternatif hedef?" diye sordu Paul Rashid.

"Rusya başkanının gelecek ay burada olacağını öğrendim."

"Öyle mi?" dedi Paul Rashid. "Ne kadar ilginç."

"Ve çok açık," dedi Dillon. Ardından bir sigara daha yaktı.

"Hayır, onun gündeminde bir başkası var."

"Bekleyip görmeniz gerekiyor, öyle değil mi?" Paul

Rashid ayağa kalktı. "Hadi Kate."

Bu kez Blake konuştu.

"Tanrı aşkına, neden, bayım? Annenizin ölümü bir trajediydi, ama neden bu kadar uzatıyorsunuz?"

"Siz iyi bir adamsınız, Bay Johnson, ama yine de anlayamıyorsunuz. Ülkenizdeki işadamları dünyanın her yerine istedikleri gibi girebileceklerini, kontrolü ele geçirip orayı bozacaklarını, insanların haklarını çiğneyebileceklerini düşünüyorlar. Ruslar da aynı. Eh, Rashid'in bölgesinde bunu yapamazsınız. Beni destekleyecek mali kaynaklarım ve insanlarım var. Bunu düşün, dostum. Size söz verebileceğim tek bir şey var, sizi şaşırtacağım." Kız kardeşine döndü. "Kate?"

Dillon onları kapıya kadar geçirip kapıyı açtı.

"Onun mantıklı davranmasını sağlamaya çalış, Kate."

"Ağabeyim her zaman son derece mantıklıdır, Dillon," dedi.

"O halde hepimiz cehenneme giden aynı karanlık yoldan geçeceğiz."

"İlginç bir düşünce," dedi Paul Rashid.

Sonra çıkıp gitti. Kapı kapandı.

"Artık nerede olduğumuzu biliyoruz," dedi Ferguson.

"Ama ne yapma niyetinde olduğu konusunda hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Blake.

"Top senin sahanda," dedi Dillon, Ferguson'a.

Ferguson başını salladı.

"Basit yaklaşımı deneyelim. Rashid'in telefonlarını dinleyerek fazla ilerleyebileceğimizi sanmıyorum. Ayrıca cep telefonları işleri daha da zorlaştırıyor bugünlerde, ama yine de dinleyeceğiz. Seyahatlerini izleyebiliriz. Uçaklarının bir yere

inmesi, yolcularının önceden bildirilmesi gerekiyor. Özel Şube onları kontrol edebilir. Bu arada, bütün arkadaşlarını, tanıdıklarını inceleyeceğiz. Belki şansımız yaver gider."

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi," dedi Blake. "Rashid'den rahatsız edici bir enerji alıyorum."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Dillon.

"Eve gidiyorum. Başkanla konuşmam gereken pek çok şey var. Ama eğer bana ihtiyacınız olursa yalnızca haber verin, hemen gelirim."

Arabada, Paul Rashid şoförle aralarındaki cam bölmeyi kapatıp kız kardeşine döndü.

"Mümkün olan her şekilde peşimize düşecekler."

"Biliyorum. Artık Rus başkana yaklaşmak neredeyse imkânsız."

"O hiçbir zaman alternatif olmadı, Kate."

Kate şaşırılmıştı. "Ama Paul, ben öyle olduğunu sanıyordum."

"Herkesin öyle düşünmesini istedim. Doğrusu düşündüler de, ama bir tek Dillon hariç."

"O zaman kim?"

"Senin, ama yalnızca senin bilmen için söylüyorum: Hazar Yaşlılar Konseyi. On ikisi birden. Ayak sürüyorlar. Benden korkuyorlar ve beni istemiyorlar; diğer kabileler üzerindeki etkiye güvenmiyorlar ve haklılar. Onlardan bir kez kurtulup sultan olduğumda cihat açacağım. Sonra tüm büyük güçlerin titremek için bir nedeni olacak."

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"İki hafta içinde hepsi bir araya gelecek. Senin gidip Hazar'daki ofisimize yerleşmeni istiyorum. Ben daha sonra katılacağım sana."

"İş nasıl bitirilecek?"

"Uygun bir bombayla ve bunun için Bell'in uzmanlığına ihtiyacımız var. Yani insanların haberi olmadan gidip onunla konuşman gerekiyor. Kelly'yle konuş. Ne de olsa o, bazı tehlikeli adamları tanır. Yani eski **RAF** havaalanlarından kalkan küçük uçaklarla yasadışı uçuşlar yapan türde adamları."

"Sen nasıl istersen, ağabey."

Ve Kelly güvenilir bir adam olduğunu kanıtladı. Surrey'de Grover Hava Taksileri adlı bir yer buldu. Sahibi hilekâr görünümlü, orta yaşlı bir adamdı. Onları tulum ve kahverengi uçuş ceketleriyle arkasında iki hangarın bulunduğu İkinci Dünya Savaşı Nissen kulübesinin dışında karşıladı.

"Şimdi, Mick," dedi Kelly. "Bu hanıma Bayan Smith diyelim ve işimize bakalım. Sana dediğim gibi, Drumcree'ye gitmesi gerekiyor. İş en fazla birkaç saat sürecek, sonra geri gelecek."

"Sorun değil. Yaşlı Titanla gidebilirim. İkiz motoru var."

"Varışta bir sorun çıkar mı?"

"Hayır. Denizin üstünde birkaç mil kala altı yüzün altında giderim. Drumcree'nin birkaç mil dışında eski bir **RAF** havaalanı var. Yerel bağlantımı arayıp oraya bir araba bırakmasını sağlarım."

"Aferin dostum, o halde gidelim."

"Bir dakika. Ya para?"

Kate evrak çantasını açtı, kahverengi bir zarf çıkarıp adama uzattı.

"Şimdi gidebilir miyiz?"

Grover tereddüt etti, zarfın içindekilere bakmak istediği belliydi. Ama sonra bunu yapmamasının daha iyi olacağını düşündü.

"Tamam."

Dönüp hangarın sonuna doğru yürümeye başladı, kapıyı yana doğru çekip Titan'ı ortaya çıkardı.

"Ne kadar sürer?" diye sordu Kelly.

"Bir buçuk saat, rüzgâra bağlı."

"Güzel. Hadi bakalım," diyerek Kate'i merdivenlere doğru yöneltti Kelly.

İrlanda Denizi'nin yarısındayken cep telefonundan Bell'i aradı Kate. Çiftlik evinin mutfağında yakalamıştı Bell'i.

"Ben Kate Rashid. Bir saat içinde oradayım."

"Ne?"

"Tatilini çok daha sıcak bir yerde geçirmeni istiyorum."

"Neden söz ediyorsunuz?"

"Büyük ödemeden. Alternatif hedeften."

"Eh, bu tam bana göre bir şey, tatlım."

"Kelly yanımda," dedi. "Royal George'da görüşürüz."

C

Dillon, Ferguson'a danışma zahmetine girmeden Londra'dan ayrıldığından beri Kate Rashid'i takip ediyordu. Siyah deri giysiler içinde, ağaçlıkların arasına sakladığı Suzuki motosikletinin üzerine oturmuş Kelly, Kate ve Grover'ı gözlüyordu. Onlar Titan'a binip havalandıktan sonra Dillon bir mil aşağıdaki kasabaya gidip bir bara girdi. Şöminede bir kütük yanıyordu, ama hiç müşteri yoktu. Mutfaktan orta yaşlı bir kadın çıktı.

"Tanrım, burası cenaze evine benziyor," dedi Dillon neşeyle.

"Daha çok erken," dedi kadın. "Ne istiyorsun?"

"Bir Bushmills ve Hoxby'e giden yolun tarifini."

Hiç çaba harcamadan yalan söylerken bir sigara yaktı. "Biraz önce bir uçağın kalktığını görünce çok şaşırdım."

"Ah, orası Mick Groverin yeri. Yolun sonunda savaş zamanından kalma eski bir besleme istasyonu var. Tarımsal ilaçlama yapıyor. Nasıl geçindiğini hiç bilmiyorum."

"Ben de nasıl geçindiğimi bilmiyorum," diyerek sırtıttı Dillon. "Yiyecek var mı?"

"Evet."

"Gidip Hoxby'deki işimi halledeyim. Muhtemelen dönüşte uğrarım."

C

Grover uçakta kaldı, Kelly ve Kate Royal George'a gitti. Sabahın o saatinde içersi yeterince sessizdi. Yalnızca barmen Patrick Murphy vardı ve barda *Belfast Telegraph* okuyordu. Önce Kelly girdi içeri.

"Aidan Bell bizi bekliyor."

"Arka odada."

İçeri önce Kate girip Kelly için kapıyı tuttu. Aidan Bell ateşin yanında oturmuş sigara ve çay içiyordu. Başını kaldırıp onlara baktı.

"Leydi Kate. Bu iş gerçekten ilginç hale geliyor. Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"En iyi yaptığın şeyi. On iki Arap şeyhi, yani Hazar'daki Yaşlılar Konseyi sorun çıkarıyor."

"Eh, buna izin veremeyiz. Öte yandan, Rashid'in küçük kardeşlerini her yerde takip edeceğini düşünürdüm. Bütün o vahşi kabile insanları düşünülürse."

"Şeyhlerin icabına bakıldıktan sonra bunu yapacaklar. Bu işte uzman dokunuşuna ihtiyaç var. Ayrıca çok görkemli olması gerekiyor. Çeşitli insanların olayı fark etmesini istiyoruz. Bir ekibe ihtiyacın var elbette."

"Sorun değil. Adamlarım var."

"İyiler mi?"

"Hâlâ buradayız, öyle değil mi? Ve evet, sorunuza cevap vereyim, Liam gibi hata yapmayacaklar. Anlaşma nedir?"

"Rashid Yatırım'ın Hazar'da bazı inşaat işleri var ve sözde onlara gözetmenlik yapmak amacıyla bugün oraya gidiyorum."

Senle adamlarının yarından sonra Dublin Havaalanı'na gelmesini istiyorum. **Gulfstream**imiz sizi Hazar'a götürecektir. Geldiğiniz zaman daha ayrıntılı konuşuruz."

"Ne istiyorsunuz? Pusuya düşürmemizi mi? Bombalamamızı mı? Ne arzu edersiniz?"

"Seni gördüğümde konuşuruz bunu. İhtiyacın olan her şeyi orada bulacaksın."

"Yani bütün yapmamız gereken on iki Arap şeyhinden kurtulmanın ve hayalarımıza bir zarar gelmeden bu işten yırtmanın en iyi yolunu düşünmek, öyle mi?"

Kate boğuk sesle güldü. "Doğru. Bu son madde düşünmeye değer. Araplar korkunç insanlardır. Dikkatli olmalısınız."

Bell güldü. "Olacağım, Leydi Kate. Bundan emin olabilirsiniz."

Çay fincanını havaya kaldırdı. "Şerefe. Barışın şerefine, Leydi Kate, barışın." Çayından bir yudum içti. "Canı cehenneme."

C

Dillon barda çoban böreği yiyip bir kadeh vasat bir Sancerre içti. Görünüşlerine bakılırsa hepsi de yerli olan on iki kadar adam vardı içerde. Yemeğini bitirip parasını ödedi, Suzuki'nin yanına gitti. On beş dakika sonra ağaçların arasına girmiş küçük havaalanını gözlüyordu yeniden.

Hafif yağmurdan korunmak için oturdu. Olanları düşünüp sigara içerken uzaktan

motor sesi duydu. Titan görünmüştü, bir dönüş yaptıktan sonra indi. Dillon, Kate Rashid, Kelly ve Grover'ın konuştuğunu görebiliyordu. Az sonra Kate ve fedaisi Mercedes'e binip oradan uzaklaştı. Dillon bir süre daha bekleyip Suzuki'ye bindi, havaalanına doğru gitti.

Eski Nissen kulübesinde Grover Suzuki'nin sesini duyduğunda çay demliyordu. Pencereye gidip bakınca Dillon'ın motordan indiğini gördü. İrlandalı kaskını çıkardı, motorun üstüne koyup kapıyı iterek içeri girdi.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu Grover.

"Bilgi verebilirsin," dedi Dillon. "Bazı cevapları filan."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Dillon deri ceketinin fermuvarını açıp, susturucu takılmış Walther'ı çıkardı ve ocağın üstündeki çaydanlığa ateş etti.

Grover dehşete kapılmıştı. "Nedir bu Tanrı aşkına?"

"Başlangıç için bilmek istediklerimi söyle, ben de seni sakat bırakmayayım. Şimdi işimize bakalım. Az önce bir yere götürüp getirdiğin insanlar. Kimdi onlar?"

"Adamın adı Kelly. Onu yıllardır tanırım. Kadına gelince, Kelly onun adının Smith olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi? Nereye götürdün onları?"

Grover tereddüt edince Dillon adamın ayaklarının dibine ateş etti.

"Onları nereye götürdün?"

"County Down'a. Drumcree diye bir yere."

"Kimi görmeye?"

"Nereden bileyim ben. Onları sadece götürdüm. Beni havaalanında bırakıp arabayla köye gittiler. Bildiğim tek şey bu. Bir saat on beş dakika sonra geri geldiler."

"Ve hiçbir şey duymadın, öyle mi?"

"Hayır. Neyin peşinde oldukları konusunda hiçbir fikrim yok."

Dillon Walther'ı tekrar kaldırdı, Grover yerinden sıçradı.

"Hiçbir şey bilmiyorum. Sana söyledim!" Durakladı. "Yalnızca bir ara konuşurlarken duydum. Kadının 'hazard' ya da 'Hazar' diye bir şey söylediğini duydum."

"Aferin." Walther'ı tekrar ceketinin içine koydu. "Şimdi, bir konuda anlaşalım. Burada olanlar aramızda kalacak. Kelly ya da Bayan Smith bilmeyecek. Anlaşıldı mı? Aksi takdirde gelip sağ dizini havaya uçururum."

"Bak, umurumda bile değil," dedi Grover. "Yalnızca defolup beni rahat bırak."

"Geri getirme beni."

Dillon dışarı çıkıp kaskını taktı, motoruyla uzaklaştı. Grover gidişini seyretti. "Canın cehenneme. Hepsinin canı cehenneme." Kahverengi zarfında en azından üç bin beş yüz poundu vardı. Dolabı açıp başka bir çaydanlık çıkardı.

Dillon motorunu az sonra yol kenarına çekip Ferguson'ı aradı.

"Ne cehennemdesin sen?" diye sordu Ferguson.

"Eğer çeneni kapatırsan anlatacağım."

Sözlerini bitirdiğinde Ferguson, "Tamam, demek Bell'i görmeye gitti ve pilotu onun Hazar dediğini duydu. Bu ne anlama geliyor."

"Bir fikrim var," dedi Dillon. "Mayfair'deki Rashid Malikânesi. Oraya dinleme cihazı koydunuz mu?"

"Evet. Tabii ki bir şey söylemediler bu konuda. Bunu yapmayacak kadar akıllılar."

"Eğer bizden beklenen şeyi yaparsak bu onun kendini güvende hissetmesini sağlar. Bu yüzden, neden iletişim bölümündeki adamlarını caddeye yerleştirmiyorsun. Telefon dinliyormuş gibi yaparlar. Gerçekteyse tek yönlü mikrofon yerleştireceğiz. Kim bilir? Belki işe yarar bir şey yakalarız."

"Tamam, bu işi ben hallederim. Yalnız, hemen buraya gel. Sana ihtiyacım var."

Dillon Stable Mews'daki evine gidip giysilerini değiştirdi. Sonra Hannah'nın durumunu kontrol etmek üzere hastaneye uğradı. Başhemşire ona yalnızca beş dakika verdi. Hannah tüplere bağlı bir şekilde öylece yatıyordu. Dillon bir süre yanında oturup öfkeli ve buruk bir şekilde dışarı çıktı. Koridorda Profesör Bellamy'yle karşılaştı.

"Karar nedir?" diye sordu Dillon.

"İyi değil, Sean. Sanırım hayatta kalacak, ama hangi durumda olacağı konusunda kesin bir şey söyleyemiyorum."

"İyi olacak," diyerek dışarı çıktı.

C

Cavendish Place'de Ferguson'ı masasında bazı kâğıtları karıştırırken buldu.

"Bazı ilginç haberlerim var. Senin şu tek yönlü mikrofon, Rashid ve kız kardeşi arasında geçen ilginç bir konuşmayı yakaladı. Rashid dedi ki: 'Hazar'a geldiklerinde Bell ve üç adamını karşılamak için orada olacaksın.'"

"Öyle mi? Bak bu çok ilginç. Peki ne yapacağız?"

"Doğru soru, senin ne yapacağın. Hazar'ın bir sonraki görev yerin olduğunu"

söyleyebilirim."

"General, Hazar'a vardığım an başım dertte demektir."

"Bu riske girmek zorundayız. Sen oraya gitmeden, yani her zamanki gibi başlarma bela olmadan onlara göz kulak olamam. Senin orada bulunman için yasal bir mazeret bile buldum. Corpus Christi Koleji'nden kuzenim Profesör Hal Stone İlginç bir tesadüf eseri şu anda Hazar'da ve kendisi İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir gemide yapılan dalış operasyonunu idare ediyor. Tipik bir üniversite saçmalığı olarak parası yok, bu yüzden yalnızca yerli Arap dalgıçlarla küçük bir operasyon gerçekleştirebiliyor."

"Kulağa heyecan verici geliyor."

"Gerçekten öyle. İlginç olan şey, yük gemisinin kısmen altında kalan bir Fenike ticaret gemisinin kalıntılarını bulmuş. Sen usta bir dalgıçsın Dillon. Hal'in senin gibi bir yardımcıya çok ihtiyacı var, özellikle de para almayacağın için. Bu arada Leydi Kate, Bell ve arkadaşlarını kontrol edebilirsin. Biletini ayarlayacağım, sen yerleştikten sonra da ben gelirim. Kabul mü?"

"Bir deneyelim. Yalnız bir şey var. Bu Arap dalgıçları bilirim. İki ellerinde taşla dalarlar. Beni destekleyecek başka bir uzman dalgıca daha ihtiyacım var."

Ferguson içini çekti. "Aman Tanrım, düşündüğüm kişiyi mi düşünüyorsun?"

"Billy Salter birinci sınıf dalgıçtır."

"Gideceğini sanıyor musun?"

"Gideceğini sanıyor muyum?" Dillon kahkahalarla gülmeye başladı.

C

Dark Man'de Harry Salter, Billy, Joe Baxter ve Sam Hall'ı köşedeki bir locada otururken buldular.

"Vay canına, tuğgeneral, sizi buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu Harry Salter.

"Birincisi artık tuğgeneral değil, Harry. Onu tümgeneral yaptılar," dedi Dillon.

"Vay anasını." Salter barın arkasındaki Dora'ya el salladı. "Buraya şampanya getir kızım. Özel bir olayı kutluyoruz."

Kız şişeyi bulup barın etrafından dolaştı.

"Ne iş Dillon?" diye sordu Billy. "Buraya oyun oynamaya gelmedin herhalde."

"Umman Körfezi'ne, Hazar'a gidiyorum, Billy. Generalin kuzeni altında bir Fenike gemisinin kalıntıları olan II. Dünya Savaşı'ndan kalma bir gemi üzerinde çalışıyor."

"Ne yapıyor?" Billy'nin yüzü heyecandan bembeyaz kesilmişti.

"Sorun şu ki, parası yok, Billy ve yalnızca yanında Arap dalgıçlar var. Bu yüzden boğaz tokluğuna çalışmaya gidiyorum."

Billy ayağa kalktı. "Eğer sana ihtiyacı varsa bana da vardır. Ne zaman gidiyoruz?"

"Yarın sabah."

Billy gitmek üzere döndü, ama Ferguson, "Adama gerçeği söyle, Tanrı aşkına," dedi. "Geçen sefer dört kez adam öldürdü bizim yüzümüzden. Ona borçluyuz."

Billy ağır ağır döndü. "Bela mı olacak?"

"Hem de en kötüsünden, Billy. Bu kez zor bir işle karşı karşıyayız."

"O halde bana söylesen çok iyi olur," diyerek tekrar yerine oturdu Billy.

Nasıl bir belayla karşı karşıya olduklarını anlattıktan sonra Billy konuştu.

"Ne piç kuruları ama. Yani, insan İngilizse İngilizdir. Rashid'lerin yarı Arap olması umurumda bile değil, ama insan kendine dikkat etmeli. Bilmiyorum, Dillon, seninle tanıştığımdan beri dünyayı kurtarmaya çalışıyorum. Sabah kaçta gidiyoruz?"

"Onda, Northolt'dan."

"Kim uçuruyor bizi? Her zamanki gibi Lacey ve Parry mi?"

"Seni üç bin metreden aşağıya indirecek başka kime güvenebilirsin?"

Billy güldü. "Doğru. Geçen sefer her birinde *Hava Kuvvetleri Haç* madalyası vermişlerdi, değil mi?"

"Doğru."

"Benimde bir tane alma şansım var mı?"

"Milyon yıl geçse de olmaz, Billy."

"Peki sana da vermezler mi bir tane?"

"Ellerinden gelse yirmi yıl kodes cezası verirler bana."

Harry Salter ayağa kalktı. "Tamam, gidip hazırlansak iyi olur."

"Biz mi?" diye sordu Ferguson.

"Ben iyi dalamam, ama iyi ateş edebilir ve gemide bekleyebilirim," dedi Salter.

"Buna aile deniyor."

Mayfair Malikânesi'nde Paul Rashid, Kate'e, "George'u yanına al," dedi. "Kabile adamlarıyla bağlantı kurmana yardım edebilir. Lehçeyi biliyor ve benim kardeşim olduğu için ona saygı duyuyorlar. Sana da saygı duyuyorlar, ama onlar Arap. Güçlü bir kadının yanında rahatsız oluyorlar hâlâ."

"O halde bunu öğrenmeleri gerekiyor." Rashid kardeşine sarıldı. "Önemli olan Bell. Adam iyi, ama sana itaat etmeli. Sorun çıkarsa onu ve üç arkadaşını temizletirim. Oradakiler benim insanlarım."

"Biliyorum, ağabey, biliyorum. Seni düş kırıklığına uğratmayacağım. Seni şaşırtacağım."

C

Dillon, Hannah Bernstein'i kontrol etmeye gitti. Kadın biraz kendine gelmişti ve ona cevap verdi.

"Neyin peşindesin, Sean?" diye mırıldandı.

"Bir şeyin peşinde olan Rashid. Bell'i adamlarıyla birlikte Hazar'a gönderiyor. Ne için olduğunu bilmiyoruz henüz."

"Sen de mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Anlat bana."

Dillon olanları anlattı.

"Yani sen, Billy ve sevgili yaşlı Harry yine savaş bölgesinde mi olacaksınız?"

"Öyle görünüyor."

"Hiç durmayacaksın, değil mi Sean?"

"Ben buyum, Hannah. İyi bir kadını yok, tek derdim bu."

"Oh, işine bakıp bahane uydurmayı bırak."

"Ben de seni seviyorum." Hannah'yı alnından öptü. "Tanrı seni korusun, Hannah."

Ve ilk kez gerçekten gülümsedi Hannah ona. "Tanrı seni korusun, Sean."

Garip, ama gerçekti. Dışarı çıktığında sert adam Sean Dillon' ın gözlerinde yaşlar vardı. Eve varınca telefonla Blake Johnson'ı arayıp ona son bilgileri verdi.

"Tanrım, Sean. Hazar tehlikeli bir bölge. Bili, sen ve Harry Ferguson'ın kuzeniyle dalgıççılık oynayacaksınız öyle mi? Seni, deniz kenarındaki bir bara bile giremeden biri

bıçaklar."

"Doğru. Hayatlarımız ortada olacak, Blake. Gelip sen de katılmalısın eğlenceye."

"Açıkkçası, İrlandalı dostum, bunu istemiyor değilim. Rashid'ler neyin peşinde Sean? Neden **IRA** vurucu timini Hazar'a götürüyorlar?"

"Ben de bunu öğreneceğim."

"Arkanı kolla."

Dillon yüksek sesle bir kahkaha attı.

"Öyle yapacağım, Blake. Kimin aklına gelirdi ki, bir **IRA** kanun adamı ve Londra'nın en iyi gangsterleri çölün ortasında. Neden hep biz olmak zorundayız?"

"Sean, ahlak felsefesinden pek anlamam. Yalnızca senin ve Billy'nin çok iyi vakit geçireceğinizden kuşkulaniyorum... ben de dalıyorum, biliyorsun. Sence Başkan?..."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Ertesi sabah Northolt'da Lacey ve Parry'yi beklerken buldular. Ferguson'ın da orada olması şaşırtıcıydı.

"Sizi yolcu etmenin iyi olacağını düşündüm. **RAF**'ı ilan etmemize gerek olmadığı için Lacey uçağın milliyetini gösteren kabartmayı kaldırttı."

Uzun boylu ve ürkütücü bir görüntüsü olan emekli levazım subayı görüldü.

"Silah konusu var, Bay Dillon. Konuşabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Dillon.

Subay bekleme odasına girdi. Geniş masanın üstünde **AK-47**'ler, **Browningler**, **Carswell** susturucular ve üç küçük makineli vardı.

"**Parker-Hale**, Bay Dillon."

"Harika, başçavuş."

"Dalış takımları yüklendi. Dipte oksijen tüplerine ihtiyacınız olacak. Sizin yerinizde olsam bununla ilgilenirdim. Arapların içine ne koyduklarını Tanrı bilir."

"Anladım," dedi Dillon.

"Güzel, sizinle tekrar görüşmek isterim, Bay Dillon."

"Ne yapabiliriz bakacağım."

"Silahları yüklüyorum, efendim," dedi başçavuş.

Uçak yüklenirken salonda çay ve kahve içtiler. Ferguson söz aldı.

"Hazar'da çok az etkimiz var artık. Bu küçük ülkeler özgürlüklerine çok düşkün bugünlerde. Orduları yok, yalnızca Hazar Keşif Erleri var. Bunlar geleneksel olarak

İngiliz subayların komuta ettiği küçük bir Arap Bedevi birliği. Ŗu anda Villiers komutan, onu tanıyorsunuz."

"Onunla bağlantı kuracak mıyım?" diye sordu Dillon.

"İŖe yarayabilir. Kulağı deliktir, neler olduğunu bilir. Ŗu anda, anladığım kadarıyla KeŖif Erleri Empty Quarter'da devriye geziyor. Oradaki Adoo haydutlarıyla, yani Yemen'den kaılan adamlarla sorun yaşıyorlar. Eski günlerdeki gibi, her oyun hiç oyun olmamasından iyidir. Tıpkı Kuzey İrlanda gibi."

"Yaşlı kurt sana taş atıyor, Sean," dedi Billy.

"Evet, biliyorum, Billy, ama önemli değil," diyerek şirin bir şekilde gülümsedi Dillon. "Ne yapmamı istiyorsun, cehenneme gitmesini söylememi mi?"

"Ah, bunu öyle ya da böyle yıllardır söylüyorsun, Dillon."

Ferguson ayağa kalktı. "Orada neler olduğunu bilmiyorum, ama kötü bir Ŗeyler olduğu kesin. Kendinize iyi bakın."

"Ben her zaman kendime iyi bakarım." Dillon onun elini sıktı. "Merak etme Charles, ben, Billy ve Harry emrine amadeyiz. Yenilmez bir birliğiz."

Birkaç dakika sonra **Gulfstream** Northolt'daki pistte kükreyerek ilerledi. Ferguson biraz bekledi, sonra dönüp Daimler'ine binip uzaklaştı. Artık her Ŗey Dillon'a bağlıydı, ama bu yeni bir Ŗey değildi.

Hazar'daki havaalanı şehrin beş mil dışındaydı. Tek bir pisti vardı, ama eskiden askeri kullanım için **RAF** tarafından inşa edilmişti, bu yüzden **Hercule**'ler dâhil her şeye dayanabilirdi. **Gulfstream** inerken iki **Land Rover** jete yanaştı. Cipten ilk inen bronz tenli, beyaz sakallı, eğri büğrü bir şapka takıp haki gömlek ve pantolon giymiş, altmış yaşlarında biriydi.

"Hal Stone." Elini uzattı. "Çok iyi bir dalgıç olduğumu duydum, Dillon."

"Ben olduğumu nereden anladınız?"

"Modern bilimin harikaları. Bilgisayarlar, internet, renkli resim indirebilme gibi şeyler sayesinde."

Diğerlerine döndü. "Billy ve Harry Salter. Ne karışım. Kray Kardeşler bile etkilenirdi bu görüntüden."

Arapça seslendi, diğer **Land Rover**'daki iki adam aşağıya atladı.

"Her şeyi yükleyin. *Sultan'a* götürün."

Lacey ve Parry onları buldu, Dillon adamları tanıştırdı.

"Burada mı kalıyorsunuz?" diye sordu Stone.

"Bu kez değil, efendim," dedi Lacey.

"Güzel, o halde Hazar konusundaki biraz kuşkulu uzmanlığıma ihtiyacınız olmayacak. Yani nelerden kaçınmanız gerektiği konusunda filan, ama genel olarak her şeyden uzak dursanız iyi olur."

Diğerlerine döndü.

"Hadi gelin. Sizi *Sultan'a* götürmeden önce soğuk bir bira iyi gider."

Land Rover'da Dillon bir sigara yaktı.

"Gerçekten Cambridge profesörü müsün?"

"Corpus Christi ve Hoxley'de sualtı arkeolojisi profesörüyüm. Hakkımda bilmen gereken bir şey daha var: eskiden, çok daha genç ve aptalken gizli güvenlik servisleri için çalışırdım. Kuzen Charles bana, sen ve arkadaşların hakkında bilgi verdi, bu yüzden neyin peşinde olduğumu biliyorum. Ama açıkçası, benim için dalış yaptığın sürece bunlar umurumda bile değil."

"Eh, kulağa iyi geliyor," dedi Billy.

"Billy usta bir dalgıçtır," dedi Dillon. "Çok iyidir."

"Ya sen?"

"Ben yalnızca fena değilim ve başka işlerim var."

"Rashid işleri mi?" diyerek gülümsedi Stone. "Kate Rashid dört ırlandalıyla dün geldi. Bu yüzden kendini memleketinde gibi hissedeceksin Dillon."

"Nerede kalıyorlar?"

"Deniz kenarındaki Excelsior Otelinde. Eski Warner Brothers filmlerinin setine benzer. Eksik olan tek şey Humphrey Bogart. Soğuk bira istediğimi söylemiştim, orada içeceğiz."

Dillon bir sigara daha yakınca, "Bana da ver," dedi Stone.

"Tabii."

Stone sigarayı alıp belirgin bir zevkle içine çekti.

"Sana bir şey söylememe izin ver. Peşinde olduğun şey senin işin, ama burasının bir paket Marlboro için hayalarını kesebilecekleri bir yer olduğunu söylemeliyim."

"Köpekler," dedi Harry Salter. "Buna izin veremeyiz, öyle değil mi?"

C

Excelsior Otelinin bahçesinde küçük villalar vardı. Kate, Bell ve üç arkadaşını, küçük bir bahçe içindeki üçlü bir komplekse yerleştirmişti. Kendisi ise Rashid villasında kalıyordu. Burası aynı zamanda şirket merkeziydi ve küçük bir bilgisayarla iletişim terminali de vardı.

Genç bir Arap ofisine gelip masasına bazı kâğıtlar bıraktı.

"Bir BM uçağı kısa bir süre önce indi. Yolcuların listesini bilgisayardan aldık."

Kate kâğıtlara bir bakıp gülümsedi. "Başka?"

"Profesör Stone karşıladı onları."

"Cipimi getir. Limana gideceğim."

Hazar limanı dar sokakları ve tepenin yamacına inşa edilmiş beyaz binalarıyla küçük bir yerdı. Excelsior, Stone'un da belirttiğı gibi, tavanda dönen elektrikli pervaneleri, mermer üstlü dev barı, limana açılan sürgülü cam kapılarıyla eski moda bir oteldi. Aralarında birkaç küçük yük gemisi ve çok sayıda Arap yelkenlisinin bulunduğu çeşitli araçlar vardı orada.

"İşte *Sultan*, eski ve büyük Arap yelkenlisi. Bakmakta olduğunuz bu gemi Japonya yolunda bir U-gemisi tarafından batırılan Amerikan cephan gemisiydi."

Otelin terasında oturuyorlardı. Üzerlerindeki tente rüzgârda kanat çırpır gibi ses çıkarıyordu.

"Bu Fenike işi nedir?" diye sordu Billy.

"Ah, çocuklar çömlek parçaları ve başka şeyler bulup getirdiler. Aşağıda olduğu kesin. Yani ondan geriye kalanlar. Karbon testi yaptım. Muhtemelen milattan birkaç yüzyıl öncesine dayanıyor, ama emin olamayız."

"Bir an önce dalmamız lazım."

"Billy bu işe çok hevesli," dedi Dillon.

Bell, Brosnan, O'Hara ve Costello bara girip yüksek taburelere oturdular. Dillon aynadan onları gördüğü anda Bell de onu gördü. Şaşkınlığı çok açıktı.

Dillon ayağa kalktı. "Benimle gel, Billy." Bell'in yanına doğru gitti. "Vay canına, Aidan. Drumcree ve yumuşak yağmurdan çok uzaklardasın."

"Tanrı aşkına," dedi Bell. "Ne yapıyorsun burada?"

"En kötü kâbusun olmaya çalışıyorum."

Birasından bir yudum alan Costello birden bardağını kaldırdı. Ama Billy onun sağ ayak bileğine güçlü bir darbe indirip kolunu büktü, bardağı elinden aldı.

"Bu çok aptalca. Bir daha yaparsan yüzüne yersin onu."

Alçak bir ses duyuldu, "Buna gerek yok."

Dillon döndü, Kate Rashid karşısında dikiliyordu.

"Vay canına Kate," dedi. "Dünyanın bir harikası da sen değil misin? Her yerde karşıma çıkıyorsun."

Tekrar terasa çıkarken Stone ve Salterler; Bell ve arkadaşlarıyla huzursuz bir ateşkesi sürdürüyordu.

"Garip, değil mi?" dedi Dillon. "Stone'u tanıyor musun?"

"Onu bırak. Sen ne yapıyorsun burada?"

"Onun için dalacağım. Hazar'ı biliyorsan, *Sultanı*'da biliyorsundur."

"Ah, onunla ilgili her şeyi biliyorum. Tıpkı senin ve arkadaşların Salterlar hakkında her şeyi bildiğim gibi. İlginç bir grup oluşturunuz, Dillon."

"Çok doğru, Kate. Harry Salter artık yasalara uyan birisi -genellikle- ama Londra'nın hâlâ en etkili suçlusu. Billy dört kez adam öldürdü. Chesterfield değiller yani," dedi Dillon.

"Evet ve sen de zamanını Hal Stone adına dalarak geçirmek için gelmedin buraya."

"Ah, evet, profesör için dalacağım, Billy de öyle."

"Başka ne yapacaksınız?"

"Kate, aşkım, başka ne yapabiliriz ki?"

"Benim peşimdesin, Dillon."

"Güneşe dikkat et, Kate. Paranoyaya neden olabilir." Birasını bitirip ayağa kalktı. "Senden ayrılmak zorundayım. Enkazı görmek için sabırsızlanıyorum."

Kate bara geri döndü. "Bu küçük pislik neyin peşinde?" diye sordu Bell.

"Burada yapabileceği hiçbir şey yok," dedi Kate. "Hiçbir şey. Burası Hazar. Yaşlılar Konseyi kontrol ettiğini sanıyor, ama bu fazla uzun sürmeyecek. Yakında her şey Rashid'lerden sorulacak. Şimdi senin villana gidip planlara bakalım."

Bell'in oturma odasıdaydılar. Masanın üstü kâğıt doluydu, bunların yanı sıra büyük bir de harita vardı.

"Burada yalnızca bir tane anayol var."

"Kutsal Kuyular'a giden yol, evet." Kate başını salladı.

"Gelecek salı, Yaşlılar Konseyi'nin on iki üyesi de orada olacak."

"Nasıl yapılmasını istediğinizi hâlâ söylemediniz. Pusu mu, yoksa Semtex bombası mı? İkisini de yapabiliriz."

"Sanırım bomba daha ikna edici olur. Adamlarımın sizi oraya götürmelerini isteyeceğim, böylece kendi gözleriyle görürsün orayı."

"Harika. Peki ya Dillon?"

"Oh, onu ben hallederim. Ne derler bilir misin? Dalmak tehlikeli bir iştir."

C

İki Arabın kullandığı eski bir tekneyle limandan açılırlarken denizden esen rüzgâr sıcak ve baharat kokusu yüklüydü.

"Tanrım, Dillon, hep garip yerlere götürüyorsun bizi," dedi Harry Salter.

"Hadi, Harry, bayılacaksın. Burası tehlikenin eşiği. Tabancan cebinde olsun. Profesörün dediği gibi bir paket sigara için hayalarını kesecek insanlarla karşı karşıyayız."

"Bunu denemelerini isterdim," dedi Salter. "Bir süredir hiç heyecan yaşamadım. *Sultan* eski bir Sinbad filmindeki gemiye benziyor."

Stone güldü.

"Haklısın, Harry. Sana Harry diyebilir miyim? Büyüklüğü en önemli özelliği. Bir sürü kamarası var."

Dillon tuzlu havayı derin derin soludu. Bir grup balık suyun üstüne sıçırıyordu.

"Tanrım, Dillon," dedi Billy. "Bu çok özel bir durum. Yani, gerçek bir iş bu."

Sultan'a yaklaştılar. Birisi bir ip attı, kendilerini bağlayıp merdivenden birer birer çıktılar.

"Çocuklar işleri halleder," dedi Hal Stone. "Size kamaralarınızı göstereyim."

Billy ve amcası bir kamarayı paylaşıyordu, Dillon'ın ise kış tarafında kendine ait bir kamarası vardı. Eşyalarını boşaltıp silah çantasını kontrol etti. **AK-47**'yi, Parker-Hale makineliyi, susturucu takılmış **Browning**'leri, sevgili Walther'ını masanın üstüne koydu.

Kapı çalındı, ardından Billy ve amcası içeri girdi.

"Yine savaş mı yapacağız?" diye sordu Billy.

"Savaş bölgesindeyiz, Billy."

Dillon iki **Browning**i ceplerine soktu. "Tabancalar dolu, artı yedek şarjör aldım. Burada insanın cebinde bir şey olması gerekiyor, özellikle Bell ve arkadaşları etraftayken."

"Evet, şey, canları cehenneme."

Harry Salter bir **Browning** aldı.

"Evet, bu benim işimi görür." Yedek şarjörle birlikte cebine koydu tabancayı. "Bell için doldurulmuş."

Billy de amcasını taklit etti. "Tamam, artık ağır cephanemiz var."

"Yalnızca gerekli olduğunda kullanacağız."

"Şu anda bütün otediğim o batığa girmek."

"Hadi güverteye çıkıp bakalım."

Dillon ve Billy hazırlanırken üç Arap dalgıç vardı güvertede. Stone da oradaydı. Harry Salter başını salladı.

"Bilmiyorum, Dillon," dedi Salter. "Yani, bu doğal değil, bu dalış filan."

"Haklısın." Dillon mavi dalgıç giysisini giyyordu. "Soluduğumuz hava kısmen oksijen, kısmen nitrojen. Ne kadar derine inersek o denli nitrojen emilir. İşte sorun da o zaman başlar."

Şişirilebilen giysisine tüpü taktı, Orca bilgisayarı hava basıncı göstergesinin kordonuna bağladı. Tüpün takılı olduğu ceketini yavaşça giydi, ağ biçimindeki dalış çantasını ve lambasını buldu, ardından maskesini yüzüne geçirdi. Billy de aynı şeyleri yapıyordu.

Dillon başparmağıyla tamam işareti yapıp, korkulukların üstünden geriye doğru suya atladı, Billy de onu takip etti. Aşağıda, çok çok aşağıda, üzerinde mercan çıkıntılarının bulunduğu büyük bir kayalık vardı ve bir tür mavi kubbeye benziyordu. Bir barakuda sürüsü yanlarından geçti, her yerde rengârenk balıklar dolaşıyordu. Orada olmak çok keyif verici bir şeydi. Dillon dimdik aşağıya doğru inmeye başladı; dalış bilgisayarını kontrol edip derinlik, sualtında geçen ve geriye kalan zamana ait otomatik ölçümleri inceledi. Ve işte gemi aşağıdaydı. Hâlâ oldukça iyi durumdaydı. Dillon dönüp Billy'ye tamam işareti yaptı, sonra inmeye devam etti.

Sancak tarafındaki torpil deliğinden geçti. Ardından bir dizi geçitten oluşan labirentten geçip kış tarafındaki bir başka torpil deliğinden dışarı çıkıp durdu. Billy'ye bakarak başparmaklarını aşağıya doğru indirip tekrar daldı. Kış tarafındaki deniz yatağında birikmiş olan tortuyu eldivenli parmaklarıyla eşeledi ve bir mucize eseri bir şey buldu. Birikintinin içinden çektiği şey küçük bir heykelcikti. Bu, iri gözleri ve şiş karnıyla dindar bir kadın figürüydü.

Billy yaklaşıp baktı, ifadesi zevkten çılgına döndüğünü gösteriyordu, hemen dalışa geçip kendisi de araştırmaya başladı.

Dillon yukarda beklerken Billy bir tür tabakla çıkageldi. Dillon başını salladı, birlikte yukarı çıktılar. Gemiye çıktıklarında bulduklarını Hal Stone'a verip dalış takımlarını çıkardılar. Profesör çok sevinçliydi.

"Kahretsin, Dillon, bu heykel muhteşem bir şey. British Museum bunun için deliye dönecek."

"Ya benim bulduğum tabak?" diye sordu Billy.

"Bu bir adak tabağı, Billy ve çok güzel."

Billy amcasına döndü. "Al işte. British Museum'un deli olacağı bir şeyler bulduk."

"Ve daha yeni başladık, Billy," dedi Dillon bir sigara yakıp Stone'a dönerken. "Ziyaretçilerimiz var."

C

Albay Tony Villiers uzun boylu, kırk yaşlarında, asık suratlı bir topçu subayıydı. Birçok yılı **SAS**'la geçmişti. Falkland'dan Körfez Savaşı'na kadar pek çok savaşa katılmış, İrlanda'ya sayısız sefer yapmıştı. Birkaç kez madalyayla şereflendirilen askerin görmediği pek fazla şey kalmamıştı; Bosna ve Kosova'ya yaptığı bir tur bilgisini ikiye katlamıştı. Şu anda başında sahra şapkası ve haki üniformasıyla, yanındaki genç subayla birlikte, *Sultan'a* yanaşmakta olan kruvazörün burnunda duruyordu.

Merdiveni tırmanırken Hal Stone onu selamladı.

"Daha önce tanışmıştık. Ben Charles Ferguson'ın yeğeniyim."

"Bu olumlu bir özellik," dedi Villiers.

"Bu da Cornet Richard Bronsby, Asiller Taburu'ndan."

"Tıpkı eski sömürge günlerinde olduğu gibi," dedi Hal Stone. "Bu arada, Sean Dillon, Billy ve Harry Salter."

"Herkesi biliyorum," dedi Villiers. "Charles Ferguson oldukça açık sözlüydü."

Birkaç dakika sonra *Sultan*'ın kış tarafındaki tentenin altında otururken, "Charles size neler anlattı?" diye sordu Dillon.

"Rashid'lerin neyin peşinde olduklarını bilmediğini, bunun için seni ve arkadaşlarını buraya gönderdiğini anlamama yetecek kadar."

"Sen ve ben geçmişte çok yakındık, ama Tanrı'ya şükür hiç karşılaşmadık," dedi Dillon.

"Ama seni bütün Güney Armagh'da ararken yeterince zaman kaybettim."

"Ah, şey," dedi Dillon. "Sanırım biz caddenin aynı ara sokağından çıkmayız. Cornet Bronsby de öyle mi?"

"Yalnızca öğreniyor."

"Güzel, o halde bir şeyler içip Rashid'lerin neyin peşinde olduklarına bakalım."

Soğutucudan bira çıkardılar.

"Paul Rashid eski bir yoldaş," dedi Villiers. "Körfez'de birlikteydik, MC aldı. Birinci sınıf askerdir."

"Burayı o yönetiyor, öyle değil mi?" dedi Dillon.

"Öyle. Ve evet, sen sormadan söyleyeyim, sultanın ölümünden sorumlu olduğuna dair çok az kuşku var."

"Peki sence neyin peşinde? Neden ünlü bir **IRA** teröristini ve ekibini Hazar gibi bir yere getirir insan?"

"Çünkü senin için birisini öldürmelerini istiyorsundur."

"Kimi peki?" diye sordu Dillon.

"Bekleyip görmek zorundayız. Ne yazık ki kalamayacağım. Sınırdaki Yemenli Marksistlerin neden olduğu bir sorun var, bu yüzden Bronsby ve ben geri dönüp biraz politika yapmalıyız."

"Daha sonra görüşelim," dedi Dillon.

"Tabii ki. Bir şey daha var."

"Nedir?"

"Küçük Rashid, yani George; şu İrlanda'da Paraşüt Birliği'nden olanı. Casuslarım onun Empty Quarter'da olduğunu söylüyor, Shabwa Vahası'ndan Rashid'le birlikte hareket ediyor. George yalnızca akıcı Arapça konuşmakla kalmaz, Rashid lehçesini de bilir."

"Eh, aferin ona," dedi Dillon. "Benim Arapçam da fena değil, İrlandacamsa mükemmel."

Villiers kahkahalarla gülüp İrlandaca cevap verdi.

"Büyükannem Cork'luydu ve okul tatillerinde yanına gittiğimde beni konuşmaya zorlardı. Sen iyi bir adamsın, Dillon. inancını kaybetme. Eğer ihtiyacın olursa işte cep numaram."

Dillon, Cornet Bronsby'ye döndü.

"Buradaki adamı iyi dinle, o en iyisidir. Burada pek iyi insanların yanında değilsin, bu yüzden eğer yaşamak istiyorsan... " Omuz silkti.

Cornet Richard Bronsby güldü, bu şekilde on beşinde görünüyordu.

"Bence olağanüstü insanların yanındayım, Bay Dillon."

Elini uzattı, Dillon da sıktı. "Eh, İrlanda'da dedikleri gibi, arkanı kolla."

C

Akşama doğru Dillon ve Billy yeniden dalmaya karar verdi. Işık boldu, hava sıcaktı ve hafif bir rüzgâr esiyordu. Limanda, Kate Rashid bir Arap yelkenlisinin kış tarafına oturmuş dürbünle denize bakıyordu. Kelly yanında dikiliyordu.

"Dillon ve Billy Salter. Tekrar dalıyorlar."

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Onları şimdi öldürün," dedi. "Said ve Ahmed'i al. Hata istemiyorum, Kelly. Riske attığımız çok şey var."

"Merak etmeyin, Leydi Kate."

Dillon oksijen tüpünün bağlı olduğu ceketini giydi, Billy de onu taklit etti. Harry ve Hal Stone dalış takımlarını kontrol etti.

"Tanrım, bu harika," dedi Billy.

"Bıçağın yanında mı?"

"Elbette."

"O halde zıpkın da al."

"Neden, Dillon?"

"Çünkü köpekbalıkları var bu sularda."

"Gerçekten mi?"

Billy güldü. "İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor."

"Kendinize çok dikkat edin," dedi Harry.

Billy sırtıtip maskesini indirdi, suya daldı. Dillon, Hal Stone'a bakarak güldü.

"Suetonius ne demişti? *'Siz, ölmek üzere olanlar, şerefinize,'* miydi?"

"Latincesini söyleyebilirim," dedi Stone.

"Ah, önemli olan düşüncesi," dedi Dillon, sonra Billy'nin ardından suya daldı.

Yine o mavi kubbe vardı karşısında. Billy ve Dillon ellerinde zıpkınlarla birlikte ilerliyorlardı. İskarmozları tekrar gördüler. Dillon her anın tadını çıkarıyordu, kendini çok iyi hissediyordu. İlk torpil deliğinden geçtiler, labirentten geçtikten sonra kış tarafındaki diğer deliğe geldiler...

Tam o sırada Kelly, Said ve Ahmed'le birlikte dalışa geçti. Üçünün de elinde zıpkın vardı. Ahmed zıpkın tüfeğini ateşlerken Dillon, Billy'nin omzuna dokunup onu yoldan çekti. Zıpkın Billy'nin çok yakınından geçmişti. Dillon dimdik derine dalıp hızla döne döne yukarı çıktı ve Ahmed'i göğsünden vurdu. Kelly zıpkını fırlattı, Dillon'ın sol koluna çarptı, ama giysisini delmekten başka bir tahribat yapmadı. Kelly bu kez elinde bıçakla yaklaştı, Dillon onun sol bileğini yakaladı. Onlar boğuşurlarken Said, Billy'ye ateş etti, o da yana kaçıp ateşe karşılık verdi. Zıpkın Said'in çenesinin altına isabet etmişti.

Dillon ve Kelly çılgınca mücadele ederken, Dillon adamı döndürüp hava hortumunu bıçağıyla kesti. Suda büyük bir karmaşa oldu, her yer kabarcıklarla kaplanmıştı. Kelly tekmelemeyi bırakıp kayarak uzaklaştı. Ahmed zıpkını göğsünden çıkarmak için mücadele ederken Billy onu çevirip hortumunu kesti. Sonra Dillon'ın yanına gitti, birlikte üç cesedin aşağıya doğru inişini seyrettiler.

Dillon başparmaklarıyja zafer işareti yaptı ve yükselmeye başladılar.

Güverteye çıkınca yorgunluktan kendilerini yere attılar.

"Tanrı aşkına," diyordu Hal Stone. "Neler oldu aşağıda? Üçüncü Dünya Savaşı mı? Korkuluklardan aşağıya baktım. Pek bir şey göremedim."

"Saldırıya uğradık," dedi Dillon. "Eski SAS komandosu Kelly adındaki adamdı biri. Rashid'lerin güvenlik şefi. Diğer ikisi Araba benziyordu."

"Tanrım.," dedi Harry Salter. "Leydi Kate olmalı."

"Bundan emin olabilirsin, Harry. Onlar için çok ciddi bir sorunuz."

"Bu da yalnızca bir anlama geliyor," dedi Hal Stone. "Burada peşinde oldukları iş hâlâ tehlikeye girebilir."

"Evet, ben de seninle aynı fikirdeyim." Dillon ayağa kalktı. "Hadi duş alıp giyinelim Billy, sonra gidip Excelsior'da akşam yemeği yiyebiliriz. Kimlerle karşılaşacağımızı kim bilebilir?"

Hal Stone gemide kalırken, Dillon, Harry ve Billy Excelsior'a gittiler. Bar kalabalık değildi ve restoran neredeyse boştu. Arap garsonlar ayakta bekliyordu.

Tıpkı eski günlerde olduğu gibi beyaz, keten masa örtüleri, gümüş, kristal sofr takımları vardı. Barın yanındaki derin koltuklara oturdular. Dillon bir şişe Veuve Clicquot ısmarladı, sonra cep telefonundan Villiers'ı aradı.

"Hâlâ bizimle misin?" diye sordu Villiers.

"Zar zor," diyerek ona olanları anlattı.

"Bu da benim söylediklerimi destekliyor yalnızca. Gerçekleşecek şey her neyse çok önemli olmalı. Bana bilgi vermeye devam et."

Onlar oturup konuşmaya devam ederken Kate arkasında Bell'le bara girdi. Dillon ayağa kalktı.

"Beni koru, Billy, Costello terasta."

Dillon bara doğru yürürken, Billy eğilip Costello'ya baktı, sonra tabancasını çıkarıp barın üstüne koydu.

"Buradaki yiyeceklerin iyi olduğunu söylediler," dedi Dillon.

"Le Caprice değil, ama fena değildir."

"Aidan İrlanda güvecini tercih ederdi, ama her şeye sahip olamazsın. Umarım Kelly'yi aramıyorsundur." Kate birden hareketsiz kaldı. "Billy ve bana karşı aptalca bir saldırıya girişti bugün. Çok kötüydü. Bıçaklar, kesilen hava hortumları, çok pisti. Onu son gördüğümde dipte yatıyordu, iki Arap dalgıç gibi o da ölüydü. Bu çok aptalcaydı, Kate."

"Seni lanet olası," dedi Bell.

"Ah, hadi Aidan, kendimi bırakıp ölse miydim?"

Bell isteksizce gülümsedi. "Bunu asla yapmazdın."

"Asla, şimdi sizin için bir sakıncası yoksa, Billy ve ben yeniden dalmak istiyoruz."

Bell kahkahalarla gülüp Kate'e döndü.

"Eğer buna inanabilirsen, her şeye inanırsın."

Ertesi gün Bell ve üç arkadaşı **Cessna 310**'a binip Shabwa Vahası'nın yakınındaki bir havaalanına indiler. Onları Bedevi gibi giyinmiş olan George Rashid karşıladı.

"Sizi Kutsal Kuyular'a giden yola götüreyim," dedi.

"Ortamı tam olarak görmenizi istiyoruz."

Üç sıralı cipe doğru yürüyüp şoförün yanına oturdu, Bell ve adamları arkaya bindiler. Cip sıcakta ilerlerken büyük bir toz bulutu havaya kalkıyordu.

Costello, "Burası ne biçim bir ülke," dedi.

"Bir erkeği oğlandan ayırır," dedi George Rashid. "Ve iyice anlamanız gereken bir diğer şey de bu bölgenin durumu, yani Hazar'ın Empty Quarterla birleştiği yer. Her zaman ihtilafli bir bölge olmuştur burası, bu da kimsenin yasal yetkisinin olmadığı anlamına gelir. Burada Papa'yı öldürebilirsiniz ve bu konuda kimse bir şey yapamaz."

"Eh, bu işe yarar," dedi Bell.

Yakıt almak için Shabwa Vahası'ndaki Rashid kampında durdular, yanlarına yedek su alıp yemek yediler.

"Bu nedir?" diye sordu Costello.

"Pirinçli keçi güveci," dedi George Rashid.

Costello izin isteyip masadan kalktı. Biraz uzaklaştıktan sonra bir palmiye ağacının arkasına kustu. Geri döndüğünde, "İyi misiniz, Bay Costello?" diye sordu George Rashid.

"Pek sayılmaz. Doğrusu, sizin'de Paraşüt Birliği'yle Güney Armagh'da görev yaparken her köyde bar yemeği yediğinize eminim."

"Kesinlikle." George sıırıttı. "İrlanda patatesi, ekmek ve mevsimlik kabak."

"Canın cehenneme," dedi Costello. "Midemi daha da kötüleştiriyorsun."

"Hadi gidip şuraya bakalım, sonra Hazar'a dönüp sana yumurtalı sandviç buluruz, Pat," dedi Bell.

Yol kayalıkların arasındaki bir boğazdan geçiyordu, ilerde ufka kadar uzanan kum tepelikleri vardı. Cip bir yamaçta durdu, George aşağıya atladı.

"Yolun altındaki şu nokta halka açık değil. Pusu kurmak için çok uygun bir yer. Kutsal Kuyular on mil doğuda."

"Bir bakalım."

Bell arkasında George ve diğerleriyle birlikte boğazdan geçti. Aşağısı sessizdi, boğazın iki yanındaki kayalar yüz metre yük-sekliğindeydi.

"Hat bombası yapacağız, çocuklar, yolun bir kıyısından diğerine. Bunu Costello'yla hallederim. Siz ikiniz şu yamaca hafif makineli yerleştirebilirsiniz. Yere yatıp ateş açarsınız. Geriye kalan herkesi avlamak için."

"Bence çok iyi bir plan," dedi George.

"Tamam, o halde Hazar'a geri dönüp bize vereceğiniz malzemelere bakalım."

"Neye ihtiyacınız varsa alacaksınız," dedi George ve cipe geri döndü.

C

Hal Stone, Dillon ve diğerlerini *Sultan*'ın kış tarafındaki tentenin altına çağırdı.

"Yerel bağlantılarımla konuştum. George Rashid ve arkadaşları 310'la taşraya uçmuş. Shabwa yakınına inip birkaç saat kaldıktan sonra geri dönmüşler."

"Nedenini biliyor muyuz?" diye sordu Dillon.

"Korkarım hayır. Adamlarım herhangi bir söylenti var mı diye ortalıkta dolaşiyor, ama henüz bir şey çıkmadı."

Dillon bunu düşündü. "Biz de Shabwa'ya uçsak bir yararı olur mu?"

"Neler olduğunu anlama konusunda mı? Emin değilim. Hem biz derken kimi kastediyorsun?"

"Başlangıç için ben her şeyi kullanabilirim. Pilota ihtiyacımız yok, yalnızca bir uçak gerekli."

"Bu çok ilginç. Carver Hava Ulaşım'ın sahibi Ben Carver'in iki tane 310'u ve bir **Golden Eagle**'ı var, yalnızca dahili uçuşlarda kullanıyor."

"Güzel, bana bir uçak kiralat o halde. Harry, Bllly ve ben Shabwa'ya gidip araştırma yapacağız."

"Eğer istediğin buysa ayarlarım," dedi Stone.

C

Villada, Kate Rashid şirket kâğıtları üzerinde çalışırken cep telefonu çaldı.

"Hazar'daki bir kaynaktan haber aldım. Dillon ve Salteriar Carver'in 310'larından biriyle Shabwa'ya uçuyormuş. Dillon kullanıyor."

"Bazen onun ölmeyi dilediğini düşünüyorum."

"Ne yapacağız?"

"Ondan sıkılmaya başladım, ağabey. Dillon'ı ve arkadaşlarını düşürün."

"Büyük bir zevkle," dedi George Rashid.

Aynı gün daha geç saatlerde 310 Shabwa'ya doğru yaklaşıyordu. Billy ve Harry, Dillon'ın arkasında oturuyordu. Gökyüzü koyu maviydi, bazılarının yüksekliği yüz metreyi bulan kum tepecikleri sonsuzluğa doğru uzanıyordu. Dillon hızı kesti, kontrol sütununu düzeltti ve dev bir kum tepciğinin üstünden geçti. Aşağıda hepsi adam dolu üç araç kuyruğu görüyordu.

Bir an sonra bildiği tek şey üzerlerine ateş açıldığıydı. Ön ve yan camlar parçalandı. Bir cam parçası yanağını keserken Harry bir çığlık attı. Makineli tüfeklerden çıkan mermi yağmuru iskele tarafındaki kanada saplandı.

Dillon uçağı yan yatırıp hızı arttırdı. Arkalarındaki arabaların oluşturduğu sütun gözden kaybolmuştu, ama motorlar gürültüyle öksürdü; önce sağ, sonra sol motorun sesi kesildi. Artık sessizlik her yeri kaplamış, yalnızca rüzgârın sesi duyuluyordu. Önlerindeki kum tepciğı yüz yetmiş metre yüksekliğindeydi.

Bili, "Tanrım, Dillon, daha önce böyle bir şey görmemiştim hiç," dedi.

"Eh, burası Brighton Kumsalı değil. Sıkı tutunun."

Dillon uçağı kum tepciğinin yamacına hafifçe sürtüp aşağıdaki yumuşak kum vadisine doğru kaydırdı. Uçak birkaç kez zıpladı, tekerlekleri havalandı, sonra durdu. Dillon motoru kapattı.

"İyi misiniz?"

"Bu kadar yeter," dedi Salter. "Yabancı bir ülkede daha fazla tatil istemiyorum. Bu yaşadıklarımın sonra Calais'e günlük gezilere bile katılmayacağım."

Dillon kapıyı açıp kanadın üstüne çıktı. Billy ve amcası arkasından çıktı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Harry.

"Bizi aramaya gelecekler," dedi Dillon. "Benim fikrimi sorarsanız uçakta bizim olduğumuzu biliyorlardı."

"Bu durumda ne olacak?" diye sordu Billy.

"Bakalım."

Diilon cep telefonunu çıkarıp ceplerini karıştırmaya başladı.

"Kahretsin! Villiers'in numarası yanımda değil." Bir an düşündü. "Tamam."

Ferguson'ı aradı, General hemen cevap verdi.

"Charles, benim. Başımız belada."

Durumu açıkladıktan sonra Ferguson, "Merak etme, Villiers'ı bulurum. Ona senin numaranı vereceğim. Bu işi halledecektir. Bir işe girdiğinde en az senin kadar kötüdür o da."

"Bunu duyduğuma sevindim." Dillon telefonu kapatıp diğerlerine döndü. "Bekleyeceğiz."

Yirmi dakika geçmişti ki telefonu çaldı. "Tek parça halinde misin, Dillon?" diye sordu Villiers.

"Kesinlikle. Ben ve Salter'lar. Adamlar bizi bekliyordu."

"Başka ne bekliyordun ki?" Hazar kadar küçük bir yerde nereden geldiğinizi herkes bilir."

"Peki ne yapacağız? Az sonra bizi tekrar bulacaklar."

"Keşif Erleri'yle birlikte kırk mil güneydeyim. Bronsby'yi adamların yarısıyla birlikte bırakıp geri kalanıyla oraya geleceğim, ama size harekete geçmenizi öneririm. GPS'ini kontrol edip tam yerinizi söyle bana."

"Bana bir dakika ver." Dillon uçağa gidip adamın istediği bilgiyi aldı.

"Güzel," dedi Villiers. "Şimdi toz olun oradan. Sizin çok uzağınızda olmayan bir kale var, orası uçaktan daha iyi korur sizi. Kuzeydoğuya doğru yürüyün. Acele edeceğiz, ama size yaklaşacaklardır. Cep telefonu numaramı al, görüşelim. İyi şanslar."

Dillon, Salterlara dönüp Villiers'in söylediklerini aktardı.

"Su, yiyecek, her birimiz için birer AK ve yedek mermi aldıktan sonra gidiyoruz." Harry'ye bakıp sıırttı. "Spor salonu aboneliğini iptal edebilirsin, Harry. Burada geçirdiğin iki günde yedi kilo kaybedeceksin."

C

George Rashid ve iki Land Rover'a doluşan on Bedevi 310'u iki saat sonra buldu. İz sürücü inip ortalığı dolaştı, geriye gelip kuzeydoğuyu işaret etti.

"Bu tarafa, *efendi*, yürüyerek gidiyorlar."

"O halde bulalım onları," dedi George.

Salter'lar ve Dillon yoğun sıcağa karşı başlarını örtmüş yan yana yürüyorlardı. Kum tepeliklerinin arasından yollarını bulmak büyük bir sorundu. Dillon önden gidiyordu, ama yumuşak kumların içinde yürümek çok zordu. Düz bir ovaya geldiler. Vaha ve kalenin kalıntıları oradaydı.

"Bu bir serap mı?" dedi Billy.

"Tam arkanda, Dillon," diye bağırdı Harry.

Döndüklerinde içinde George Rashid ve Bedevilerin bulunduğu **Land Rover**'larım kum tepesinin ardında ortaya çıktığını gördüler.

"Koşun," diye bağırdı Dillon. "Ama gerçekten koşun. Eğer bizi açık alanda yakalarlarsa işimiz bitti demektir," diyerek tepeden aşağıya doğru düşse kalka koşmaya başladı.

Bir kuyu ve palmiye ağaçlarının yanından hızla geçip yıkılmakta olan bir duvarın üstünde kalan kapıdan girdiler. Dillon geniş duvara doğru çıkan basamakları tırmanmaya başladı. Yukarı varınca baktıklarında George Rashid ve on Bedevinin peşlerinden geldiğini gördüler.

Land Rover'lar durdu, Bedeviler aşağıya atladı, George Rashid öndeydi. Dillon duvardaki bir gedikten bakarken iki yanındaki Billy ve Harry **AK-47**'lerine sıkıca sarılmışlardı.

"Burada ne yapıyoruz? Çocukken gördüğüm bir filme benziyor yaşadıklarımız. Oynayanlar Ray Milland, Gary Cooper'dı ve filmin adı da *Beau Geste*'ydi."

"Ben de seyretmiştim onu," dedi Billy. "Adamları öldürülünce çavuş kalabalık görünsünler diye duvara koymuştu onları."

"Eh, biz yalnızca üç kişiyiz," dedi Dillon. "Var gücümüzle savaşsak iyi olur, yoksa bu adamlar gerçekten hayalarını keser insanın."

Onlar yerlerini alırlarken Araplar **Land Rover**'lardan dağılıyordu.

"Burada ne halt ediyorum ben, Dillon?" dedi Harry Salter yine.

"İyi vakit geçiriyorsun, Harry. Bana güven, Wapping'e geri döneceksin."

Dikkatle nişan alıp ateş etti ve bir Bedevi yere düştü.

"Al işte. Bol bol cephanemiz var. Mermi yağmuruna tutun şunları."

Rashid **Land Rover**'ların arkasına saklanıp kalenin duvarına doğru ateş etmeye başladı. Dillon ve Salter'lar ateşe karşılık verdi.

"Acele etme Billy," dedi Dillon. "Tek el. Harry'nin gevşek davranmasına izin var, ama sen ve ben bireysel hedefler vurabiliriz. Bunu yapabilirsin, inan."

Billy, Dillon'ın dediği gibi tek el ateş etti ve **Land Rover**'ın yan tarafına saklanmış olan bir Bedevi yere düştü.

"İşte, gördün mü Billy, aynen böyle," dedi Dillon. "Villiers gelene kadar idare edeceğiz onları."

Zeiss dürbününü çıkardı. Bir **Land Rover**'dan diğerine koşan Bedevileri gördü.

"George Rashid'i gördüm az önce."

"Demek öyle," dedi Harry Salter uzun uzun ateş ederek.

George Rashid aşağıda adamlarıyla konuşuyordu.

"Bir **Land Rover**'dan koruma ateşi açılmasını istiyorum. Dördünüz benimle diğer cipe binsin, arkadan dolaşacağız. Şuradaki duvarın yarısı yıkık. Onları iki koldan kuşatacağız. Şimdi kıpırdayın."

Bir dakika sonra **Land Rover**'lardan biri kükreyerek uzaklaştı. Dillon dürbünle bakınca diğer **Land Rover**'ın altında bacaklar gördü. Dikkatle nişan alıp ateş etti ve bir Bedevi daha yere düştü. Aynı anda arkalarından ateş açıldığını duydu. George Rashid ve adamları yıkık duvardan aşağıdaki bahçeye giriyorlardı.

Makinelilerin mermileri duvarda delikler açarken Dillon ve Salter'lar yüzüstü yere kapandı. Dillon ve Billy karşılık verdi; bir Bedevi devrildi, ama aynı anda ön kapıdaki **Land Rover**'ın arkasındaki adam duvarı makineliyle taramaya başladı.

Duvar parçaları üzerlerine düşerken Dillon ve arkadaşları diz çöküp korunmaya çalıştı. Bu kez başka yönden gelen ateş sesleri duyuldu. Dillon sesin geldiği yöne bakınca Tony Villiers ve Hazar Keşif Erleri'nin beş **Land Rover**'la dev bir kum tepesinin ardından çıktıklarını gördü. **Land Rover**'lar durup ön kapıdaki cipi taramaya başladı. Yakıt tankı alev alınca cip bir alev topu halini aldı. Kendilerini kurtarmak için koşmaya başlayan dört adam açık alana çıkınca teker teker vurularak yere düştü.

Villiers ve adamları kum tepesinden aşağıya inerken George Rashid ve hayatta kalan üç Bedevi yıkılan arka duvarın gerisinde gözden kayboldu. Bir dakika sonra **Land Rover**'ları hızlı uzaklaşıp dar boğazda görünmez oldu.

Her yer birden son derece sessizleşti. Dillon, Billy'yle birlikte duvara yaslanıp Marlboro paketini çıkardı. Harry yığılırcasına yere çöktü.

"Tanrı aşkına, Dillon, ben yaşlı bir adamım."

"İyi iş çıkardın, Harry."

"Ya, uydu kanalındaki eski, siyah-beyaz filmlerdeki üçüncü sınıf aktörlerden olsaydım harika olurdu. Ama bu iş fazlasıyla gerçektir. Sen bir canavarsın, Dillon."

Hazar Keşif Erleri'ne ait **Land Rover**'lar ön bahçede durdu. Dillon ve Salter'lar merdivenlerden inerken Tony Villiers öndeki cipten inip yanlarına geldi.

"Zorlu bir işmiş."

Dillon adamlarla el sıkıştı.

"Başlarında George Rashid vardı."

"Gerçekten mi? O zaman gerçekten sinirlerine dokunuyorsun Dillon. Şansın varmış."

"Bundan hiç kuşum yok."

Villiers bir sigara yaktı.

"Pekâlâ, sizi Shabwa Vahası'na götürüyüm. Bir uçak bulup sizi Hazar'a geri götürmesi için Carver'i ayarlayacağım."

"Tamam," dedi Dillon.

"Charles Ferguson'a teşekkür etmeyi unutma. O olmasaydı, beyler, ölmüş olabilirdiniz."

C

Excelsior'un barında Dillon, Hal Stone ve Salterlarla oturuyordu.

"Gerçekten kötü bir film gibi bu, Harry," dedi Stone.

"Yerden göğe kadar haklısın. Dillon'la birkaç gün geçirmek Brighton'daki Palace Rıhtımı'nda balık ve kızarmış patates yiyip şampanya içmeye benzemiyor. Bu adam insanın hayatını gerçekten büyük tehlikeye atıyor."

"Ah, hadi Harry," dedi Dillon. "Yıllardır böylesine eğlenmemiştin, üstelik endişelenecek bir şeyin de yok. Geride kalan bütün o pisliği temizlemekle uğraşan kişi Tony Villiers."

"Bunlar çok güzel, Dillon," dedi Hal Stone. "Ama Rashid'lerin neyin peşinde olduğuna dair en ufak bir fikrimiz bile yok hâlâ. Kesin olarak bildiğimiz tek şey seni öldürmeye çalıştıkları, ama neden? Neden bu kadar büyük bir tehdit oluşturuyorsun onlar için?"

"Bunu ben de bilmek istiyorum," dedi Dillon.

"Şöyle bir bakınca, görünen en önemli şey, Bell ve tüm çetesinin bir ekip olarak burada olması. Neden bir takıma ihtiyaçları var?" diye sordu Billy.

"Bunu henüz bilmiyoruz, öyle değil mi?" dedi amcası.

Bir anlık sessizlikten sonra Hal Stone, "Ama öğrenebiliriz," dedi.

Herkes ona baktı. "Ne öneriyorsun?" diye sordu Dillon.

"Bell dahil dört kişiler. Herhalde oyunun ne olduğunu biliyorlardır."

"Yani birini diğerlerinden ayırırsak, söylemek istediğin bu mu?"

"Öyle gibi bir şey. Bilmiyorum. Bu oldukça açık görünüyor."

"Ama bazen en açık gibi görünen planlar en iyi işleyenler olur," dedi Dillon.

"Bilmemiz gereken şey bu heriflerin ne zaman uygun durumda olduğu. Şehre ne zaman ve hangi amaçla geldiklerini bilmemiz gerekiyor."

"Kadın bulmak için," dedi Billy.

Hep birlikte güldüler.

Stone, "Aslında haklısın," dedi. "Bir tanesi, adı Costello galiba, Madam Rosa'nın evine çok düşkün."

"Peki ne yapacağız, onu kaçırarak mıyız?" diye sordu Harry Salter.

"Neden olmasın?" dedi Stone.

"Peki Costello ortadan kaybolunca Bell ve adamları ne yapacak?" diye sordu Billy.

"Bilmiyorum," diye omuz silkti Stone. "Bir yerlerde kadının biriyle yattığını düşünebilirler. Ya da ikisiyle."

"Vay canına profesör," diye takıldı Harry Salter. "Şok oldum, sizin gibi bir bilim adamının aklından böylesine ahlaksız düşünceler geçsin, ha?"

"Ne yaparsın."

Dillon operasyon planını Harry Salter'a bıraktı ve Harry harika bir performans gösterdi. O gece koyu renk, açık yakalı bir gömlek ve krem rengi bir takım giyerek son derece zengin bir görünüm sergiledi. Billy'yle birlikte Madam Rosa'nın evinin karşısındaki kaldırımda bulunan kafeteryaya oturup, dikkatle verdikleri rüşvet sayesinde Costello'nun yolda olduğuna dair haberi beklemeye başladı. Haber geldiğinde Harry de eve girdi; yaşlı, iyi giyimli, zengin görünümlü adam bütün kızların kuyruğa girmesine neden oldu. Billy, Costello'nun geldiğini görünce onu takip etti.

C

Bell ve grubu Kate Rashid'le oturmuş haritayı tekrar inceliyordu.

"İşte biz şu hat üzerindeyiz. Yaşlılar öğle civarında Kutsal Kuyular'a doğru yolu çıkmış olacak. Bu gece Carver'in **Golden Eagle**'ıyla uçuyoruz. Shabwa'da silahları ayırıp sabah **Land Rover**'la devam edeceğiz."

"Bence iyi," dedi Kate.

"Bir değişiklik var. Orada ağabeyin ve Bedevileriyle bağlantı kuracağız. Desteğe ihtiyacımız olabilir. Hazır olsalar iyi olur."

"Tamam," dedi Kate. "George'la konuşur, bunu ayarlarız."

Londra'yı aradı, bir sonuç alamadı. Bu yüzden cep telefonunu denedi. Paul Rashid hemen cevap verdi.

"İşler nasıl gidiyor?"

"İyi. Carver'in uçaklarından biriyle Shabwa'ya uçuyoruz," dedi Kate.

"Orada görüşürüz. Yola çıkıyorum. Haman'a inip Hawk'la geleceğim. Beni ara."

"Tamam."

C

Costello çok iyi karşılandığı Madam Rosa'ya gitmek üzere Excelsior'dan çıktı. İsteklerini gerçekleştirecek olan üç kız, İrlanda viskisi ve kokain bekliyordu onu.

Güney Armagh değildi burası. Böyle bir zevki daha önce hiç tatmamıştı. Kızlar onu lüks yatak odasına götürüp üstünü çıkarmasını söyleyince neredeyse bayılacaktı.

Kızlar dışarı çıktı, Costello hazırlanmaya başladı.

Arkasındaki kapı açıldı. Dönüp bakınca Harry Salter'ın arkasında Billy'yle içeri girdiğini gördü.

"Hey, neler oluyor?" diye sordu Costello.

Harry onun boğazına yapıştı. "Çenenin kapatıp tekrar giyin."

"Bana bakın."

Billy **Browning**'ini çıkarıp Costello'nun başına vurdu. "Eğer yaşamak istiyorsan sana söyleneni yap."

Hayatında ilk kez korkuya kapılan Costello söyleneni yaptı.

Onu Dillon ve Hal Stone'un beklediği *Sultan'a* götürdüler. İki Arap tayfa Costello'yu kış tarafına götürdü. Dillon Arapça emirler yağdırıyordu. Costello'nun ceketini, gömleğini ve pantolonunu yırtıp iç çamaşırıyla bıraktılar. Salter'lar korkuluklara yaslanmış duruyordu, Hal Stone, arkasında iki dalgıcıyla kanvas sandalyeye oturmuş soğuk bira içiyordu.

"Benimle oynama, Patrick. Eğer büyük bir şeyin peşinde olmasaydınız Bell sizinle burada olmazdı."

"Gidip kendini becer," dedi Costello.

"Ah, bu çok hoşuma gitti," dedi Harry Salter. "Yani çok zarif bir söz. Sence de zarif değil miydi, Billy?"

"Hayır. Aslında Harry, bence kaba, aptalca ve kendini yok etmeye yönelik sözler bunlar."

"Yine felsefeyle ilgili o kitapları okuyorsun."

"Zaman kaybı bu," dedi Dillon. "Önemli bir nedenin olabileceğini düşünmüştüm, ama belli ki yokmuş."

Gidip kış tarafındaki korkuluklara bağlı olan uzun zinciri aldı, dalgıçlardan birine uzattı. Arapça, "Ayak bileklerine bağlayıp sarkıtın," dedi.

Onu yere yatırıp ayaklarını bağlarlarken Costello haykırıyordu.

"Hey, neler oluyor?"

"Aşağı iniyorsun," dedi Dillon. "Benim ve Billy'nin işini bitirmeye çalışan Kelly ve iki Araba katılabilirsin."

"Bunu yapamazsın."

Hal Stone ayağa kalktı. "Tanrı aşkına Dillon, bunu yapamazsın." İyi polis/kötü polis sahnesindeki rolünü kusursuz oynuyordu.

"Bay İyi Adam olmaktan sıkıldım profesör. Öldürme, bombalama, aklına gelen her şeyi yaptı bu adam. Ortadan kaybolması kimin umurunda ki?"

İki dalgıca işaret etti. Costello'yu havaya kaldırıp korkulukların üstünde aşırıdılar. Costello ölümcül bir korkuyla haykırırken başı suya girdi. Harry Salter, "Geri çekin herifi," diye bağırdı. "Belki aklı başına gelmiştir."

Costello hıçkırıklar içinde güverteye çöktü. Dillon yanına çömeldi.

"Neler oluyor, Patrick?"

"Söyleyeceğim, yemin ederim," dedi Costello. "Yaşlılar Konseyi denen bir grup Arap lider varmış. Yarın sabah Kutsal Kuyular denen bir yere giderken halledeceğiz onları."

"Sevgili Tanrım," dedi Hal Stone.

"Nerede?" diye sordu Dillon.

"Rama'da. Rama diye bir yer."

Dillon zinciri kaldırdı, Costello hâlâ ağlıyordu.

"Onu ambara koyun," dedi Arap dalgıçlara.

"Ne dedin? Ne dedin? Ah Tanrım, beni öldüreceksin," dedi Costello ve kendini korkuluklardan aşağıya attı. Kış tarafından yayılan sarı ışıktaki yüzeye çıktı. Dillon, "Billy," dedi.

Billy dikkatle nişan alıp ensesine bir el ateş etti.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" diye sordu Hal Stone.

"Neyin peşinde olduklarını öğrendiğimizi bilmelerini istemiyorsak gerekli," dedi Harry Salter.

Tommy Brosnan ve Jack O'Hara, Costello'yu ararken Bell ve Kate Rashid bekliyordu. Sonuç alamadan geri geldiklerinde Bell öfkeden deliye döndü.

"Pis serseri. Hayalarını keseceğim onun. Etek görünce dayanamaz. Muhtemelen kerhanelerin birinde sarhoş olmuştur."

"Ne yapacağız?" diye sordu Kate.

"Onsuz halledebiliriz. Dersini daha sonra veririm, ama şu anda harekete geçmeliyiz."

Ben Carver havaalanında bir havayolu firması işletiyordu. Elli yaşındaydı ve eski **RAF** ekip lideriydi. Eskisine göre biraz kilo almıştı. Adamları **Golden Eagle**'ı yüklüyordu. Bell ve adamlarıyla Kate göründü.

"Bir uçak kaybettiğini duydum, Carver," dedi Kate. "Özel bir uçak."

"Evet, Bay Dillon'ın kullandığı," dedi Carver. "Empty Quarter'a düşmüş, ama Albay Villiers ve Hazar Keşif Erleri onları bulmuş."

"Bu çok iyi. Umarım sigortanız vardır."

"Kesinlikle, Leydi Kate."

"Hadi gidelim o halde."

On beş dakika sonra **Golden Eagle** havalandı, bin altı yüz elli metre yüksekliğe tırmanıp Shabwa'ya doğru yöneldi.

C

Dillon, Villiers'ı cep telefonundan buldu.

"Neden burada olduklarına dair kötü haberlerim var, hem de çok kötü."

"Anlat."

Dillon sözlerini tamamladıktan sonra, "Ferguson'a söyledin mi?" diye sordu Villiers.

"Hayır. Şu anda yola çıkmış olmalı. Buraya geliyor."

"Dillon, Kutsal Kuyular'a giden yolun yüz elli mil güneyindeyim ve ekibimi ikiye ayırıp Bronsby'yi doğuya gönderdim. Her birimizde on beşer adam var. Asla yetişemeyiz."

"Tamam. O halde Yaşlılar Konseyi'ni uyar, geri dönsünler."

"Dillon, bu olamaz. Belli ki her şeyi sessizlik içinde yapıyorlar. Bunlar eski moda insanlardır. Danışmanlarıyla konuşmaya çalıştım. Doğrusu bu, rutin bir aramaydı, ama

cep telefonu kapalıydı."

"Yani burada böylece oturup ölüme gitmelerine izin mi vereceğiz?"

"Son derece hızlı gideceğim, ama o bölgede saatte en fazla on beş mil yapabilirsin. Destek için Bronsby'yi arayacağım."

"Bu yeterli değil." Dillon bir süre düşündü. "Shabwa'daki havaalanına uçsak nasıl olur?"

"Şu anda Rashid Bedevileriyle kuşatılmış durumdadır orası."

Dillon o zaman aradığı şeyi buldu. "Boş ver. Ben seni ararım."

Hal Stone, Ben Carver'i aradı. "Şehir dışına çıktığını duydum, geri dönmüşsün."

"Öyle."

"Shabwa'nın doğusuna gidecek bir uçak istiyorum, iki adamı paraşütle bırakacak, üç yüz kırk metrelik bir iş."

"Delirmiş olmalısın."

"On bin sterlin."

Carver tereddüt etti, sonra bir sessizlik oldu. Stone, Dillon'a baktı, o da başını salladı.

"Pekâlâ, Ben, on beş bin. Hadi, yalnızca bir saatlik bir iş, onları bırakıp geri geleceksin."

Her zamanki gibi açgözlülüktü kazanan. "Tamam, yapacağım," dedi Carver.

Dillon telefonu aldı. "Carver? Ben Dillon. Daha sonraki saatlerde Tümgeneral Ferguson'ı Haman askeri havaalanından alıp bizim yanımıza getirmen gerekebilir."

"Bana bakın," dedi Carver.

"Yirmi bin," dedi Dillon. "Ne dersin?"

Carver derin bir soluk aldı. "Ferguson'ı duymuştum."

"Bundan eminim. Başbakanın işlerini hallediyor."

"Yani her şey temiz?"

"RAF günlerine geri dönmek gibi bir şey. Uçağı ve iki paraşütü hazır et."

Dillon, Billy ve Harry'nin kahve içtikleri yere gitti.

"Neler oluyor?" diye sordu Harry.

"Bu işte Billy ve ben varım yalnızca," dedi Dillon.

"Hadi, Dillon, söyle şimdi nasıl bir işin içindeyiz?"

"Villiers'la konuştum. Ekibini ikiye bölmüş. Gece boyunca zorlu bir yolculuk yapacak, ama saatte on beş mil gibi bir hız yapabiliyorlar. Üstelik Shabwa'daki havaalanı Rashid'lerin elinde. Villiers'a göre Yaşlılar Konseyi'nin güvenliği yetersiz."

"Yani yarın sabah kesin ölümle karşılaşmak üzere gece boyu yolculuk yapacaklar," dedi Hal Stone.

"Ben öyle görmüyorum," dedi Dillon, Billy'ye dönerek. "Geçen yıl Cornwall'da harikaydın. Herhangi bir eğitimin olmaksızın iki yüz metreden atlamıştın. Birileri sana kanat takmalı."

"Kes şunu Dillon," dedi Harry. "Uçaktan atlamaktan mı bahsediyorsun? Villiers ve kovboyları gelene dek ortalığı karıştırmayı planlıyorsun. Haklı mıyım?"

"Harry, benim işim bu. Billy özgür bir kişi ve ikimiz de felsefeye âşığız."

"Bunun anlamı ne?"

"Plato. Onu hatırlıyor musun, Billy?"

Dört kez hapiste yatmış olan Londralı gangster Billy Salter mümkün olduğunca soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Elbette, hatırlıyorum. '*Sınanmayan hayat yaşamaya değmez.*' Benim için anlamı şu: sınava tabi tutulmayan hayat bir hiçtir. Kendimizi sınamanın zamanı geldi Sean."

"Aferin sana. **Golden Eagle**'da Carver'le uçacağım, tıpkı Cornwall'da olduğu gibi. Yalnız bu kez üç yüz kırk metreden baş aşağı atlayacağım, insanlar bana deli olduğumu söyleyebilir Billy. Hayatımda bazı kötü şeyler yaptım, ama Rashid'ler çok daha kötüsünü yaptı ve onları durduracağım."

"İşte şimdi yanılıyorsun, Dillon," dedi Billy. "Biz onları durduracağız."

"Billy, sen de delisin," dedi Harry.

"Yapacak başka ne var ki? Wapping'e, eve dönmek mi? Kuşları kovalayıp canım sıkıldığı için bir iş becerip beş yıl yemek mi?" Billy gülümsedi. "Daha değerli bir şey için ölmeyi tercih ederim."

Harry Salter şaşkına dönmüştü. "Ne diyebilirim ki?"

"Hiçbir şey," dedi Dillon. "Yolda bize katıl, yeter."

Londra'da Charles Ferguson masasını temizlerken zil çaldı. Kim, Blake Johnson'ı içeri aldı.

"Seni görmek çok güzel, Blake."

"Başkan buraya gelmemi istedi. Son haber onu şok etti."

"Hazar'ın tarafsız olduğunu biliyorsun, Blake. Empty Quarter'la olan sınır ihtilaflı bir bölge. Orada bir savaş çıkarabilir, Yaşlılar Konseyi'ndekileri doğrayabilir, istediğin her şeyi yapabilirsin ve hiçbir ülke sana dokunamaz."

"Evet, bunu biliyoruz, Charles, ama sonuçlar inanılmaz olacak."

"Başkan seni bunun için mi gönderdi?"

"Evet."

"Başbakanla da konuşmuştur herhalde."

"Sanırım."

"Şu anda onunla konuşmak üzere Downing'e gidiyoruz. İyi iş çıkardın, Blake. Başkan ve başbakan aynı günde."

Dünyanın en ünlü adresinin kapısında bir yardımcı karşıladı onları.

"General Ferguson, Bay Johnson. Başbakan sizi bekliyor."

Onları üst kata çıkardı. Eski başbakanların resimlerinin önünden geçip başbakanın çalışma odasının kapısını vurdu. Yüzyılın en genç başbakanı kısa kollu gömlek giymiş, çalışıyordu. Sert ifadeli yüzünü kaldırdı, sonra tanıdık gülümsemesiyle onlara baktı.

"General Ferguson."

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı, ellerini sıktı.

"Ve Bay Johnson? Tanışmamızın zamanı gelmişti."

Blake'in omzunu sıvazladı. "Başkan bana son gelişmeleri bildirdi. Ama sizden de duymak isterim."

Daha sonra birisi çay ve kahve getirdi. Başbakan sakın bir yüz ifadesiyle oturuyordu.

"Rashid'lerin böyle davrandığına inanmak olanaksız. Kontu çok iyi tanırım."

"Bu gerçek, başbakanım," dedi Ferguson.

"Bu çok korkunç. Başkan'a suikast girişiminde bulundu, şimdi de Hazar Yaşlılar Konseyi üyelerini öldürtmek istiyor." Başbakan, Blake'e döndü. "Bunun bir felaket olacağı konusunda benimle aynı fikirde misiniz?"

"Bizim görüşümüze göre, efendim, kesinlikle öyle olacak."

Başbakan düşünceli bir yüz ifadesiyle oturmaya devam etti.

"Size tam yetki veriyorum." Ayağa kalktı. "Başka bir randevum daha var. Gerekeni yapın, General."

Kapıya kadar geçirildiler. Görüşme bitmişti. Ferguson, "Sonraki durağımız Hazar," dedi.

C

Hazar'da, Kate Rashid ve Bell, Shabwa yakınındaki havaalanına indiler. Dört saat sonra Haman'daki eski üstte Rashid **Gulfstream**'ini bekliyorlardı. Sabahın erken saatlerinde jet yere doğru alçaldı ve **Land Rover**'lar ileri fırladılar. Birinci cipten Kate indi, üzerinde haki gömlek ve pantolon, başında da kefiye vardı. Paul Rashid ona sarıldı.

"George nerede?"

"Adamlarıyla birlikte Kutsal Kuyular'a giden yolda, Bell ve adamları da orada. Michael iyi mi?"

"Londra'daki kaleyi koruyor."

Rashid savaşçıları **Land Rover**'lardan inmiş ellerinde tüfekleriyle sessizlik içinde bekliyorlardı. Kate dönüp parmaklarını şıklattı. Genç bir oğlan ileri çıktı, elindeki kaftanı Paul Rashid'e giydirdi, sonra bir başörtüsü verdi. Rashid örtüyü başına geçirdikten sonra dönüp sağ kolunu kaldırdı, yumruğunu sıktı.

"Kardeşlerim," diye seslendi Arapça olarak ve Kate'e sarıldı.

Adamlar tüfeklerini havada sallayarak coşkuyla bağırıştılar.

"Hadi bitirelim şu işi."

Kate'in **Land Rover**'a binmesine yardım ederek yanına oturdu.

Bir sigara yaktı. "Demek Bell ve adamları programa tam olarak uyuyorlar?"

"Evet. Sana dediğim gibi, George ve adamları onları destekliyor. Tek sorun Bell'in adamlarından birinin kaybolması. Sarhoş ve kadın düşkünü biri. Onu bulmaya çalıştılar, ama Bell kerhanenin birinde sarhoş olduğunu düşünüyor."

"Bu hiç hoşuma gitmedi. Bir plandaki desenler bozulduğunda bunun nedenini merak ederim."

"O öyle bir adam, Paul."

"Ya Dillon?"

"Hâlâ Profesör Stone ve iki gangsterle birlikte *Sultan*'da."

"Bu hiç onlara göre bir iş değil."

"Hazar, Wapping değildir. Orada bir şey olabilirler, ama burada bir hiçler."

"Doğru." Paul Rashid biraz düşündü. "Shabwa bizim mi?"

"Kesinlikle. Dillon oraya uçamaz, uçsa bile inemez."

"Bunu neden yapsın ki? Neler olduğunu bilmiyor."

Başını salladı. "Ben de konvoyla birlikte Kutsal Kuyular'a gidip George ve adamlarına katılırım." Kardeşine dönüp gülümsedi. "Benimle gelir misin?"

"Bu benim için büyük bir ayrıcalık olur, ağabey."

"Güzel." Bir sigara daha yaktı. "Dünyayı ateşe vereceğiz, küçük kardeşim."

Kate ağabeyinin elini tutup sıktı.

C

Havaalanında, şafaktan hemen sonra Carver **Golden Eagle**'ın kontrollerini yapıyordu. Hal Stone, Dillon ve Salterlarla birlikte oradaydı. Dillon Londra'dan gelen silah çantasını açtı. Çavuşun sağlayabildiği en iyi silahlardı bunlar. Titanyum kurşun geçirmez yelekler, **AK-47**'ler, susturuculu bir çift **Browning**, yarım düzine parça tesirli el bombası, iki **Parker-Hale** makineli tüfek. Dillon ve Billy silahları ayırdı.

Carver onları görünce, "Neler oluyor burada?" diye sordu.

"Hâlâ **RAF**'ın yedeğinde misin?" diye sordu Dillon.

"Öyle olsa bile ne olmuş?"

"Eh, bir tane DFC almışsın. Bu işten sonra bir tane daha alabilirsin. Biz iyi adamlarız, Ben. Senin adamların. Bunun senin için bir sakıncası var mı?"

Carver hemen gülümsedi. "Hayır, kesinlikle yok."

"Hadi halledelim şu işi." Dillon döndü. "Geliyor musun, Harry?"

Ama cevap veren Stone'du.

"Dillon, Corpus'da buna inanmayacaklar, ama ben de geliyorum. Billy haklıydı. Sınava tabi tutulmayan hayat yaşamaya değmez."

C

Bell, O'Hara ve Brosnan dar boğazdaki yol üstünde çalışıyor; Semtex paketlerini yerleştiriyor, kabloları uzatıyorlardı. Sabahın erken saatleriydi, günün gerçek sıcaklığı çökmemişti henüz.

George Rashid diz çökmüş yapıları izliyordu.

Bell, "Çok komik, değil mi?" dedi. "Güney Armagh'da bizi bastırmaya çalışıyordunuz," diye ekledi ona bakarak.

"Elbette öyle yapacaktım. Paraşüt Birliği'nin teğmeni olarak majesteleri tarafından görevlendirilmiştim. Siz düşmandınız. Adamlarından ikisini bizzat ben vurdum."

"Seni lanet olası," diye kükredi Brosnan.

"Aptallaşma," dedi Bell. "O yalnızca işini yapıyordu. Şimdi şu kabloları yerleştirmeyi bitirelim."

C

Bir buçuk saat sonra bin altı yüz elli metre yükseklikte uçan Carver alçaldı. Dillon omzunun üstünden eğildi.

"Burası mı?"

"Burası Rama, bütün bildiğim bu."

"Alçal da burada olmadıklarından emin olalım."

Golden Eagle üç yüz otuz metre alçaldı.

Carver, "Açık görünüyor," dedi.

"Güzel. Tekrar bir daire çiz, atlayalım."

"Siz delisiniz, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama bu hayatı daha da ilginç hale getiriyor."

Dillon arkaya gidip başıyla Billy'ye işaret etti. "Gitme zamanı. Kapıyı aç."

İlk harekete geçip kapıyı açan Harry oldu. içeriye bol miktarda hava dolmuştu. Stone ve Harry bekledi; Billy ve Dillon ileri çıktı. **AK-47'ler** ve **Parker-Hale'ler** göğüslerine asılmıştı.

"Senden sonra," diye bağırdı Dillon. "Sen daha gençsin."

Billy bir kahkaha attı. "Sen daha yaşlısın, bu yüzden seni korumak için yere ilk ben ineceğim."

Kapıdan dışarı çıkıp baş aşağı boşluğa bıraktı kendini. Dillon onu takip etti. **Golden Eagle** dönmeye başladı. Stone ve Harry kapıyla bir süre mücadele ettikten sonra kapamayı başardılar. Uçak yan yatarken Harry cama koştu, iki paraşütün yere indiğini gördü.

"Başardılar."

"Güzel," dedi profesör. "Hadi insanlar bizi fark edip sorular sormaya başlamadan önce gidelim buradan."

C

Northolt'da, Ferguson, **Gulfstream**'de bekleyen Lacey ve Parry'yi bulmuştu. **AK** ve dört **Browning**'le birlikte çavuş da oradaydı.

"Tekrar savaşa mı giriyorsunuz, General?" dedi.

"Gittiğimiz yer pek iyi sayılmaz. Bu yüzden hazırlansak iyi olur." Blake'e döndü. "AK'yı kullanabilir misin?"

"Charles, bu dediğin, büyükannene yemek pişirip pişiremediğini sormak gibi bir şey. Ben Vietnam'daydım."

Ferguson çavuşla el sıkışıp Lacey'e döndü.

"Dört **Browning** var, takım lideri. Her biriniz ve teğmen için birer tane. Hazar sağlığınıza için tehlikeli bir yer olabilir. Hazır olmanız gerektiğini düşündüm."

"Çok düşüncelisiniz, General," dedi Lacey. "Uçakta yemek işlerini halledecek genç bir bayan var. Hava Başçavuşu Avon."

Ferguson başçavuşa döndü. "Bir **Browning** daha bulun."

"Hemen efendim."

Daha sonra, uçak kalkmaya hazırlanırken hava başçavuşu geldi. Üzerinde **RAF** üniforması değil, uluslararası görünümlü denizci mavisi bir takım vardı.

Uçak havalanırken, "İsteddiğiniz bir şey var mı, beyler?" diye sordu.

"Daha sonra, başçavuş," diyerek gülümsedi Ferguson. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Elbette, General."

"Güzel. Bunu al. Tehlikeli bir işin içindeyiz. Gerekirse kendini savunabileceğini

bilmek isterim."

Kadın öylesine soğuktu ki, Ferguson havadaki buzları hissedebiliyordu.

"Çok iyisiniz, General. Yengeç salatası, Lancashire güveci, somon füme ve çorba var."

"Güzel," dedi Blake.

Ferguson gülümsedi. "Bay Johnson Birleşik Devletler Başkanı için çalışıyor, ama **Browning**'i kullanmaya hazır ol. Karşı taraftaki insanlar pek nazik değil."

"Sorun değil, efendim. Şampanya isterseniz dolapta bir şişe Tattinger de var."

Kadın yanlarından ayrıldı.

"Dillon'ın ne durumda olduğunu merak ediyorum."

"Sorulması gereken soru, diğerlerinin ne durumda olacağı," dedi Ferguson.

C

Yerde, Dillon paraşütünden kurtulup yumuşak kumların içine gömdüktün sonra Billy'yi aramaya gitti. En yakındaki kum tepesinin üstüne tırmanınca Billy'nin dizlerinin üstüne çökmüş paraşütünü gömmekte olduğunu gördü.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedi Billy. "Bu işi daha sık yapmalıyız."

Dillon cep telefonunu çıkarıp Villiers'ı aradı. Albay hemen cevap verdi.

"Billy ve ben tek parça halinde yere indik."

"Buna herhangi bir itiraz var mıydı?"

"Biz uçaktayken hayır. Rama'ya gidiyoruz, yoldaki duruma bakacağız. Neredesin?"

"Yirmi mil uzakta."

"Ya Bronsby?"

"Otuz mil, belki de kırk mil doğuda."

"Güzel. Billy ve ben yolu keseceğiz. Onların kokusunu aldığım an seni ararım."

Telefonunu gömleğinin cebine koydu. Pusulasını çıkarıp kontrol etti.

"Tamam, hadi kıpırdayalım biraz. Yolu bulduktan sonra bir kum tepesine tırmanıp neler olduğuna bakarız." Sırt çantasından bir örtü çıkarıp başına geçirdi. "Sen de böyle vap Billy, hava çok ısınıyor."

Bir saat sonra yolu buldular ve yarı koşar durumda ilerlemeye başladılar. Yol kumla kaplıydı, ama üzerinde herhangi bir tekerlek izi yoktu. Dillon birden durdu. Boğaz karşılarındaydı.

"Burası olmalı. Hadi şuraya çıkalım."

En az sekiz yüz kırk metre yüksekliğindeki kum tepesini gösteriyordu.

"Yaklaşan herkesi görürüz oradan."

Tırmanmak çok zordu ve ısı gitgide artıyordu. Tepeye varınca oturdular. Billy bir şişe su çıkarıp birazını içtikten sonra Dillon'a uzattı. O da içtikten sonra dürbününü çıkarıp ufku taradı.

"İşte." Bir noktayı işaret edip dürbünü Billy'ye uzattı.

"Doğudalar, yolun en uzak kısmında."

Billy baktı, dürbünü ayarladı, sütunların arkasından çıkan **Land Rover** ve peşindeki arabalar görüş alanına girdi.

"Tanrım," dedi Bili. "Rashid'ler hızla geliyor."

"Haklısın, Billy."

"Ve yalnızca ikimiz varız."

"Bırak yaklaşsınlar, sonra Villiers'ı arayıp nerede olduğumuzu bildiririz."

C

Bell, O'Hara ve Brosnan Rama'daki boğazın dibinde çalışıyordu. George Rashid adamlarından bazılarıyla oturmuş bekliyordu. Boğazın üstündeki tepede bir avuç adam nöbet tutuyordu. Birden bir tanesi havaya bir el ateş etti, ayağa kalkıp el salladı. Bir dakika sonra iki **Land Rover** daha geldi. Paul ve Kate Rashid aşağı indi. Rashid öne çıkıp Bell'le konuştu.

"Nasıl gidiyor?"

"Yatak çarşafı giymiş bir sürü salak müdahale etmese daha iyi gidecek."

Yanında plastik bir su şişesi vardı. Birden tek bir el ateş edildi ve şişe havalandı. Paul Rashid'in adamlarından ikisi ileri doğru koşup Rashid'i ve Kate'i yana çekti, onları çevirip **Land Rover**'a doğru koşturdu. Bir el daha ateş edildi ve kurşun ensesine girdi.

Kum tepesinin üstünde Dillon dürbünle bakıyordu.

"Paul Rashid ve Leydi Kate geldi. Bu senaryoyu kim yazdı?"

"Bilmiyorum, Dillon. Bildiğim tek şey onların kırk kişi, bizimse iki kişi olduğumuz."

"Yani tehlike içinde yaşıyoruz, Billy. Ben kabloları yerleştiren soldaki adamı hallediyorum, sen de sağdakini."

Dikkatle nişan alıp O'Hara'yı sırtından vurdu. Brosnan koşuyor, ciplere doğru el sallıyordu. Billy onu belinden vurunca yüzüstü yere çakıldı.

Paul Rashid kum tepesine baktı. Sakin ve kontrollü bir şekilde dürbününü ayarladı, iki adamı gördü.

"Sevgili Tanrım, Dillon bu."

Dönüp adamlarına seslenirken Bell yanına geldi.

"Kum tepesinin etrafını sarın," dedi Arapça. "Onları canlı istiyorum."

Dillon cep telefonunu çıkardı, Villiers'ı arayıp son durumu bildirdi.

"Gelişimiz fazla uzun sürmez, ama dayanabilecek misiniz?"

"Yalnızca ikimiz varız, albay, hepsi bu."

"Sıkın dışınızı Dillon, deli gibi geliyorum."

"Ya Bronsby?"

"O da diğer yönden aynı hızla ilerliyor."

"Eh, umarım hepiniz gelmeyi başarabilirsiniz. Şu anda bizi yakalamaya geliyorlar."

Telefonu cebine koydu tekrar.

"Hadi bakalım, Billy." Dikkatle nişan alıp tepeye tırmanan Araplara ateş açtı.

Billy ona katıldı. "Dinle, Dillon, eğer Yaşlılar Konseyi geliyorsa bu ateş sesleri onları durduracaktır."

"Kesinlikle haklısın, Billy. Dua edelim de Albay Villiers kısa sürede gelsin buraya."

Ama Villiers daha iyisini yapmıştı. Yaşlılar Konseyi'nin yolunu kesip onları durdurmuş ve konvoy liderleriyle konuşmuştu. Bunun üzerine konvoy geri dönmüştü. Villiers adamlarıyla birlikte Rama'ya doğru devam ediyordu.

Dillon ve Billy çukur kazıp içine girdiler. Bir tek şeyden emindiler: kendileri daha avantajlı durumdaydı. Kum tepesine tırmanan Bedevilerden birkaçını vurmuşlardı, ama hâlâ yalnızca iki kişiydiler... derken uzaklardan Villiers göründü.

Paul Rashid'in adamlarından biri onun yanına koşup eliyle Villiers'ı işaret etti. Rashid döndü, dürbünüyle bakıp öndeki **Land Rover**'da bulunan Tony Villiers'ı gördü.

"Kahretsin," dedi Kate'e. "Hazar Keşif Erleri bunlar."

"Ve elimizdeki tek şey işe yaramaz bir bomba," dedi Kate.

"Hadi gidelim buradan," dedi Paul Rashid. "Savaşı başka bir gün devam ederiz."

Adamları geri çekildi, bazıları hâlâ kum tepesine ateş ediyordu. Billy ve Dillon karşılık verdi, ama kalabalık grup çölde uzaklaştı. Dillon bir sigara yakıp yaklaşan Villiers ve adamlarına baktı.

"Tam zamanında."

Land Rover'lar dururken aşağı inip Villiers'in yanına gittiler.

"Burada bir bomba var," dedi Dillon. "Eğer yanınızda kargaburnu varsa icabına bakarım."

"Çok naziksin."

Villiers adamlarından birine Arapça bir şeyler söyledi. Bir saniye sonra Dillon'a ihtiyacı olan şey getirildi.

Daha sonra **Land Rover**'da yan yana oturmuş demli çay içip sigara tütürüyorlardı.

"Demek Yaşlılar güvende artık," dedi Villiers.

Dillon Marlboro paketini çıkarıp bir tane daha yaktı. Tony Villiers uzanıp paketten bir tane aldı.

"Körfez Savaşı'nda bu adama komuta etmiş olabilirim, ama kafasının içinden neler geçtiğini hâlâ anlamıyorum."

"Rashid'in mi?" diye sordu Dillon. "Söyle bana, albay. Sen İrlanda'da görev yaptın. Frank Barry'yi hatırlıyor musun?"

"Onu kim unutabilir ki?"

"Bir unvanı da vardı. İrlanda Lordu. Ama önemli olan tek şey kafasının içinden geçenlerdi. Yani oyun."

"Paul Rashid için de aynı şeyin geçerli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Her şeyi yaptı. Her şeye sahip. Evet, ciddi biçimde geride bıraktığı tek şeyin oyun olduğunu söyleyebilirim."

"Yani, Bosworth Alanı bugün için Rama oluyor."

"Dauncey, aile adları bu muydu?" diye sordu Billy.

"Evet," dedi Dillon.

"Eh, III. Richard'a karşı savaşı kaybettiler, şimdi de bize karşı kaybettiler."

Dillon bir süre düşündü, sonra gülümsedi.

"Doğru, Billy, çok doğru. Önemli bir noktayı vurguladın." Villiers'a döndü. "Billy ve ben ahlak felsefesine bayılırız. Paul Rashid de öyle."

"**IRA**'nın gururu Sean Dillon'ın ahlak felsefesine bayılması çok ilginç geldi bana."

"Benim davamı onaylamıyordun, albay, ama ben de senin gibi askerdim. Kuşkusuz bilirsin ki askerler mevkinin, paranın ve normal başarının ötesine geçerler. Ayağa kalkıp kılıcı ellerine alırlar."

"Canın cehenneme," dedi Villiers.

"Çok iyisin."

Hava yavaş yavaş kararırken batıya doğru harekete geçip Rashid'in konvuyunun izini sürdüler.

Birkaç mil ötede Asiller Taburu'ndan Cornet Bronsby adamlarıyla birlikte inanılmaz randevuya doğru yaklaşıyordu. Birden ateş altında kaldılar. Karşılıklı ateş açıldı. Kafa kafaya karşılaştıkları grup Paul Rashid ve Rama'dan uzaklaşan grubuydu. Kısa bir çatışmadan sonra Rashid'in adamları ateşi kesti. Bronsby adamlarına geri çekilme emrini verdi. Bir kargaşa anında gölgelerin arasından çıkan adamlar onu yakaladı.

Paul Rashid, kız kardeşi ve Bell güneye doğru ilerlerken sonunda George Rashid'le buluşup Bronsby'yi buldular. Paul Rashid hiç mutlu değildi. Kate, George ve Bell birlikte otururken Bronsby getirildi. Bu, Sandhurst'e geri dönüş gibi bir şeydi. Bu terbiyeli, genç ingiliz yalnızca işini yapan bir askerd. Pek çok açıdan Rashid'ler de öyleydi. Kendi kendine bile açıklayamadığı bir dönüm noktasıydı bu. Bildiği tek şey böyle olmaması gerektiği...

C

Nerede olduklarını biliyorum," dedi Villiers, Dillon'a. "Casuslarım iyi çalışıyor kazandıkları parayı hak ediyorlar. Bir tanesi Bronsby'yi yakaladıklarını söyledi."

"Bu hiç iyi değil, öyle değil mi?" dedi Dillon.

"Hayır. Yapıları gereği çok zalim insanlar. Senin ve benim korkunç olduğunu düşündüğümüz şeyin normal olduğunu düşünürler."

"Yani ona kötü şeyler yapacaklar."

"Korkarım öyle."

Dillon elinde sigarayla bir süre düşündü.

"Bu hoşuma gitmedi," dedi Billy'ye.

"Bronsby senin deyimle gösterişli bir züppe, ama yalnızca işini yapıyordu."

"Ya, evet. Doğrusu bu, benim de hoşuma gitmedi." Villiers'a döndü. "Peki şimdi nereye gidiyoruz?"

"Bence Shabwa'ya."

"Ne yapacağız? Rashid ve iyi yürekli Kate'le yüz yüze mi geleceğiz?"

"Belirli bir noktaya kadar." Durakladı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi, Dillon?" diye sordu Villiers.

"Kim hoşlanmaz ki?" Bir kahkaha atıp bir Marlboro daha yaktı. "Canın cehenneme albay. Hadi devam edelim, belki Bronsby'ye yardım edebiliriz."

j

Shabwa Vahası'nın dışında yemek ateşleri yanarken, Rashid'in Bedevileri yüksek tepeleri koruyorlardı. Villiers ve adamları yorgunluktan ölmek üzereydi, ama yiyecek bir şeyler pişirecek enerjileri vardı. Derken gece yarısından hemen sonra çığlıklar başladı ve belirli aralıklarla devam etti.

Tepede Paul Rashid, George ve Kate, Bronsby'nin bağlı olduğu yere geldiler.

"İstediğin bu mu ağabey? O senin adamlarından biriydi, bir Ulusal Muhafız Birliği subayıydı."

"Evet, ama konu bu değil."

"Seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hem de çok ediyor," dedi acı bir sesle. "Ama daha önemli şeyler var."

Dolunay dağın yamacını beyaza boyuyordu. Hazar Keşif Erleri sabırsızlıkla bekliyorlardı. Sigara tütürüyor, kendi kendine ısınan teneke kutularda gelen İngiliz kahvesi içiyorlardı.

Tony Villiers, Dillon ve Billy'yle birlikte bir kayanın üstüne oturmuş çay içiyordu. Uşağı Ali'nin vermiş olduğu Bushmills'i de katmışlardı çayın içine.

"Bu tam sana göre, Dillon."

"Mükemmel."

"Doğrusu ben tercih etmem," dedi Billy.

Villiers, Ali'ye Arapça olarak, "Sana da teklif ederdim, ama peygamberinin yasakladığını biliyorum," dedi.

"Ama peygamberimiz her zaman anlayışlı olmuştur," dedi Ali. "Hem gece de çok soğuk."

"O zaman iki yudum viski alabilirsiniz," dedi Villiers. "Biri sana, diğeri de telsiz operatörü için."

Aziz'i işaret ediyordu. Ali şişeyi Aziz'e götürdü, o da bir yudum alıp şişeyi Ali'ye uzattı. Ali şişenin ağzını silip bir yudum aldı. Bir çığlık daha duyuldu. Sonra kesildi. Billy sordu.

"Ne yapıyorlar?"

Ali cevap verdi.

"Derisini... derisini yüzüyorlar, *sahip*. Erkekliğini daha sonra alacaklar."

Tekrar bir çığlık duyuldu.

"Bir viski daha istiyorum," dedi Dillon.

Villiers İrlandalının bardağını doldurdu.

"Benim de içmem için yeterli sebep var, ama içmeyeceğim. İstediğim tek şey Paul Rashid'e bir kurşun sıkmak."

Telsiz hışırdadı. Aziz dinleyip onlara döndü.

"Ziyaretçiler, *sahip*, Ferguson adında bir İngiliz General ve iki kişi daha."

"Harika. Adamların tetikte olsun."

Ciple tepeye çıkan Ferguson, Blake ve Harry Salter savaşa gider gibi donanmışlar, başlarına kefiyeler takmışlardı. Cip gölgelerin içinde durdu, üç adam dışarı çıktı. Billy öne doğru çıkıp amcasıyla kucaklaştı.

"Demek basardın, seni küçük hergele? Çok kötü olduğunu duydum. Tarihi kahramanlarla rekabet ediyor olmalısın."

"Çok hoş görünüyorsun," diyerek gülümsedi Billy. "Bunu Savile Row'dan almamışsındır herhalde."

"Billy, kendimi Palladium'daki Noel gösterisindeki figüran gibi hissediyorum."

"Blake Johnson, Albay Tony Villiers," dedi Ferguson.

Tepelerden bir çığlık daha duyuldu. Ferguson dehşete kapılmıştı.

"Kim o?"

"Cornet Richard Bronsby, Asiller Taburu teğmeni. Londra'da madalyası ve miğferiyle dolaşabilecekken burada Rashid Bedevileri tarafından işkenceyle öldürülüyor."

Takip eden çığlık uzun ve dehşet vericiydi. Villiers sözlerine devam etti.

"Keşke müdahale edebilseydik, ama sayıları bizden çok fazla ve onlar daha avantajlı konumdalar."

C

Yukarda, Paul Rashid, Kate ve George ateşin başında oturuyorlardı. Cornet Richard Bronsby az ötede, gölgelerin arasında uzanmış işkence görmekteydi. Aidan Bell ateşin başında titrerken viski ve sigara içiyordu. Paul Rashid yanına çömelmişti.

"Senin gitmeni istiyorum. Mal Güney Audley Caddesi'nde olacak. Rus başbakanı gelecek hafta Londra'ya geliyor. Hemen arkandan geleceğim. Bir şeyler ayarla."

"Tanrı aşkına, Nantucket yeterli değil miydi? Burası yeterli olmadı mı?"

"Hayır, intikamımı alana kadar hiçbir şey yeterli olmayacak. Tatmin olana kadar devam edeceğim. Şimdi gidip hızla çalış. Geldiğimde bir planın olmasını istiyorum."

Ayağa kalkıp Kate ve George'a katıldı. Kate üzgündü; Bronsby'nin çığlıklarına dayanmak zordu.

"Paul, bu gerekli mi?"

"Halkım bunu bekliyor, Kate. Çok zor, ama bekledikleri şey bu."

Kate mutsuz, keyifsiz bir şekilde oturmaya devam etti. Bronsby bir kez daha çığlık attı, diğerleri onu izledi.

Ali, "Sanırım öldü, *sahip*," dedi.

Villiers sessizce düşünüyordu.

"Sevgili Tanrım," dedi Ferguson.

Dillon, Blake'e döndü. "Al işte. Mekong Deltası'ndaki Viet-kong eğlencesini hatırlatıyor olmalı bu sana."

"Biz de bunun gibi insanları ülkemize alıyoruz," dedi Harry Salter.

Dillon sert bir şekilde güldü. "Vay canına, Harry. Sen bir ırkçısın."

Villiers AK'sını aldı. "Pekâlâ, bu kadar yeter Ali, hadi bir bakalım. Yeterince bekledim."

"Arkadaş ister misiniz?" diye sordu Dillon.

Villiers tereddüt etti. Sonra ekledi.

"Günün sonunda gördük ki, ikimiz de caddenin aynı tarafındayız. Hadi halledelim şu işi."

Villiers, Dillon, Billy, Harry ve Blake tepeyi tırmanıp Cornet Bronsby'yi buldular. Göğsündeki deri yüzülmüş, cinsel organı ağzına tıkılmıştı.

"Buna gerek yoktu, *sahip*," dedi Ali. "Doğrusu utanç duyuyorum. Bunun şerefli hiçbir yanı, yok."

Ali'nin elinde eski bir İngiliz **Lee Enfield** harekât tüfeği vardı. Yola çıkmak üzere döndüğü sırada tökezleyip düştü, tüfeği elinden fırladı. Dillon ayağa kalkmasına yardım etti, Villiers tüfeğini aldı.

Ali kolunu tutuyordu.

"Ah, çok kötü, *sahip*, kırılmış olabilir."

"Göreceğiz," dedi Villiers.

"Kampa geri dönüyoruz. Beş altı adama onu aşağı götürmesini söyle, ama dikkatli olsunlar."

"Buna gerek yok, *sahip*. Zafer yaptıkları şeyde gizli. Daha fazla öldürmezler. Aynı kandanız. Bunu biliyorum."

"Eh, ben aynı kandan değilim," dedi Dillon.

Cornet Richard Bronsby'yi kampa taşıyıp ceset torbasına koyduktan sonra **Land Rover**'a yerleştirdiler. Ferguson'ın yüzünde garip bir ifade vardı.

"Neden böyle bir şey yaptılar?"

"Bu tür kesme işlemi bir uyarı işaretidir," dedi Villiers. "Dillon'a karşı büyük saygım var, ama İrlanda'da da buna benzer şeyler gördüm."

Dillon bir sigara yaktı. "Haklı, ama bir yönden yanılıyor. Yirmi beş yılı aşkın bir süre **IRA**'daydım. Askerler öldürdüm, İngiltere'ye sadıkları öldürdüm, ama her zaman bunu bir asker gibi yaptım. Doğrusu böyle bir şeyi hiçbir zaman yapmadım." Villiers'a döndü. "Güneş doğarken seninle alay edecekler, bunu biliyorsun, değil mi?"

Villiers başını salladı. "Ve bu beş yüz metre uzakta olacak. Bu çok komik Dillon. Tüfeklerle aram hiçbir zaman iyi olmamıştır. Bu yüzden Ali'yi kullanırım. O da kolunu kırdı. Sabah karşımıza dikilip çığlıklar atacak, bizi zorlayacaklar."

Dillon gülümsedi. "Umarım bunu yaparlar, albay, umarım."

Ali'nin Lee Enfield tüfeğini aldı.

"Büyükbabam 1917'de Flanders siperlerinde bunlardan kullanmış. Savaş alanındaki cesareti için madalyayla ödüllendirildi."

Tony Villiers bir sigara yakıp paketi etrafındakilere dolaştırdı.

"Güney Armagh'da **IRA** nişancılarının Lee Enfield tüfeklerini tercih ettiklerini hatırlıyorum."

"Eh, ben de County Down'danım, ama seninle aynı fikirdeyim," dedi Dillon.

Sabah ortalık aydınlanırken Dillon, Ferguson ve diğerleri kahve içiyordu. Turuncu bir topu andıran güneş yavaş yavaş yükselirken şafak karanlığını bastırıyordu. Birdenbire, beş yüz metre ilerdeki tepede altı kişi görüldü. Dillon Zeiss dürbünüyle baktı. Paul Rashid, George, üç Bedevi ve Kate görüş alanına girdi.

"Tahmin edin kim bunlar?" diyerek dürbünü Villiers'a uzattı.

"Tanrım," dedi Villiers.

Keşif Erleri'nden biri arkasındaydı, elinde Ali'nin Lee Enfield'ı vardı. Dillon parmağını şıklatıp Arapça olarak, "Şimdi," dedi.

Tepede, Paul Rashid kendi dürbünüyle bakıyordu.

"Dillon," dedi. "Tony Villiers, Ferguson, Billy Salter ve amcası."

Keşif Erleri'nden biri tüfeği Dillon'a uzattı. Dillon belindeki kemerini düzeltti. Sonra,

mantıksız bir neden yüzünden isabetsiz bir atış yaparak Paul Rashid'in ayaklarının arasındaki kumu sıçrattı. Rashid gizlenmek için aşağıya dalarken Kate'i de çekti. Dillon hattın sonundaki adamı vurdu, sonra bir diğerini.

"Korkarak kaçıyorlar, Sean. Londra'ya dönmeliyiz. Bırak gitsinler."

"Bekle bırakırım. Yalnızca ikisini vurdum. İki tane daha vuracağım. Seyret."

Üç numarayı, ardından dört numarayı vurdu ve dört numara George Rashid'di.

Ortalık sessizleşmişti. Kate dehşet içinde diz çökmüştü. Paul, "Bırak onu," diyerek Kate'in elini tuttu.

"Benimle gel şimdi."

Land Rover'a binip yola çıktılar. Villiers tepeye çıkan yolda en öndeydi. Dört ölü Arap gözleri açık, kolları iki yana uzanmış yatıyordu.

"Felaket bir nişancısın, Dillon," dedi Villiers.

"Sana Cellat demeliler," dedi Harry Salter.

Villiers ve Ferguson dört Araba bakıyordu. "Tanrım, bir tanesi George Rashid," dedi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Dillon.

"Paul Rashid pek memnun olmayacak buna."

"Bayan Bronsby de öyle, bu yüzden Rashid'in ve lanet olası parasının canı cehenneme."

Dillon ayağa kalkıp uzaklaştı.

C

Rashid'lerin limandaki villasında, Kate Rashid duşun altında durmuş, sıcak suyun içine işlemesini bekliyordu. Bu, kendini daha iyi hissetmek için yaptığı boşuna bir çabaydı. Ağabeyini kaybetmişti. Ama daha da önemlisi, Oxford mezunu, yarı İngiliz aristokratı olan bu kız, Bronsby'nin korkunç bir şekilde işkence edilerek öldürülmesiyle yüzleşmek zorunda bırakılmıştı.

Kurulandı, bornozunu giyip dışarı çıktı. Paul açık sürgülü kapının yanında oturmuş bazı kâğıtları inceliyordu. Başını kaldırdı.

"Nasılsın?"

"Nasıl olabilirim? George öldü."

"Evet ve onu Dillon öldürdü. Ondan hâlâ hoşlanıyor musun, Kate?"

"Biz de Bronsby'yi öldürdük, hem de korkunç bir şekilde."

"Doğru, iyi kitap göze göz diyor. Kuran'ı kastetmiyorum, incil'den söz ediyorum."

"Şimdi eve nasıl döneceğiz?"

"Daha eve dönmüyoruz. Burası Hazar. Rashid'i hâlâ ben idare ediyorum, Yaşlılar Konseyi değil. Girişim Empty Quarter'da oldu, ihtilaflı bölgede. Bize kimse dokunamaz."

"Ne yapmak niyetindesin, ağabey."

"Excelsior'da akşam yemeği yiyeceğiz. Eğer ben iyi bir kumarcıysam dostlarımızın bu akşam oraya gideceğini söyleyebilirim. Hepsinden çok Dillon'ın bunu bekleyeceğinden eminim. Eski filmleri sevdiğimi bilirsin. Çoğunlukla hayatı olmadığı şekliyle resmederler."

"Peki ne olacak? Bir yüzleşme olacak, silahlar mı çekilecek?"

"Bu gerekli değil. Shabwa'da ne oldu bana?"

"Suikastçiler mi?"

"Onları bulmak her zaman mümkündür. Doğru rakam için büyükbabalarını bile öldürürler. Eğer Dillon ve arkadaşlarını ortadan kaldırırsak bu bir dereceye kadar George'un ölümünün bedelini öder."

"Ya sonra?"

"Londra'ya döneriz."

"Ne için?"

"Bunu düşüneceğim. Şimdi giyin. Güzel bir elbise giy, Excelsior'a gidip haklı olup olmadığımıza bakacağız."

C

Sultan'da tentenin altına oturmuş içiyorlardı.

"Şimdi ne olacak, Tony?" diye sordu Ferguson.

"Ona dokunamazsın, ama bunu zaten biliyorsun," dedi Villiers.

"Ona Manhattan'da bile dokunamadık," dedi Blake.

Dillon başını salladı. "Londra'da da."

"Peki ne olacak?" diye sordu Ferguson yeniden.

Birden yağmur başladı. Villiers'a eşlik eden, sol kolu askıda olan Ali, şampanya şişesine uzanıp içkisini tazeledi.

"Ben olsam Harry'ye sorardım. İnsan doğasında bir uzman o. Kray'ler ve Al Capone eline su dökemez."

Harry şampanyasından içti.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, seni küçük İrlandalı. Dediğin gibi, o piç kurusuna burada ya da başka bir yerde dokunmak mümkün değil. Ama sen, arkanda albay ve Billy'yle Rashid'lerin planlarını bozdun; kardeşini öldürdün. Şimdi, eski günlerde Brixton'da olduğu gibi her şey. Gözler her yerde. Hazar'a gidip Excelsior'da yemek yersek on dakika içinde bunu öğrenir."

"Düzelteyorum. Beş dakika içinde," dedi Profesör Hal Stone.

"Elbette," dedi Dillon. "Kötü bir cumartesi gecesinde Belfast'da olduğu gibi."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Ferguson.

Cevap veren Billy'ydi. "Şey, aslında benim karnım aç. Excelsior'a gidip onlara meydan okuyalım diyorum. Orada değilse güzel bir yemek yeriz."

Villiers yüksek sesle güldü. "Seni küçük hergele. Hakkında duyduğum her şeyi doğrulaman harika."

"Yalnız bir şey var," dedi Harry Salter. "Eğer gideceksek donanımlı gidelim."

Hal Stone'a döndü. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi, profesör?"

"Eskiden güvenlik servisleri için çalışıyordum, hatırlasana. Kolumun altına bir silah almaktan söz ediyorsan buna memnun olurum."

Dillon güldü. "Corpus Christi'de yukardakiler seni bir duysa."

"Buna katlanabilirim," dedi Hal Stone. "Şarap listesi mükemmel."

"Yani gidip yemek yiyeceğiz ve hepimiz silahlı olacağız," dedi Ferguson.

"Seni yaşlı kurt," dedi Dillon. "Orada değilse düş kırıklığına uğrayacaksın."

C

Excelsior'un terasında oturdular. Hafif yağmurun üzerine düştüğü tente kanat çırpır gibi ses çıkarıyordu. Ferguson, Dillon, Billy ve amcası oradaydı. Hal Stone *Sultan'a* göz kulak olmak için gemide kalmıştı.

"Tatil paketleri hakkındaki TV programına benziyor," dedi Billy.

Tam o sırada Paul Rashid kız kardeşiyle birlikte içeri girdi.

Dillon ayağa kalktı. "Kate, muhteşem görünüyorsun."

"Dillon."

Paul Rashid keten bir takım giyip Guards kravatı takmıştı.

Villiers ayağa kalktı. "Paul." Elini uzattı.

Rashid elini sıktı. "Albay Tony Villiers, Kate. Hikâyeyi biliyorsun. Körfez Savaşı."

Villiers tüm çekiciliğini kullanıyordu.

"Muhafız Alayı subayları hep aynıdır, Leydi Kate. Kravatı görür ve hangi alaydan olduğunu sorarsınız."

"Siz, Kont ve General Ferguson, hepiniz Topçu Birliği'ndensiniz," dedi Dillon.

"Ve Cornet Bronsby," diye araya girdi Billy.

"Onu da unutmayalım. Hassa Alayı Asiller Taburu."

Bir duraklama oldu.

"Öyle olmalı," dedi Rashid. "Hassa Alayı ile ilgili sorun, İnsanların tek gördüğü şeyin gösterişli üniformalar olması. Onları Kosova'da Challenger tankları ve zırhlı araçları içinde görmüyorlar."

"Aynı zamanda Yirmi-İki SAS'da G Taburu oluşturan gönüllüler de temin edebiliyorlar."

"Eh, çok güzel bir gösteriydi," dedi Harry. "Ben, Harry Salter. Size içecek bir şey teklif edebilir miyim?"

"Adınızı duymuştum, Bay Salter. Eskiden Kray Kardeşleri tanırmışsınız," dedi Kate.

"Onlar gangsterdi, aşkım ve ben de öyleydim. Ama ben akıllılık edip o işleri bıraktım."

"Sayılır," dedi Billy.

"Tamam, sayılır. Bir kadeh şampanyaya ne dersin, aşkım?"

"Hayır. Size saygım sonsuz, ama her şeyin bir sınırı var," dedi Paul Rashid. Sonra da Dillon'a döndü. "Seni gördüm, sen olduğunu biliyorum. George'la ilgili olarak yani."

"Ya Bronsby, onun bir anlamı yok mu?"

"George daha önemliydi."

"Arap tarafın su yüzüne çıkıyor."

"Çok yanılıyorsun, Dillon. Dauncey tarafım bu."

Ferguson söz aldı. "Resmi konuşacağım, lordum. Bırak bu işi artık. Çok uzadı. Bir beklentin olmadığını umuyorum."

"Elbette var," dedi Dillon. "Aidan Bell bu yüzden burada değil."

"Gerçekten mi?" diyerek Rashid'e döndü Ferguson. "Bu doğru olabilir mi?"

"Bekleyip görün."

"Başbakanla hakkınızda konuştum. Çok kızgındı."

"Başkan da öyle," dedi Blake Johnson.

"Ne yazık." Rashid gülümsedi. Bu, kalpleri donduran bir gülümsemeydi. "Oysa ben ikisini de mutlu etmek isterdim. Eh, başka bir yol bulmalıyım demek ki. İyi geceler, beyler."

Paul Rashid kolunda kız kardeşiyle çıkıp gitti.

Bir sessizlik oldu. Harry Salter, "Umarım mesajı almışsınızdır," dedi. "Buradan çıktığımızda başımız dertte demektir."

"Gerçekten mi?" dedi Ferguson mөнüyü açarken.

"Sözünü ettikleri kebaplar çok lezzetli görünüyor. Yemek yiyip keyfimize bakabiliriz."

"Sonra omuz omza Hazar'ın karanlık caddelerine çıkarız, öyle mi?" diye sordu Blake.

"Evet, öyle gibi bir şey, bu yüzden seçimini yap," dedi Ferguson.

C

Rashid'lere ait **Gulfstream** Haman'dan kalkarken Aidan Bell arkasına yaslandı. Sonra bir viski alıp Londra'dan gelen İngiliz gazetelerini okumaya başladı. İngiltere ve Rusya başbakanları Thames Nehri'ndeki tekne gezisinde Millennium Dome'a bir ziyaret yapacaklardı. *Daily Telegraph*'daki iki sayfalık haber gezi programını veriyordu. Nehirde bir gece yolculuğu. Büyük televizyon şirketleri için içindeydi. İsteyebileceğiniz her şey vardı bu programda. Bell yüzünde bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. *Time* dergisi ve Cazalet olayına benziyordu bu iş. Nantucket beklediği gibi gitmemişti, ama bu farklı olabilirdi. Londra'da daha iyisini başarabilirdi. Doğrusu ekibini kaybetmişti, ama bu tek başınıza daha iyi hareket edebileceğiniz işlerden biriydi. Hostesi çağırıp bir içki daha istedi ve makaleyi tekrar okumaya başladı.

C

Ferguson haklıydı. Kebaplar gerçekten de harikaydı, büyük bir iştahla yediler.

"Pekâlâ, hayatta kalmayı başardık ve Wapping'e tek parça halinde döndük. Sonra ne

olacak, General? Rashid'in bir sonraki hareketi ne?" diye sordu Billy.

"Dillon?"

Dillon arkasına yaslandı. "Bell'le ilgili bir şey. Bu nedenle kendisi burada değil."

"Haman askeri üssünden Rashid'lerin **Gulfstream**'ine binerken görülmüş, Londra'ya gidiyormuş," dedi Villiers.

"Bunu bize söylemen çok hoş."

"Belki tatlı istemezsiniz diye sona saklamaya karar vermiştim."

Dillon bir sigara yaktı.

"Amerikan Başkanı konusunda başarısız oldu. Yaşlılar konusunda başarısız oldu. Belki bu kez hedefi çok belirgin olandır. Rusya başbakanı kısa bir süre sonra Londra'ya, gelecek, öyle değil mi, Charles?"

"Boş versene, o bile bunu denemezdi. Bütün o güvenlik önlemleri filan. Bu imkânsız," dedi Ferguson.

"Öyle mi sanıyorsun?" Blake başını sallıyordu. "Bell'in Nantucket'de Başkan'a yaklaşması kadar olanaksız olmalı, İrlandalı dostum Sean Dillon'a bu işi versem bir yolunu bulurdu. Onun gibi insanlar her zaman bir yolunu bulurlar."

"Teşekkür ederim. Ben de seni seviyorum," dedi Dillon. "Ama haklı. Rashid ikinci kez düşünmeye gerek duymadan Rusya başbakanını seçebilir."

"Bell de burada işin içine giriyor," dedi Harry Salter. "Önceki yıl Başkan Londra'daydı. Biri kadın biri erkek iki terörist onu öldürmeye çalıştı. Biraz yardımla onları durdurmayı başardım, ama o olayın yaralarını hâlâ taşıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Blake.

"Harry ve Billy'nin çok iyi bildiği yeraltı deyimiyle takım oyununa gerek yok demek istiyorum. Bir kişi yeter, en fazla iki."

"Doğru," dedi Billy.

"Evet, ama Rashid'in bir planı varmış gibi konuşuyoruz," dedi Ferguson. "Belki vazgeçmiştir."

"General," dedi Sean Dillon. "Eğer böyle düşünüyorsan her şeye inanırsın sen."

"Pekâlâ," dedi Ferguson. "Kahve içip gidelim."

"Çay," dedi Dillon. "Ben İrlandalıyım. Yağmurla iyi gider."

Bell **Gulfstream**'den Rashid'i aradı, villada buldu.

"Dinleyin, bir şey düşündüm."

"Söyle."

Bell *Telegraph*'daki makaleyi anlattı. "Gerçek bir fırsat var burada."

"Pekâlâ, ama İngiltere başbakanına bir şey olmayacak, yalnızca Rus başbakan. Londra'ya iner inmez hazırlıklara başla. En fazla bir iki gün içinde orada olacağım. İhtiyacın olan her şeyin temin edilmesi talimatını vereceğim."

"Ya Dillon ve arkadaşları?"

"Bu gecedен sonra tarih olacaklarını umuyorum."

Bell güldü. Rashid, "Bunu eğlenceli mi buluyorsun?" diye sordu.

"Yalnızca Sean Dillon'ın tarih olması fikrini. Eğer senin peşindeyse hayatını zindana çevirir. Bunu söylediğime göre işime bakabilirim."

C

Sultan'ın güvertesinde Hal Stone kış tarafında oturmuş soğuk bira içiyordu. Ali yanına geldi. Yine yağmur yağıyordu ve Stone bunun tadını çıkarıyordu. Kısa süre sonra Cambridge'e ve öğrencilerinin yanına dönecekti.

Ali bir bira daha getirirken suda bir ses duyuldu. Stone dönüp baktığı sırada dişlerinde bıçak olan bir adam korkulukların üstünden tırmanıyordu. "*Sahip!*" diye bağırdı Ali.

Hal Stone o anda sol kolunun altındaki **Browning**'e uzandı. Adam dişlerinin arasındaki bıçağa uzanırken silahını çekip adamı vurdu, adam tekrar korkulukların üstünden suya düştü. Bir başka adam daha ortaya çıktı. Stone tekrar ateş etti, ama **Browning** tutukluk yaptı. Ali'yi omzundan yakalayıp çekti.

"Kamaraya. Hadi."

İçeri girince kapıyı kapatıp kilitledi.

Browning'in şarjörünü çıkarırken birisi kapıyı tekmelemeye başlamıştı. Dillon ve diğerleri Hazar boyunca yürürken her şeye hazırlıklıydılar, ama hiçbir şeyle karşılaşmadılar. Limana vardılar, tekneye binip *Sultan'a* doğru ilerlemeye başladılar.

Tentenin altındaki ışık yanıyordu ve ortalık sessizdi. Tekneyi bağlamak için önce Billy çıktı yukarı. Ardından Harry, Ferguson, Blake ve Dillon. O anda Hal Stone **Browningi** yeniden doldurmayı başarıp kamaranın kapısına doğru ateş etti. Birden dört

Arap karanlıkların içinden çıkıp Ferguson'ın grubuna saldırmak üzere koştu.

Dillon bir tanesine ateş etti, ama uyuşturucunun etkisindeki adam deli gibi Dillon'ın üstüne atlayıp onu korkulukların üstünden aşağıya attı. Dillon derin bir soluk alıp *Sultan*'ın altından geçti, karşı taraftan yüzeye çıktı. Birkaç el ateş edildi. Merdivenden kendini yukarı çekip bir elinde bıçakla çömelmiş olan Arabın arkasından yaklaştı. Boynunu tutup çevirdi. Bir çatırtı duyuldu, adam yere yıkıldı.

Bir sessizlik oldu. Birisi Arapça, "Hamid, orada mısınız?" diye sordu.

"Elbette," diye cevap verip öne çıktı Dillon. Adamı tutup sağ kolunu kırdı ve tabancasını düşürdükten sonra korkulukların üstünden aşağıya attı. Ortalık çok sessizdi.

"Benim," dedi Dillon. "Herkes nerede?"

Ferguson seslendi. "Güvertede, ama tek parça halinde."

"Profesör iyi mi bakalım, sonra da bu Allah'ın cezası yerden gitmeyi öneriyorum."

"Harika bir fikir," dedi Ferguson.

C

Daha sonra, Rashid oturma odasında, Kate'in yanına gelip haberi verdi.

"Gemi saldırısı başarısız oldu. Ferguson, Dillon ve diğerleri Londra'ya doğru yola çıktı."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Kate Rashid.

"Eve gideceğiz, hayatım... ve tekrar deneyeceğiz," dedi ağabeyi.

j

Bell Londra'da, Thames boyunca bir aşağı bir yukarı dolaşarak, *Daily Telegraph*'da verildiği şekliyle Rus başbakanının gezi programını takip ediyordu. Millennium Dome'a yapılan bir geziye katılıp Savoy Rıhtımı'na geri döndü. Bu konuyu biraz düşünüp aynı geziyi ertesi gün tekrarladı. Ziyaretle ilgili bir başka haber daha çıktı, bu kez *Daily Mail*'deydi. Yazıyı titizlikle okudu, gezinin yapılacağı teknenin adının *Prince Regent* olduğunu ve ikram işleriyle Orsini kardeşlerin ilgilendiğini öğrendi.

Güney Audley Caddesi'nde oturma odasındaki şöminenin karşısına oturup zihninde bir plan oluşturmaya başladı.

C

Rashid ve Kate Empty Quarter'daki adamlarıyla çeşitli anlaşmalar yaptıktan sonra ikinci uçakla havalandılar. Geride bıraktığı durum öylesine zorluydu ki, ne Yaşlılar Konseyi, ne Amerikalılar, ne de Ruslar tek başlarına halledemezlerdi. George'un cesedinin İngiltere'ye nakledilmesi işini de halletmişti.

C

Londra'da Dillon, Hannah'yı ziyaret etti. Hannah yatağında oturuyordu. Şans eseri Bellamy de orada, Hannah'nın durumunu kontrol ediyordu. Dillon izin isteyip dışarda bekledi. Sonunda profesör dışarı çıktı.

"Nasıl?" diye sordu Dillon.

"Daha iyi. Ama hâlâ beklememiz gerekiyor. Öte yandan, Norah Bellin seni sırtından bıçakladığı zamanı hatırlıyorum. Sen başarmıştın."

"Biliyorum. İyi gününde bir dâhi oluyorsun."

Bellamy içini çekti. "Kaç kez postunu kurtardım senin, Sean? Ama her zaman başarılı olamam. Kendine dikkat et."

Adam yanından uzaklaşırken Dillon bu konuyu düşündü, sonra Hannah Bernstein'in kapısını vurdu.

"Nasılsın?"

"Berbat. Ama senin de berbat durumda olduğunu görmek için yüzüne bakmak yeterli. Anlat bana."

Pencereyi açıp bir sigara yaktı, yatağın kenarına oturup anlatmaya başladı. Sözlerini bitirdiğinde, "Genç Billy bir yıldız oluyor," dedi Hannah.

"Öyle. Bellamy senin atlattığını söylüyor."

"Babam da öyle, ama sabahları Hyde Park'ın etrafında koşamayabilirim."

"Eh, her şeye sahip olamazsın."

"Rashid'e gelince, gazetelere bakmak isteyebilirsin. Can sıkıntısı yüzünden her gün bir sürü gazete okuyorum. Şuradaki yığına bir bak. *Daily Telegraph* bulabilirsin. Bana kalırsa göreceklein seni ilgilendirecektir."

Dillon okuyup düşünceli bir şekilde oturmaya devam etti.

"Durum uygun," dedi Hannah.

"Bence de. Norah Bell olayını hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki? Onu vurarak öldürmüştüm."

"O ve erkek arkadaşı hiçbir zorlukla karşılaşmadan teknenin tayfa ekibi arasına girmeyi başarmışlardı..."

"Garsonları düşün," dedi Hannah. "Kanapeleri etrafta dolaştırmak zor bir iş değildir."

Dillon birden ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Tanrı seni korusun, Hannah."

"Kendine dikkat et, Dillon."

Bir taksiye binip Cavendish Place'e gitti, Ferguson ve Blake'i ateşin karşısına oturmuş konuşurlarken buldu. Düşündüklerini açıkladı.

"Norah Bell senaryosunu gerçekleştireceğini mi söylüyorsun?" diye sordu Ferguson.

"Hannah öyle düşünüyor, ben de öyle. Ne yapacağız? Güvenlik servislerini mi haberdar edeceğiz?"

Ferguson güldü. "O salakları mı? Onlar yalnızca görkemli bir biçimde berbat ederler işi. Bunu biliyorsun, Dillon."

"Pekâlâ, ne yapacağız o zaman?"

"Bak ne diyeceğim," dedi Blake. "Nehirlere bayılırım. Beni yarın bu geziye çıkar, etrafa bir bakalım."

Ertesi sabah tipik bir Londra görüntüsü vardı. Dillon ve Blake, Savoy Rıhtımı'ndan *Prince Regent'a* binerken yağmur çiseliyordu. Mevsim dışı gri bir hava olduğu için

tekne de on beş kişiden fazla yoktu.

"Harika bir şehir," dedi Blake, kıç tarafındaki tentenin altında dikilirlerken.

"Yağmurda bile."

"Dublin fena değıldir ve Manhattan'ın da kendine has bir yapısı var, ama evet, Thames çok özel."

"Bana şu Norah Bell olayını anlat, Sean."

"Allah'ın Ordusu adındaki İranlı aşırı bir grup Arafat'ın Filistin'in yeni durumu konusunda israil'le yaptığı anlaşmayı beğenmedi. Ayrıca Başkan'ın Beyaz Saray'da bir toplantı yapmasından ve bu anlaşmayı onaylamasından da hoşlanmadılar. Bu yüzden Ulsterlı bir kiralık katil ve kız arkadaşıyla anlaştılar, isimleri Michael Ahern ve Norah Bell'di. O kadar kötüydüler ki Ulster'ın Kızıl Elleri bile onları atmıştı."

"Anlaşma neydi?"

"Başkan'ı öldürmeleri için beş milyon sterlin."

"Tanrım, bunu ben bile duymamıştım," dedi Blake.

"Gizli tutuldu. Başbakan, Başkan için eğlenceli bir akşam ve kokteyl parti düzenletti. Parlamento Binası'nın önünde başlayıp Westminster Rıhtımı'nda sona erecek bir Thames Nehri gezisi düzenledi. Ahern ve Norah Amerikan garsonları kılığına girip tekneye bindiler. Bir işbirlikçi onlar için birkaç Walther bırakmıştı."

"Ve?"

"Olanları anlamayı başardım; son anda Charles ve Hannah'yla birlikte tekneye bindim. Ahern'i öldürdüm, ama Norah beni bıçakladı. Hannah onu vurdu." Bir sigara yaktı. "Kötü bir sahneydi. Bir süre için işimin bittiğini düşündüm, ama arkadaşların yardımıyla yeniden hayata döndüm."

"İlginç bir hikâye."

Arkalarındaki kapı açıldı, bir kadın garson içeri girdi. "Kahve İster misiniz beyler?"

"Ben isterim," dedi Blake.

Dillon gülümsedi. "Ben de çay ya da İrlanda viskisi veya Scotch istiyorum."

Tentenin altında beklemeye başladılar ve sonunda genç kadın elinde tepsiyle geldi.

"Yaklaşan bu olay yüzünden çok heyecanlı olmalısınız," dedi Dillon.

"Ah, evet," dedi kadın. "Aslında şanslısınız. Şirket bugünden itibaren süsleyip hazırlamak üzere Prince Regent'ı servisten çekecek."

"Siz de o gün çalışacak mısınız?" diye sordu Dillon.

"Korkarım hayır." Belli ki bu yüzden küskündü kadın. "İster inanın ister inanmayın, teknenin idaresi için Kraliyet Donanması'nı, ikram işleri için de özel bir şirketi

getiriyorlar. Teknenin yanına bile gelemeyeceğiz."

"Bu çok ayıp," dedi Blake.

"Evet, ama hayat böyle. İzninizle, beyler."

Blake kahvesini içerken Dillon viskiyi çayına koydu. Yağmur hızlanıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Blake.

Dillon içini çekti. "Bir şey var... ama ne olduğunu tam olarak bilemiyorum. Yalnızca, bak, bu tür işlerde çok görev aldım, doğru değil mi? Ve hiçbir zaman sağ elimin ne yaptığını sol elimin bilmesine izin vermedim. İnsanların bir yöne doğru bakmasını sağlamaya çalışırsın, böylece öteki tarafta olanları kaçıırırlar. Burada... burada ise her şey çok açık."

"Katılıyorum, ama riske giremezsin, Dillon. Güvenlik güçlerini getirmek zorundasın. Bütün dikkatin bu tekneye çevrilmeli."

Dillon gülümseyerek döndü, kişiliği değişmişti neredeyse.

"Tanrım, evlat, haklısın. Bütün dikkatimi. O kadar açık, o kadar açık ki. Ne düşünüyordum acaba?"

Telefonunu çıkarıp Ferguson'ı aradı. "Blake ve ben *Prince Regent*'teyiz."

"Orada vuracağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Gezi programı var mı elinde?"

"Evet."

"Başbakan nerede kalıyor?"

"Dorchester'da, en üst katta."

"Mükemmel," dedi Dillon. "Seni ararım."

Blake'e döndü. "Dorchester'ın en üst katında kalıyor. O daireyi biliyorum. Londra'nın en iyi manzarası oradadır. Orada durup herkesi görebilirsin ve herkes de seni görebilir."

"Öyle olacağını mı düşünüyorsun?"

"Tamamen yanılıyor da olabilirim, ama eğer sağ elimin ne yaptığını sol elimin bilmesini istemiyorsam orada yapardım."

C

Güney Audley Caddesi'nde, Paul, Kate ve Michael, Bell'le birlikte masada oturuyorlardı. Aidan Bell gerçeği açıklıyordu.

"Ferguson diken üstünde olacak. Bir suikast bekliyor ve şu ana dek bunun tekne de olacağına inanmış durumda. Ama tekne de olmayacak."

"Ne? Planın ne o zaman?" diye sordu Kate.

"Başbakan Dorchester'ın en üst katında kalıyor. Aşağıda ateş hattında olan bazı güzel odalar var. Oraya tırmanıp kendim halledeceğim."

Bir sessizlik oldu.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Michael.

"Hey, bu gerekli değil."

"Bell, bu kez emin olmak istiyorum. Ben de nişancı olarak eğitildim. Seninle geliyorum."

Paul Rashid, "Ben de öyle," dedi.

"Tanrı aşkına, Paul, ne diyorsun? Üç kişi? Çok tehlikeli."

"Umurumda bile değil. Bu bizim son şansımız, Kate. Eğer bu kez de başarısız olursak yakalanmamız fark etmez."

Dönüp gülümsedi ve Kate ilk kez bunun bir delinin gülümsemesi olduğunu düşündü.

"Bu George için Kate ve annemiz için. Geri dönüş yok."

C

Dillon, Blake ve Ferguson, Dorchester'ı ziyaret edip başbakanın kalacağı odaya çıktılar. Terastaki manzara tıpkı söylendiği gibiydi. Aynı zamanda son derece de tehlikeliydi.

"Dillon haklı," dedi Ferguson. "Rus başbakan burada kalamaz."

"Nasıl halledeceksin?" diye sordu Blake.

"Telaşa gerek yok. Başbakanlık dairesine güvenlikten memnun olmadığımı söyleyeceğim o kadar."

"Yani durumu açıklamana gerek yok," dedi Blake.

"Kesinlikle. Bu işi gizli tutacağız. Başbakanı tekrar göreceğim."

C

Downing Caddesi'nde, Ferguson ve Blake başbakanın çalışma odasına götürülürken Dillon, Diamler'de oturuyordu. Başbakanın yanında elli yaşlarında ufak tefek bir adam vardı. Beyaz saçlı, akademik görüşlü bu adam Güvenlik Hizmetleri Müdür Yardımcısı Simon Carter'dı ve Ferguson'ın arkadaşı değildi.

"Hazar'da neler oldu?" diye sordu başbakan.

"Birincisi Dillon'ın sayesinde Yaşlılar Konseyi hâlâ varlığını sürdürüyor."

"Yine mi o küçük İrlandalı domuz?" dedi Carter.

"Carter, biz arkadaş değiliz, ama geçmişteki randımanını hiçbir zaman tartışmadım. Eğer izin verirsiniz Dillon'ın başardıklarını anlatırım, sayın başbakanım."

"Elbette."

Ferguson sözlerini bitirdikten sonra, "Olağanüstü," dedi

Başbakan ve Carter da onaylamak zorunda kaldı.

"Şimdi ona Nantucket'i anlatın," dedi başbakan.

Bu kez İlk konuşan Carter'dı. "Bunlar inanılmaz," derken yüzünde Ferguson'ın daha önce hiç görmediği sarsılmış bir ifade vardı. "Eh, Rus Başbakanla ilgili her şeyi iptal etmemiz gerektiği çok açık," dedi.

"Bekle," dedi Ferguson. "Daha iyi bir fikrim var."

"Neymiş?" diye sordu Başbakan.

"Rus güvenliğine bir sorun yaşayacağımız söylenmeli. Eğer müdür yardımcısı onaylarsa bu şekilde halledebilirim durumu. Dorchester'daki planların gerektiği gibi gitmesine izin verin. Bu medya için gerekli."

"Ya sonra?"

"*Prince Regent'daki* kokteyl partiyi iptal edin, ama son anda. Herhangi bir mazeret olabilir. Yemeği Reform Kulübü gibi bir yere alabilirsiniz. Sizi kabul etmekten şeref duyacaklardır."

Başbakan gülümsedi. "Bundan eminim."

"Ya sonra?" diye sordu Carter.

"Rus başbakan geri götürülecek, ama Dorchester'a değil, konsolosluğa."

"Ama bunun ne anlamı var ki?" diye sordu başbakan.

"Dorchester'da kendi seçtiğim adamlarımla ben bekliyor olacağım."

"Dillon'la birlikte mi?"

"Evet, efendim ve onun bazı arkadaşlarıyla. Hazar'da büyük yardımları dokundu.

Ancak siz onları Yeni Yılın Şeref Listesi'ne almazdınız."

"Orada Rashid ya da adamı Bell'in gelmesini mi bekleyeceksiniz?"

"Evet, efendim, ama bundan daha iyisini yapacağız. Sanırım müdür yardımcısı ne demek istediğimi anladı bile."

Carter gülümsedi. "Evet."

Sonra başbakana döndü.

"Şu ana kadar Rashid'e karşı onu mahkûm ettirebilecek bir kanıt yok elimizde. Ama eğer gelirse ya da adamlarından biri gelirse canlı olarak yakalarız ve dokunulmazlığı kalkar. Şu ana dek iyice umutsuzluğa kapılmış olmalı. En sonunda o bize kapan kuracağına biz ona kapan kurabiliriz."

"Öyle olsun bakalım," dedi Başbakan. Ayağa kalktı. "Bu iş sizin ellerinizde, beyler. Bay Johnson, Başkanla konuşacağım."

Dışarda hava çok soğuktu. Dillon Daimlerin yanında dikilmiş sigara içerken Ferguson, Blake ve Carter görüldü.

"Seni bırakabilir miyiz?" diye Carter'a sordu Ferguson.

"Hayır, yürümek istiyorum. Bir zamanlar Downing Caddesi'ne havan topu atmış biriyle aynı arabada oturmak kaldırılabileceğim bir şey değil."

"Vay canına, efendim, muhteşem bir adamsınız ve kesinlikle haklısınız," dedi Dillon.

Carter gülmeden edemedi. "Tanrı cezanı versin, Dillon."

Downing Caddesi'nde uzaklaşırken durup onlara döndü, bu kez gülümsemedi.

"Kim olduğu, madalyaları ve parası umurumda bile değil. Durdur onu, Dillon."

Yürüyüp gitti.

Ferguson şirket ofisinden Rashid'i aradı ve yerinde olmadığını öğrendi. Sekreter beklemesini söyledi ve kısa bir süre sonra Kate Rashid telefona geldi.

"General Ferguson. Sizin için ne yapabilirim?"

"Akşam sekizde Piano Barı'nda olacağım."

"İlgilenmem mi gerekiyor?"

"Bunu içtenlikle tavsiye ederim, Leydi Kate. Kontu da getirin." Telefonu kapattı.

Kate, Bell ve Michaella birlikte Dauncey Arms'da olan Paul'e durumu bildirip Ferguson'la yaptığı konuşmayı aktardı.

"İstersen ben hallederim," dedi.

"Hayır," dedi Paul. "Bugün öğleden sonra geleceğiz. Seni Dillon ve Ferguson'la yalnız bırakmam. Generali asla küçümseme. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattı. "Sorun mu var?" diye sordu Michael.

"Ferguson görüşmek istiyormuş. Geri dönüyoruz."

"Hepimiz mi?"

"Evet." Bell'e döndü. "Ortalarda görünme." Betty Moody'ye gülümsedi. "Çıkıyoruz, tatlım."

Rolls Royce'da otururlarken şoförle aralarındaki cam bölme kapandı. Kont, Bell'e döndü.

"Güney Audley'deki evde kalmasan iyi olur."

"Nerede kalmamı önerirsiniz?"

"Michael'ın Wapping'de Hangman's Wharf'ta bağlı olan bir yatı var."

"Bence bir sakıncası yok."

"Nedir bu toplantı ağabey?" diye sordu Michael. "Ferguson ne istiyor?"

"Dillon her ne istiyorsa onu. Göreceğiz."

Paul Rashid gözlerini kapatıp arkasına yaslandı.

C

Dillon da Londra'da bir şeyler düşünüyordu. Ferguson'ın bilgisayarına bağlanmış, Rashid'in şirket varlıklarının listesini inceliyordu. Harry Salter'ı Dark Man'den aradı.

"Harry. Michael Rashid'in Wapping'de Hangman's Wharf adlı iskeleye bağlı bir yatı varmış. Nehir boyunca olan bitenden haberin vardır. Nedir bu hikâye?"

"Bilgisayarıma bir bakayım."

Bir süre sonra Salter gülerek hatta geldi. "Adı *Hazar*'mış."

"Bu çok uygun. Billy orada mı?"

"Evet."

"Konferans telefonuna aktar bizi."

Dillon durumu açıkladıktan sonra, "Bell'i bir yerlere saklamış olmalı. Ne düşünüyorsunuz? Güney Audley Caddesi mi yoksa Hangman's Wharf mı?"

"İkisi de olabilir," dedi Billy. "Ben bu akşam Güney Audley'i kontrol edebilirim. Sonuç alamazsam *Hazar*'ı denerim."

O akşam önce Kate Rashid geldi, Dillon'ı kendisini beklerken buldu.

"O da ne? Bu akşam piyano çalmıyor musun, Dillon? Düş kırıklığına uğradım. Bu kadar yolu yalnızca senin piyano çalışını dinlemek için geldim. Hiç kimse gerçek işinin adam öldürmek olduğunu asla tahmin edemez."

"Ama asla işkence etmem, Kate. Genç bir adamı en korkunç şekilde öldürmem. Bronsby daha iyisini hak ediyordu."

"Senin de canın cehenneme," dedi Kate.

"Tanrı aşkına, bunu sana Oxford'da mı öğrettiler?"

Kate elinde olmadan güldü. "Ah, gösterişli kızlar sürtüklerden daha kötü olabilir."

Dillon bir sigara yaktı. Kate uzanıp sigarayı Dillon'ın ağzından alıp içine çekti.

"Ağabeyimi öldürdün."

"O Bronsby'nin derisinin yüzülmesi işini ayarladı, kont ve sen de oradaydınız. Ölümlerden birini onaylayıp diğerinden nefret ettiğini mi söylüyorsun."

Kate derin bir soluk aldı.

"Pek sayılmaz. Yalnızca George'un ölümü yüzünden senden nefret ediyorum."

"Hayır, Kate, etmiyorsun. Sorun da bu."

C

Billy ve amcası Güney Audley Caddesi'nde Shogun'un içinde oturuyorlardı. Billy direksiyondaydı, Harry *Evening Standard* okuyordu. Tesadüfen başını kaldırınca bir Mini'nin evin yan girişinden dışarı çıktığını gördü.

"Bu Bell ve Michael Rashid. Kımılда."

C

Paul Rashid Piano Barı'na Ferguson ve Johnson'la aynı anda geldi. Hazar güneşi yüzünden bronzlaşmıştı ve krem rengi keten takımla her zamanki Guards kravatı üzerinde çok iyi görünüyordu.

"General Ferguson." El sıkmadı. "Dillon. Bay Johnson."

Hep birlikte oturdular.

"Her şey bitti," dedi Ferguson.

"Neymiş biten?" diye sordu Rashid.

"Sen çok iyi biliyorsun. Sana son bir şans daha vermek istedim: Bırak artık. Pek çok şeyden paçanı sıyırdın, ama bu bir daha olmayacak, bunun için söz veriyorum."

Paul yumuşak bir sesle ve dikkatle konuştu.

"Ben aileye çok inanırım. Çok sevdiğim kardeşim Hazar'da öldürüldü."

"İzninizle, lordum," dedi Dillon. "Bronsby'ye yaptıklarından sonra kardeşin için ortalığı böyle velveleye vermen senin gerçekten kaçık olduğunu gösteriyor."

Kate şampanya kadehini Dillon'ın yüzüne fırlattı. Dillon dilini dudaklarında gezdirip peçetesine uzandı.

"Ne büyük bir ziyan."

Tam o sırada telefonu çaldı. "Affedersiniz." Ayağa kalkıp uzaklaştı. "Dillon."

Arayan Billy'ydi.

"Harry ve ben, Michael Rashid ve Bell'i Hangman's Wharfa kadar takip ettik. *Hazar'a* bindiler. Ferguson'a bildirmek ister misin?"

"Hayır, bu bizim işimiz. Ferguson'ın bilmesini istemiyorum, belki hayır der. Yarım saat içinde yanınızda olacağım."

Masaya geri döndü.

"Özür dilerim, gitmeliyim. Eminim siz işleri gerektiği gibi halledersiniz, General. Tekne gezintisi konusundaki planlarını bildiğimizi ve asla kaçamayacaklarını söyleyin. İşin sonuna geldiler."

"Bana ihtiyacın var mı?" diye sordu Blake. "Bu kez değil, koca oğlan." Paul Rashid'e baktı. "Senin yerinde olsam generali dinlerdim, gerçekten."

Sonra dönüp dışarı çıktı. Gülümsüyordu.

Billy ve Harry, Hangman's Wharf iskelesinde park ederken yağmur yağıyordu. Billy Shogun'un arkasına dolaşp şemsiyesini çıkardı.

"Bu çok hoş bir davranış," dedi Harry. "Ama bu şekilde *Büyük Uykudaki* Bogart'a benzemiyorsun."

"Evet, ama cebimde tabancam var," dedi Billy. "Bence önemli olan da bu."

Bell ve Michael Rashid *Hazar'ın* güvertesinde içki içiyordu.

"Sessiz bir gece. Yarın görüşürüz. İşlerde bir değişiklik olmazsa yarın büyük gün olacak," dedi Rashid.

"Göreceğiz," dedi Aidan Bell.

"Hey, orada mısın Rashid? O İrlandalı pislik de yanında mı?" dedi dışarda bir ses.

Bell ve Rashid Brownlng'lerine uzanıp iskeleye yaklaştılar.

Dillon on beş dakika önce gelmiş, Billy ve Harry'nin arkasına park edip onlara katılmıştı. Ferguson'ı cep telefonundan aradı.

"Neredesin?" diye sordu Ferguson. Dillon ona söyleyince de, "Tanrı aşkına. Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu.

"Olayın gerçekleşeceği yeri hâlâ bilmiyoruz, nehir mi yoksa Dorchester mı emin değiliz. Bu yüzden inisiyatifi elime alıyorum. Billy ve Harry'yle birlikteyim. Bell, Michael'la birlikte Rashid'lerin evinden çıktı, Billy onları Michael'ın Wapping'deki teknesine kadar takip etmiş, şimdi ben de onlara katıldım."

"Dillon, beni dinle."

"Hayır, kendimi dinleyeceğim, General. Neler olduğunu sana daha sonra anlatırım." Telefonu kapattı.

"Memnun olmadı mı?" diye sordu Harry.

"Pek sayılmaz. Sonuç alırsak olabilir."

"Nasıl oynayacağız?" diye sordu Billy.

Dillon ceketini çıkardı, kravatını gevşetip anlattı. Walther'i çıkarıp beline soktu.

"Sen onunla yüz yüze geleceksin, Billy, sen de onu koruyacaksın Harry."

"Tanrı aşkına, Dillon, su çok soğuk."

"Bunu boş ver. Sen yalnızca kendine dikkat et, Billy. Bell kurnazın tekidir."

"Beni merak etme. Sen kendine bak, Dillon. Kısa çöpü çeken sensin."

"Tamam. Şimdi ben gideyim, ardından siz de kendi rolünüzü oynarsınız."

Harry Salter iskele babasının arkasına çömeldi. Dillon iskelenin kıyısındaki merdivenden suya indi. Su çok soğuktu. *Hazar*'ın diğer tarafına kadar yüzdü ve beklediği gibi bir merdivenle karşılaştı. Billy Salter o zaman *Hazar*'a yaklaşıp seslendi.

"Hey, orada mısın Rashid? O İrlandalı pislik de yanında mı?"

Bell, Michael Rashid'e döndü. "Sen kış tarafına git, ben de ön tarafa ve dalga geçme."

"Ben kendime bakabilirim," dedi Rashid.

"Davran o zaman."

Bell merdivenlerden üst güverteye çıktı. Rashid kamaralardan geçip gölgelerin arasına girdi. Aynı anda birkaç şey oldu. İskele babasının arkasındaki Harry kımıldadı ve Aidan Bell ateş edip sağ omzundan Salter'ı vurdu. Salter merminin gücüyle geriye savruldu. Bell kendini iskelenin kenarından yukarı çekip gölgelerin arasına karıştı.

Michael Rashid birkaç el ateş edince, Billy ateşe karşılık verdi. Rashid korkuluklara yaklaştı... ve Dillon uzanıp ayak bileklerinden çekti, Rashid aşağıya düştü. Dillon kolunu boynuna dolayıp derin bir soluk aldı. Rashid tekmeler atarak mücadele etti ve Dillon bu mücadele bitene kadar dayandı. Bell gölgelerin arasından onları seyretti, sonra uzaklaştı.

Dillon cesedi bırakıp iskeleye çıktı. Harry, Billy'nin yardımıyla ayağa kalkmıştı, inliyordu.

"Üzgünüm, Dillon, Bell'i kaçırdık."

"Michael Rashid öldü."

Harry Salter'a döndü.

"Shogun'a bin. Sen kullan, Billy. Bizi Rosedene'e götür. Ferguson'ı arayacağım. Profesör Henry Bellamy'yi bulur o."

"Dillon bu işler için çok yaşlıyım ben," dedi Harry. "Saçma. Sana bakması için Dora'yı getiririz."

Uzaklaşırlarken Ferguson'ı aradı. "Temizlik ekibine ihtiyacın olacak. Evet, Michael Rashid. *Hazar* adlı yatında."

"Kendin yaptın herhalde."

"Bell, Harry'yi omzundan vurduktan sonra kaçtı. Rosedene'e gidiyoruz. Bellamy'yi bul. Eğer o yoksa Hannah'nın babasını. Yalnızca çok iyi birini istiyorum."

"Bu iş olmuş say, Dillon. Ama Dillon ara sıra bana danışsan iyi olur diyorum."

Dillon Rosedene'e varınca Billy'yi beklemeye başladı. Bellamy Hastanesi'nde bir bypass ameliyatı yapıyordu, ama Arnold Bernstein uygundu.

"Hannah'ya bir bakalım," dedi Dillon.

"Bana uyar," dedi Billy.

Hannah oturmuş *Evening Standard* okuyordu ve Dillon'ın onu son gördüğünden çok daha iyi durumdaydı.

"İki silahşörler. Anlatın bakalım."

Dillon olanları anlattı. Hannah düşünceli bir şekilde oturuyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Dillon.

Hannah cevap vermeden önce bir süre daha düşündü. "Paul Rashid'ın Körfez Savaşı'nda Askeri Haç'ı nasıl kazandığını size söyleyen oldu mu hiç?"

"Hayır, ne olmuş?"

"Dosyasında okudum. Villiers iki Rus kum kruvazörüyle yirmi adamını Irak hatlarının gerisine götürmüş. Rashid ikinci grubun başındaymış. Yani on kişinin. Ama bir hata yapmış. Acil bir durum varken açık hattan Villiers'ı aramış ve Iraklılar bunu duymuşlar. Üzerlerine gelerek komutasındaki bütün askerleri öldürmüşler."

"Rashid hariç," dedi Billy.

"Kesinlikle. Fakat Villiers, Rashid'in olduğu yere geldiğinde orada kimse yokmuş. Yalnızca hepsi hadım edilip öldürülmüş olan yedi Irak askeri."

"Ya Rashid?" diye sordu Dillon.

"On gün sonra tek başına yürüyerek müttefiklerin hatlarına ulaşmış."

"Tony Villiers bundan hiç söz etmedi. Neden?" diye sordu Dillon.

Hannah gülümseyerek başını salladı.

"İşte bu çok hoşuma gitti, muhteşem Sean Dillon bile çok saf olabiliyor. Bak, Rashid bir kont. Ve Sandhurst'ün, Topçu Birliği'nin ve **SAS**'ın bir ürünü. Bu gruplar size her şeyi öğretebilirler, ama rakiplerinizin penislerini kesmeyi öğretmezler. Bu yüzden bu konuda sessiz kaldık."

"Bütün bunlar çok ilginç, başmüfettiş," dedi Billy. "Ama nereye varmak istiyorsunuz?"

"O bir deli. Ve intikama kesinlikle inanıyor, hem de mümkün olan en acımasız anlamda. Dillon onun iki kardeşini öldürdü, bu yüzden Dillon da ölmeli." Başını çevirdi. "Kesin olan tek şey bu, Sean. Sen hayatta kaldığın sürece rahat etmeyecektir."

"Ve?" diye sordu Dillon.

"Aristokratlar için aile her şeydir. Bu olayda bir yanda Dauncey'ler, diğer yanda Rashid'ler olduğu için aile etkisi iki katına çıkıyor. Kate aile mirasının farkında ve ağabeyine ailenin başı olarak saygı gösteriyor. Aksi olamazdı."

"Yani o bile Dillon'ı öldürmeye çalışabilir, öyle mi?"

"Bence öyle." Birden yorgun göründü. "Dinlenmem gerekiyor."

Kapı açıldı, babası başını uzatıp içeri baktı, üzerinde hâlâ ameliyat önlüğü vardı.

"Burada olduğunuzu söylediler."

"Durumu nasıl?" diye sordu Billy.

"Benim tavsiyemi isterseniz, amcanız bu yaşta vurulmamaya dikkat etmeli. Ama ölmeyeceğini söyleyebilirim." Kızına doğru gitti. "Nasılsın?"

"Yorgun."

"O zaman uyu biraz." İki adama döndü. "Dışarı."

Dillon kapıya giderken Hannah arkasından seslendi.

"Sean, Tanrı aşkına kendine dikkat et. Rashid saplantılı bir insan; seni öldürmek zorunda. Hatta sana meydan okuyacaktır. Bu, çöle geri dönmek gibi bir şey, Sean. Seni kendisi için istiyor."

Ağlıyordu. Arnold Bernstein, Dillon ve Billy'yi iterek kapıdan çıkardı.

"Geri geleceğim hayatım."

Dillon, "Bu durum onu çok etkiliyor. Neden? Beni hiç onaylamaz oysa."

"Sen çok zeki bir adamsın. Otuz yıldır insanları öldürdüğün halde kurtulmayı başardığına göre de öyle olmalısın. Öte yandan, neden ağladığını anlayamıyorsan benim küçük ırlandalı dostum, o zaman çok aptal olmalısın."

Adam yürüyüp gitti.

"Galiba senden hoşlandığını söylemek istiyor, Dillon," dedi Billy.

Dillon bir sigara yaktı. "Evet, ben de öyle sanıyorum. Hadi bir fincan çay içelim. Biraz oyalanalım, belki gitmeden önce Harry'yi görmene izin verirler."

Bekleme odasına gidip kızlardan birine talimat verdiler ve beklemeye başladılar.

C

Aidan Bell nehirden High Caddesi'ne gelip bir taksiyle Mayfair'e gitti. Güney Audley Caddesi'ne giden son birkaç yüz metreyi yürüyüp mutfak kapısının zilini çaldı. Kapıyı açan Kate'di. Yüzü süzgündü.

"Ters giden bir şey mi var?"

"Her şey ters gidiyor. Burada mı?"

"Evet."

"O zaman yolu göster."

Birden yüzünde bir korku ifadesi belirdi.

"Michael nerede?"

"Hadi, yolu göster."

Kate onu büyük çalışma odasına götürdü. Paul Rashid ateşin başında oturuyordu. Başını kaldırıp ona baktı.

"Burada ne işin var? Michael nerede?"

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Dillon, Salter'larla birlikte Hangman's Wharf'a geldi. Harry Salter'ı vurmayı başardım, ama Dillon korkuluktan uzanıp kardeşini yakaladı. Onu son gördüğümde kolunu boynuna dolamış suyun altına çekiyordu."

Kate acı dolu bir çığlık attı, dönüp sendeleyerek uzaklaştı. Rashid son derece sakin bir yüz ifadesiyle, "Ne olduğunu tam olarak anlat," dedi.

C

Ferguson geldiğinde Dillon ve Billy çay içiyordu. "Harry nasıl?" diye sordu.

"Yaşayacak," dedi Billy.

Ferguson, Dillon'a döndü. "Neler çeviriyorsun sen?"

"Birden hiçbir şeyden emin olmadığımızı fark ettim. *Prince Regent* ve Dorchester hakkında konuşup duruyorduk ve her şey doğru gibiydi, ama kesin olarak bilmiyorduk. Bu yüzden Billy ve Harry, Michael Rashid ve Bell'i, Rashid'in yatının bulunduğu Hangman's Wharf'a kadar takip ettiler. O zaman işler biraz karıştı. Bell, Harry'yi vurup kaçtı. Ben genç Rashid'i suya çekip boğdum."

"Ne serserisin, Dillon."

"Evet, ama, bunun nedeni beni içine soktuğun iş. Temizlik ekibi onu buldu mu?"

"Hayır, polis buldu: Bu şekilde halletmeye karar verdik; polise açılan isimsiz bir telefon, birisi iskelede köpeğini gezdirirken suda bir ceset görmüş."

"Ya Rashid?"

"Şu ana kadar duymuş olmalı."

"Ya Bell?"

"Tanrı bilir. Bana kalırsa Bell artık bitmiş bir bölüm sayılabilir. Rus başbakanıyla ilgili bütün yolları kapadın. Bell'in biraz aklı varsa çok uzaklara kaçmıştır."

"Bu çok ilginç," dedi Billy. "Başmüfettişle çok aydınlatıcı bir konuşma yaptık. Psikoloji diploması olduğunu bilmiyordum. Analizlerine bakılırsa Paul Rashid gözü dönmüş bir kaçık. Aile gururu yüzünden Dillon'ı öldürmek zorunda ve bunu kız kardeşi bile yapabilirmiş."

"Bell," dedi Dillon. "O da delidir ve iş o noktaya gelirse belki ben de deliyimdir. Bell'in kaçacağını sanmıyorum. Oyunu sever ve eğer Rashid'in ona hâlâ ihtiyacı varsa işin içinde çok para olacaktır."

C

Kensington Morgu'nda, Paul ve Kate Rashid yeşil-beyaza boyalı bir odada bekliyorlardı. Elektrikli bir şömine, park yerine bakan bir pencere vardı odada. Bir süre sonra bir erkek hemşire içeri girdi. Kuşkulu görünüyordu.

"Bay Rashid?"

"Hayır, ağabeyim Dhu Gölü Kontu'dur," diye söze girdi Kate.

"Peki ya maktul, Michael Rashid?... "

"O da ağabeyimdir."

"Onu görmek ister misiniz?"

"Evet," dedi Paul Rashid ifadesiz bir tonlamayla.

"Otopsi yapıldı. Patolog hâlâ içerde. Pek hoş bir görüntü değil. Genç bayanı düşünüyorum."

"Çok naziksiniz, ama bunu yapmalıyız."

"İçerde bazı beyler var. General Ferguson ve iki kişi daha."

Leydi Kate şaşkınlığını belirten bir ses çıkardı, ama ağabeyi kolunu tuttu.

"Önemli değil. Birbirimizi tanıyoruz."

Ameliyathaneye girdiler: beyaza boyalı odada her şey paslanmaz çeliklendi sanki. Adli patologun yanında Ferguson, Dillon ve Blake vardı. Hemşire yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Patolog onlara doğru döndü.

"Kontum, çok üzgünüm."

"Ferguson, nezaket gösterip dışarda beklerseniz bir iki kelime konuşmak istiyordum," dedi Rashid.

"Elbette," diye cevap verdi Ferguson, son derece resmi, üst sınıf İngilizcesiyle.

Dillon ve Blake'le birlikte dışarı çıktı. Kate ameliyat masasında çıplak yatan Michael Rashid'in yanına gitti. Vücudunda kaba dikişler, kafatasının etrafında bir çizgi vardı."

"Bu gerekli miydi?"

"Kardeşiniz yatının korkuluklarından düşerek boğulmuş, ama sorgu hakimi tam otopsi istedi. Bundan kaçmanın bir yolu yok. Ölüm nedenini boğulma olarak belirledim ve kanunun 3. Maddesi gereği bir belge hazırlayarak kardeşinizi size teslim edebilirim. Mahkemeye gerek yok."

"Çok naziksiniz," dedi Paul Rashid. "Gerekli ayarlamaları yapacağım."

Kate'le birlikte dışarı çıktıklarında Ferguson üzerinde yağmurluk ve şapka olan orta yaşlı bir adamla konuşuyordu.

General Rashid'lere başıyla selam verdi. "Dışarda görüşürüz."

Şapkalı adam, "Ben Başmüfettiş Temple," dedi. "Cinayete dair herhangi bir iz yok. Yalnızca trajik bir kaza."

"Elbette."

"Bu durumda patolog 3. Madde'ye göre adli tabip mahkemede ifade vermeden cesedi size teslim edebileceğini söylemiştir, herhalde."

"Evet."

"Olayı soruşturan görevli olarak imza atmam gerekiyor. Bunu hemen yapacağım, siz de cesedi istediğiniz zaman alabilirsiniz."

Gözlerinde garip bir bakış vardı. Hem neden bir boğulma olayını başmüfettiş soruşturuyordu? Paul Rashid gülümseyerek elini uzattı.

"Çok naziksiniz."

Ferguson kaldırımında, Daimlerin yanında bekliyordu, şoförü direksiyondaydı. Dillon, Blake'in yanında durmuş, sigara içiyordu.

"Sizi bilmem ama benim karnım zil çalıyor, beyler," dedi Ferguson. "Dorchester'ın yakınında güzel bir İtalyan lokantası var, hatırladınız mı?" Onlara döndü. "Ah, işte buradasınız."

"Kardeşim George'un cesedi Hazar'dan geldi. Michael'ı da teslim edecekler. Yarından sonra Dauncey aile mezarlığına gömeceğiz onları. Ondan sonra, av mevsimi açılıyor."

"Kardeşiniz boğuldu," dedi Ferguson. "Bu kadar basit."

Kate, Dillon'ın yanına gidip ona bir tokat patlattı. "Onu sen öldürdün."

"Tanrı aşkına, Kate, beni öldürmeye çalışıyordu. Neden Rashid'ler başkalarını öldürmelerinin normal olduğunu, ama karşılığında kimsenin kendilerini öldürmemesi

gerektiğini düşünüyorlar?"

Kate dönüp uzaklaştı, Mercedes'in direksiyonuna geçti, "intikam bana attir, Dillon," dedi Rashid. "Bunu anlamalısın. Eski Ahit."

"Bak ne diyeceğim, lordum. Adil bir teklifte bulunacağım. Senin kadar deli olduğum için cenazelere gelirim. Bu şekilde benim işimi bitirmeyi deneyebilirsin -eğer başarabilirsen tabii- ama ben de aynı şeyi deneyebilirim. Buna ne dersin?"

Rashid'in gözleri bir an için parladı, neredeyse gülümsediği bile söylenebilirdi. Sonra hafifçe başını salladı, "Seni bekleyeceğim," diyerek arabasıyla uzaklaştı.

"Tanrım," dedi Ferguson. "Gerçekten şansını çokzorluyorsun."

Dillon ona döndü. "Bu işin bitmesinin zamanı geldi artık, General."

Uzaklaşan arabanın arkasından baktı. "Öyle ya da böyle."

Kate arabayı sürerken ağabeyi Güney Audley Caddesi'ndeki evin hizmetçiler katının numarasını çevirdi. Normalde fazladan çalışanlar içindi orası. Ama şu an Bell kullanıyordu.

Telefon açılınca, "Benim," dedi Rashid. "Dinle." Bell'e olanları anlattı.

Sözünü bitirdiğinde Bell, "Ne piç kurusu şu Sean, ama bu yüzden böylesine uzun yaşadı," dedi.

"Ona hayranmış gibi konuşuyorsun."

"Ortak çok noktamız var."

"Onun icabına ben bakmak isterim, ama eğer sen yapabilirsen sorun değil. Üçü Dorchester yakınındaki bir İtalyan lokantasına gidiyorlar. Ferguson'ın arabası bir Daimler, mutlaka görürsün."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Gebert onları. Güney Audley Caddesi'ne gel. Silah temin ederim. Ödeme de yapacağım elbette."

"Tamamdır. Görüşürüz."

Rashid telefonunu kapattı. "Samimi misin?" diye sordu Kate.

"Kate, onlara cenazelerin ne zaman olacağını haber verdim ve Dillon'dan beklediğim tepkiyi aldım. Bu yüzden bekledikleri en son şey şu anda saldırıya uğramak." Omuz silkti. "Bell'e bir şans daha vereceğim. Bu kez de başarısız olursa Dillon'ı kendim öldüreceğim. Bell'i öldürdükten sonra."

O kadar sakın ve öylesine kendinden emindi ki, Kate'in onunla tartışmasının bir anlamı yoktu, bu yüzden arabayı sürmeye devam etti. Bell Güney Audley Caddesi'ndeki evin arka kapısına geldi. Onu içeri Rashid aldı. Üst kata çıkarıp silah odasının kapısını açtı. Pek çok şey vardı, ama Bell bir Armalite seçti.

"Bu benim eski dostumdur. Dipçığı katlanıyor. Susturucusu da var."

"Tam olarak sessiz değil. Ne yapmak istiyorsun?"

"Lastiklerinden vurup hepsini aynı anda halletmeyi."

"Güzel. Bakalım başarabilecek misin? Ne olursa olsun dairene geri dön. Seni orada bulacağımı umuyorum."

"Tamam. Şimdi bana bir yol haritası bul."

Bell geniş cepli bir yağmurluk buldu, bu şekilde Armalite'ı kolayca saklayabilecekti. Lokantayı bulana dek yürüdü. Daimler dışarda park edilmişti, şoförü ışıkları yakmış gazete okuyordu.

Haritaya göre lokantadan çıktıktan sonra sola, Park Lane'e girmeleri gerekiyordu. Ardından Curzon Gate'e U dönüşü yapıp Park Lane'in diğer tarafından Cavendish Place'e doğru gideceklerdi. Bu yüzden yolu geçip Hyde Park'ın gölgelerine sığındı, çitlerin üstünden aşıp bir ağacın karanlığında beklemeye başladı. Gece gözlüğünü takıp lokantayı izlemeye başladı. Ferguson, Blake ve Dillon dışarı çıkıp Daimler'e doğru yürümeye başladılar. Onlar arabaya binerken Bell Armalite'ı çıkardı, dipçığını takıp bekledi. Gecenin bu saatinde trafik çok sakindi.

Daimler Curzon Gate'e dönüp hızlandı. Bell yolcu tarafındaki arka lastiğe nişan alıp ateş etti. O sırada Dillon başını çevirince parıltıyı görmüştü. Lastik patladı ve Daimler kayıp kaldırıma çarptı. Ferguson yolcu kapısına doğru savrulmuş, Blake dizüstü yere çökmüştü.

"Bu bir saldırı," dedi Dillon. "Ateş edildiğini gördüm. Gidiyorum."

Dışarı çıkıp çitlerin üstünden atladıktan sonra Walther'ını çekti. Aidan Bell Armalite'ı göğsüne bastırıp koşmaya başladı.

Dillon gölgelerin arasından onu takip etti. Işıklarla aydınlatılan dev bir anıtın önüne geldiklerinde Bell tökezleyip düştü, Armalite elinden fırladı. Dillon yanına gelip durdu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Walther'ı tutan eli yanındaydı.

"Vay, Aidan, sensin demek. Kont ne kadar teklif etti?"

"Cehenneme kadar yolun var, Dillon."

Armalite'a uzanınca Dillon kalbinden iki kez vurdu onu. Arabaya geri döndüğünde Ferguson kolunu tutuyordu.

"Galiba kırıldı."

"Ne oldu, Sean?" diye sordu Blake.

"Bell'di. Onu vurdum. Anıtın yanında. Nasıl halletmek istediğini bilmiyorum, General. Ünlü IRA teröristinin Hyde Park'da vurulmuş bulunmasını mı istiyorsun, yoksa temizlik ekibini mi çağıracaksın?"

"Bu şartlar altında fazla gürültü çıkarmayalım. Sen arayıp nerede olduğunu söyle ve onları bekle. Açıkçası, ben Rosedene'e gitmek zorundayım."

Blake'le birlikte Daimler'den inip şoförüne döndü.

"Araba kurtarmayı çağır. Bay Johnson benimle gelecek."

Daha sonra, Dillon anıtın yanındaki gölgelerin içinde beklerken Paul Rashid'i aradı.

"Ben Dillon. Aidan Bell bizi öldürmeye çalıştı, ama korkarım başarısız oldu, hem de son kez."

"Onu öldürdün mü?"

"Evet."

"Eh, sen yapmasaydın ben yapacaktım."

"Buna hiç şaşırmadım. Cenazeyi sabırsızlıkla bekliyorum, Rashid. Beni öldürebileceğini sanıyorsan hiç durma. Bu iş çok uzadı."

"Ben de sabırsızlıkla bekliyorum, Dillon."

Kate karşısında oturuyordu. "Ne olmuş?" diye sordu.

"Bell ölmüş."

"Dillon mı?"

"Başka kim olabilir ki?"

"Yani cenazeye gelecek, öyle mi?"

"Kendi ölümüne gelecek."

Dillon anıtın basamaklarına oturup bir sigara yaktı ve kısa bir süre sonra temizlik ekibi geldi.

Blake ertesi gün Amerika'ya döndü. Bell yeryüzünden yok olmuştu. Dillon Rosedene'i ziyaret ettiği zaman Ferguson'ı kolu alçılı olarak Hannah'nın yanında buldu.

"Nasılsın?" diye sordu Dillon.

"Daha iyi olmuştum."

Hannah'ya döndü. "Sen nasılsın?"

"Yaşıyorum. General Ferguson bana bilgi verdi. Demek Bell'i öldürdün?"

"Onaylamıyor gibisin. Tanrı aşkına, kadın, bizi öldürmeye çalıştı o." Güldü. "Ah, anlıyorum. Sen idam cezasına karşısın."

"Kahrolası, Dillon. General kardeşlerinin cenazesine katılacağını Rashid'e söylediğini anlattı bana."

"Ne olmuş? Bana meydan okuyacağını sen söylemiştin. Önce ben ona meydan okuyayım dedim."

"Seni aptal adam. Sana söyledim, o bir deli. İşini bitirmek için elinden geleni yapacaktır."

"Ve sana pek çok kez söylediğim gibi, Hannah, ben de deli olabilirim."

"Bence bunu yapmamalısın, Dillon," dedi Ferguson. "Aslında bu bir emirdir."

"Hayır dersem, ne yapacaksın, Wandsworth Hapishanesi'ne mi atacaksın beni?"

"Bunu yapabilirim. Geçmişine ait kayıtlar mahkûm olmana yeter."

"Gerçekten mi? Beni Sırp hapishanesinden çıkardığın zaman gelip senin adamın olmam için bana şantaj yaptın. Anlaşmanın en önemli bölümü benim IRA'yla ilgili geçmişimin tamamen temizleneceği yönündeydi. Şimdiye bana hayır diyorsun. Eğer ciddiysen, şu kadarını söyleyebilirim ki, Billy Salter bir gangster olabilir, ama sizden çok daha ahlaklı." Uzanıp Hannah'yı yanağından öptü. "Tanrı seni korusun, kendine iyi bak. Rashid'in beni öldürmek istemesine gelince, İngiliz Ordusu bunu çok uzun süre istedi, ama hâlâ hayattayım." Başıyla Ferguson'a işaret etti. "Eğer istediğin buysa beni nerede bulacağını biliyorsun. Aksi takdirde, yarın cenaze için Dauncey'ye gidiyorum. Rashid'e bir şans vereceğim."

Dönüp odadan çıktı.

"Onu hapse attıracak mısınız, efendim?" diye sordu Hannah.

"Elbette, hayır," dedi Ferguson. "Yalnızca blöf yaptım. Şu son sekiz dokuz yıl

boyunca onu çok sevdim. Sanırım sen de öyle."

"Bunu ona söylemezseniz iyi olur, efendim."

"Merak etme, tatlım. Şimdi kendimi çok zayıf hissediyorum. Eve gideceğim."

C

Paul ve Kate Rashid öğle yemeği için Dauncey Arms'a gitti. Betty Moody barın arkasındaydı ve bütün yerli halk oradaydı. Herkes ayağa kalktı.

"Hayır, dostlarım, oturun," dedi Rashid. "Herkes benden bir içki, Betty. Ve doğrusu ben de bir avcı kadar açım. Ne varsa getir."

Kadının gözlerinde yaşlar vardı. Uzanıp Rashid'in yüzüne dokundu.

"Ah, Paul," deyince Kate de ağlamaya başladı. Betty onun elini tutup barın kapağını kaldırdı.

"Ağlayıp sızlanmayı bırak kızım. Dinlemeyi ilk öğrendiğinden beri söylüyorum bunu sana. Gelip işe yarar bir şeyler yap mutfakta."

Yemeklerini yediler. Betty onlar için bir şişe şampanya açtı, ateşin karşısında içtiler.

"Yarın," dedi Betty tereddütle. "Cenazeler yani. Fazla bir şey söylemedin bu konuda."

"Kilisedeki tören on bir buçukta. Bu kez işleri azaltma yoluna gidiyoruz, Betty. Geçen seferki gibi davetiye olmayacak. Ama köylüler katılabilir. Burada, yani pub içersinde açık büfe yapabilirsin. Fazla telaş istemiyoruz. Cenazeden sonra evde hizmetçi bile istemiyorum."

"Sen nasıl istersen, Paul. Bunu ayarlamayı bana bırak."

Betty uzaklaştı.

"Gelecek mi?" diye sordu Kate.

"Ah, evet, gelecek," dedi ağabeyi. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

C

Dillon Rosedene'e uğrayıp Harry'yi ziyaret etti. Harry yatağında oturuyordu. Dora

başındaydı. İyi barmen şimdi de iyi hemşireye dönüşmüştü.

"Dikkat et," dedi Dillon kıza. "Eğer böylesine iyi iş çıkarmaya devam edersen, bu yaşlı herif seninle evlenmeye karar verebilir."

Kızın gözleri parladı.

"Ona ümit verme!" dedi Harry. Kızın poposuna bir şaplak indirdi. "Gidip bana bir şişe Scotch bul. Aferin uslu kız."

Kız dışarı çıktı.

"Ona sahip olduğunu sanıyorsun, ama o senin her parçana sahip, Harry. Sen şanslı bir adamsın. Çok hoş bir kadın ve senin için adam bile öldürür."

"Bunu bana söylemene gerek yok."

"O zaman ona gerektiği gibi davran."

Salter, Dillon'a dikkatle baktı. "Neden senin pek mutlu olmadığın hissine kapılıyorum?"

"Ah, şey, hepimizin mutlu ve mutsuz anları olur. Hannah'yı gördüm. Nasıl olduğunu biliyorsun. Beni seviyor, benden nefret ediyor ve benim için endişeleniyor."

"Aptalca bir şey yapacaksın," dedi Harry.

"Tanrım, Dillon, yarınki çifte cenaze için Dauncey'ye gideceksin."

"Bu bir meydan okuma, Harry. Benimle yüzleşmek istiyor, iki kardeşini öldürdüm. Buna hakkı var."

"Biliyor musun, evlat, bana bir ölüm arzusu gibi geldi bu. Billy'yi de bu işin içine çekmeyi düşünüyor musun? Onun dışında başka biri yok."

"Hayır. Dark Man'e uğrayıp bir şeyler yiyeceğim, ama Billy yeterince yardımcı oldu. Biliyorsun, Harry, benim küçük kardeşim olduğunu söylüyor ve bir bakıma öyle oldu sayılır. Onu yeniden tehlikeye atmayacağım. Yarın Dauncey'ye gelmesini istemeyeceğim. Kont üzerimize köpeklerini salabilir."

"Yani siyah takım elbise giyip Dauncey kilisesindeki cemaate mi katılacaksın?"

"Bu gerekli, Harry."

"Eh, bu çok hoş, öyle değil mi? Tam seni Billy'nin ağabeyi olarak kabul edecekken sen kelleni ortaya koyuyorsun."

Dillon ayağa kalktı. "Harry, sen benim için elmas değerindesin, Billy de öyle, ama bir an gelir ki..."

"Evet, biliyorum. Bir erkek yapması gereken şeyi yapmalıdır. John Wayne, huzur içinde yatsın."

Dora yarım şişe viskiyle geldi. "Def ol, Dillon, beni kızdırıyorsun."

Dillon ıktı. Harry dalgın bir şekilde otururken yatağın kenarındaki telefona uzandı, yeğenin cep telefonunu aradı. Billy Cable Wharf ofisindeydi.

"Dinle, Dillon az önce buradaydı. Gelip seninle yemek yiyeceğini söyledi. Bildiğin gibi Rashid yarın Dauncey'de kardeşlerini gömüyor ve Dillon gidip onunla yüzleşmeye kararlı. OK Corral'daki bir tüfek savaşı gibi bir şey olacak. Dahası tek başına gidiyor."

Billy, "Mümkün değil," dedi. "O gidiyorsa, ben de gidiyorum. Bunu onaylamayacağını biliyorum."

"Aslında, Billy, seninle gurur duyuyorum, ama bunu ona söyleme. Yalnızca aptallık ettiğini söyle. Gitmesine izin verelim, sonra ona yetişiriz."

"Biz diyorsun."

"Billy, yanımda Dora olsa bile sonsuza dek burada kalamam. En azından moral desteği verebilirim sana. Dillon'ı takip edeceğiz."

C

Dark Man kalabalıktı. Cable Wharf'a birçok araba park etmişti. Nehirde yine yağmur yağıyordu. Dillon Mini Cooper'ın bagajında bir şemsiye buldu, bir sigara yakıp bir süre yürüdü.

Garip bir biçimde melankolik hissediyordu kendini, sanki her şeyin sonundaydı. Paul Rashid'den ve Kate'den nefret etmiyordu, çoğu insanın kabul edeceği gibi büyük ölçüde hayranlık duyuyordu. Yıllar boyunca pek çok kez öldürmüştü. Belfast'da IRA üyeleriyle İngiliz paraşütçüleri arasındaki savaşın ortasında kalan babasının ölümünün intikamını aldığını iddia ediyordu, ama bu onun yapısında vardı. Ama ya gerçekten bu yapısıysa ve babasının ölümü yalnızca bir bahaneyse? Öyleyse onunla ilgili tüm bakış açısı değişebilirdi. Yıllardır asker olduğunu söyleyerek buna itiraz edebilirdi, ama Rashid'i kınayıp kendisini kınamamazlık edebilir miydi? Aralarındaki tek fark, gerçekten kabul edilemeyecek tek şey, Cornet Bronsby'nin korkunç ölümüydü. Bir sigara daha yaktı. Mutsuz ve karamsardı.

"Ah, kahretsin. Neler oluyor bana?"

O sırada pubın kapısından biri el salladı ve Billy koşarak kendisine doğru geldi. Hemen şemsiyenin altına girdi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, kendini boğmaya mı?"

"Onun gibi bir şey."

"Ah, anlıyorum, kötü bir gün. Hadi hepimiz Sean Dillon'a üzülelim."

"Cehenneme git," dedi Dillon.

"Evet, şey, aslında senin biraz Dark Manyiyeceğine ve içkisine ihtiyacın var. Yani sen yaşlı bir adamsın. Son birkaç hafta içinde yaşadıklarımızı yaşayıp da benim gibi kolayca etkisinden kurtulamazsın."

Dillon bir kahkaha attı. "Seni küçük ukala."

"Bu daha iyi."

İçeri girdiler. Bar kısmı kalabalıktı, ama Billy sondaki locada oturan Baxter ve Hall'i buldu.

"Scarper, bizim konuşacak şeylerimiz var. Bardaki kuşa söyle de bize bir şişe Bollinger, iki kadeh ve İrlanda güveci getirsin."

"Nedir bu, Dillon'a iyi davranın haftası mı?" diye sordu Dillon.

"Kes şunu. Rashid'in iki kardeşini öldürdün ve senin yarın Dauncey'ye gidip onunla yüzleşmeni bekliyor. Başmüfettiş öyle söyledi, sen de nedense adama bir şans vermeye karar verdin. Deli olan o."

"Dediğim gibi belki ben de deliyimdir, Billy."

"Saçma. Senin ne yaptığını bilmediğin bir zaman olduğunu hatırlamıyorum hiç. Birkaç dil biliyorsun, her türlü uçağı uçurabiliyorsun, usta bir dalgıçsın. Harry bana her şeyi anlattı. Rashid'e meydan okuyan sensin, şimdi de, kendi başına bunu gerçekleştirme gibi aptalca bir fikre kapılmışsın. Eh, ben buna izin vermeyeceğim. Harry'ye söyledim."

"Buna bayılmış olmalı."

"Aslında onayladı. Gitmene izin vermemi söyledi, sonra arkandan gelecekmişiz. 'Moral destek' ifadesini kullandı."

Barın arkasındaki genç kızlardan biri bir kova buz, Bollinger ve iki kadeh getirdi. Dillon barda bira içen Baxter ve Hall'a işaret etti.

"İkisine birer kadeh."

"Çok düşüncelisin," dedi Billy.

"Ne kadar düşünceli olabileceğimi göstereceğim, isteğini kabul edeceğim, Billy. Kötü filmlerdeki gibi benim yanımda yürüyebilirsin. Walther ve titanyum yelekleri getireceğim, çünkü adam çok ciddi, Billy. Hannah Bernstein'ın dediği gibi ben hayattayken yaşamaya devam edemez. Seni öldürmek de çok hoşuna gidecektir."

"Biliyorum," dedi Billy. "Ama ben seni koruyacağım."

"Ama bir şey var, Billy. Ferguson gideceğimi biliyor ve beni durdurmayacak. Doğrusu Harry, bu konuda şaka yapıyor olsa da gerçekten yaşılanıyor. Onun senin için endişelenmesini istemiyorum."

"Peki ne yapacağız?"

"Bu gece geç saatte Rosedene'den arayıp Ferguson'ın aptalca bir şey yapmamam için

beni kodese tıktığını söyle. Sen ve ben yarın sabah Dauncey'ye gidebiliriz. Limuzini sen getir. Tören on bir buçukta. Bu şekilde yapar mısın?"

"Beni asla affetmez, ama evet, yaparım."

Dillon kadehini kaldırdı. "Şerefe. Ve siyah takım elbise giymeye çalış. Ben giyeceğim."

"Cenaze levazımatçısı görüntüsü mü?"

"Kesinlikle."

"Harika." Kız İrlanda güvecini getirdi. "Ben bekleyemeyeceğim," diyerek Joe Baxter ve Sam Hall'i çağırdı Billy. "Joe, sabah ilk iş olarak Jaguar'a İhtiyacım olacak. Dillon ve ben şehir dışına çıkıyoruz. Rashid'lerin bölgesine, yani Dauncey'ye gidiyoruz, bu yüzden şoför üniforması giy. Cenazeye katılacağız."

"Nasıl istersen, Billy."

Billy, Hall'a baktı. "Depoda benim işlerimi devralacaksın, Calais'den gelen karaborsa sigaraları hallet. Bir şey daha var. Harry'nin bilmesini istemiyorum, öğrenirse o da gelmek ister, bu yüzden ondan gizli tutacaksınız. Zaten bir kurşun yedi."

"Bir kurşun daha yemesini istemeyiz," dedi Dillon.

Baxter başını salladı. "Yani torpido gözünde tabancası olan türde bir şoför olacağım."

"Kesinlikle. Bu Rashid denilen adam çok kötü, hikâyeyi biliyorsunuz, çocuklar. Joe, eğer istemezsen..." dedi Billy.

Baxter çok kızmıştı. "Bana hakaret etme, Billy. On yedisinden beri birlikteyiz."

Billy İrlanda güvecini yemeye devam ediyordu.

"Harry beni ararsa içki sevkıyatı yüzünden Southampton'a çağrıldığımı söyle."

"Gerçeği öğrenince çılgına dönecektir, Billy," dedi Hall.

"Evet, eh, daha önce de çılgına döndüğü oldu. Dora onu sakinleştirir, hâlâ bir erkek olduğunu gösterir. Beni düş kırıklığına uğratmayın. Hadi, gidip bir şeyler yiyin şimdi."

"Yine zorlu günler başladı, öyle mi?"

"Kesinlikle." Billy sırıttı. "Sen benim hayatımı değiştirdin Dillon, bir beynimin olduğuna inandırdın beni. Daha önce neydim ben? Dört hiç de -önemli- olmayan hapis cezası, üçüncü sınıf bir gangster. Beni içine çektiğin şartlar altında kaç adam öldürdüm? Daha önce konuştuğumuz gibi sınava tabi tutulmayan hayat yaşamaya değmez. Harry'yi daha sonra ikna ederim."

"Seni küçük hergele, diyecektir."

"Harika bir fikrim var. Old Red Lion adlı tiyatrodan IRA hakkında yazılmış, Brendan

Behan'ın *Rehine* oyununun sahnelendiğini duydum."

"Bir şaheser."

"Harika. Hadi gidip görelim. Biraz hoşça vakit geçiririz... ve belki senin hakkında bir şeyler öğrenirim."

"Tamamdır," dedi Dillon.

Oyunculuk gücü açısından büyük bir başarıydı. Daha sonra barda Behan'ın üzerinde durduğu noktaları tartıştılar. Onları Old Red Lion'a götüren ve oyunu zorla seyrettirdikleri Joe Baxter akıllı karışmış bir şekilde oturuyordu.

Dillon'ı Stable Mews'a bıraktılar. Billy Rosedene'i arayarak Harry'yle konuştu.

"Umarım çok geç aramamışımdır."

"Uyuyamıyorum, Billy. Çok uzun süredir yataktayım. Dillon'la işler nasıl gitti? Beni aramanı bekliyordum."

"Onu öğle yemeğinde pubda gördüm ve senin dediğin gibi oraya gitmeye kesin kararlıydı, ama bu akşam bir gelişme oldu."

"Ne tür bir gelişme?"

"Ferguson onu cenazeye gitmemesi konusunda uyarmıştı. Dillon kendisine söyleneni yapmak için söz vermeyince Özel Şube tarafından götürüldü. Dillon'ın IRA kayıtlarıyla ilgili bir şeymiş bu."

"Ama Dillon onun için çalışmayı kabul edince Ferguson bu kayıtları silmişti."

"Olabilir, ama onu kodese tıktırdı." Billy hikâyeyi biraz daha renklendirdi. "Onu West End Central'a tıktılar. En azından hücreleri güzel oranın."

Harry Salter çileden çıkmıştı.

"Çok aşağılık. Ferguson, Dillon'ı Sırp hapishanesinden çıkarırken ona söz vermişti."

"Şey, General üst sınıftan biri," dedi Billy. "Sınıf sistemi böyle, Harry. Ülke hâlâ bu durumda."

"Ve bize de kötü adamlar diyorlar," Harry burnundan soluyordu. "Ferguson'ı göreceğim zamana kadar bekle hele. Ben de onun gerçek İngiliz olduğunu düşünüyordum."

"Harry bunlar senin tansiyonun için kötü. iyi geceler. Yarın ararım seni."

C

Ertesi sabah Stable Mews'da Dillon, Billy'ye söylediği gibi dikkatle giyindi. Siyah

takım elbise, beyaz gömlek, siyah kravat.

"Vay canına, evlat, dedi aynada kendine bakarak. "*Baba 4*'te rol alan bir mafya katili gibi görünüyorsun." Kaşlarını çatıp yavaşça, "Hepsinin nedeni bu muydu, sokak tiyatrosu gibi? En başından beri sorun Belfast mıydı?"

Kapı çaldı. Aşağıya koridora indi, siyah paltosunu ve silah çantasını aldı. Kapıyı açtığında siyah takım elbisesi ve siyah kravatıyla Billy karşısındaydı. Çok şıktı. Baxter üniformasıyla Jaguar'a dayanmış bekliyordu.

"Hey, harika görünüyorsun," dedi Billy.

Dillon silah çantasını açtı, titanyum yeleşini çıkardı.

"Bildiğin gibi, bu iş çok yakından gerçekleşecek. Ben gömleğimin altına giydim. Sen de içeri gelip bunu giy, Billy. Ben beklerim."

"Nasıl istersen."

Billy içeri girip Dillon, Baxter'a başıyla selam verdi.

"Bagajı aç, Joe."

Baxter itaat etti. Dillon silah çantasını ve paltosunu bagaja koyup çantayı açtı. Çeşitli silahlar içinden bir **Browning** ve susturucu çıkardı.

"Şansın yardımıyla buna ihtiyacın olmayabilir, Joe, diğer yandan..."

Baxter soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Kim bilir?"

Şoför tarafındaki kapıyı açtı, torpido gözüne uzanıp tabancayı koydu. Bir dakika sonra Billy dışarı çıktı, kolunda başka bir palto vardı.

"Galiba bu benim için, Dillon," dedi.

"Yağmur yağabilir," dedi Dillon.

"Harika. Dikkatini çekerim, bu ceplere bir Uzi bile koyabilirsin. Yağmurda dolaşmayı severim. İnsanın iç dünyasıyla baş başa kalmasına izin verir. Hadi gidelim."

Arka koltuğa oturdular, Baxter arabayı hareket ettirdi.

C

Harry yatakta doğrulup oturdu. Dora yanında haşlanmış yumurta ve kızarmış ekmek yiyordu. Harry uykusuz bir gece geçirmişti, bu yüzden gün ortası sayılırdı onun için.

"Ofisi ara. Billy'yle konuşmak istiyorum."

Kız az sonra elinde telefonla geldi. "Billy ofiste değilmiş. Sam Hall telefonda."

Harry telefona uzandı. "Billy nerede, Sam?"

"İçki teslimatıyla ilgili bir sorun çıktı, Southampton'a çağırdılar."

"Bunu bana söyleyebilirdi. Cep telefonundan bulurum onu."

Hall paniğe kapılarak, "Cep telefonu masasının üstünde kalmış, Harry," dedi.

"Aptal çocuk. Tamam, eğer ararsa benimle bağlantı kurmasını söyle."

C

Hâlâ Ordu Yedek Kuvveti'nde bulunan Paul Rashid'in uygun durumlarda üniforma giyme izni vardı. Asker ceketini giyip aynaya bakarak Muhafız Alayı üniformasının düğmelerini ilikledi. Cesaret göstergesi madalyaları göğsündeydi. Kepini alıp dışarı çıktı.

Dauncey Malikânesi'nin üst katı daire şeklinde büyük bir galeriden oluşuyordu; odalarına gitmek için bu galeriden geçmek gerekiyordu. Merdivenler aşağıya Büyük Salon'a iniyordu. Yukarıya çıkan döner merdivenlerse eski evin üstünde yükselen Çan Kulesi'ne çıkıyordu. Paul kepi takıp merdivenlerden indi.

Kate kütüklerin yandığı şöminenin önünde duruyordu. Betty Moody üzerinde siyah bir elbiseyle Kate'in yanında dikiliyordu. Betty, Rashid'in yanına gelip yanağından öptü.

"Ah, Paul, ne kadar harika görünüyorsun."

"Çocuklar için en azından bunu yapabilirim. Paraşüt Birliği, George için bir şeref muhafızı ve borazan göndermeyi önerdi, ama dediğim gibi, Kate, bu işin sessiz olmasını istiyorum."

"Yalnızca son ayarlamaları kontrol etmek için geldim. Pubdaki büfe ve şampanya hazır. Şampanya istiyorsun, değil mi?"

"Onların yaşamlarını kutluyoruz," dedi Rashid.

"Peki ya sonra? Evde kimsenin olmamasını istediğini söyledin, hizmetçilerin bile."

"Kate ve ben herkese merhaba dedikten sonra büfeden ayrılacağız. Sessizlik ve yalnız kalmak istiyoruz."

"Elbette. Ben şimdi gidiyorum. Daha sonra görüşürüz."

Dışarı çıktı, büyük kapı arkasından kapandı. Kate siyah bir tayyör giymişti, boynunda altın bir kolye, kulaklarında elmas küpeler vardı.

"Çok hoş görünüyorsun," dedi Rashid.

"Sen de harika görünüyorsun. Gerçek bir kahraman gibi."

"Öyle düşünmek çok hoş olurdu, küçük kardeşim. Gidelim mi?"

Range Rover'ı Kate kullanıyordu. Uzun araba yolundan çıkıp köye döndü, az sonra park etti. Birkaç araba daha önceden gelmişti.

Dışarı çıkıp Dauncey Arms'ın kapısına giderken park etmiş Jaguar'ın önünden geçtiler. Joe Baxter üniformasıyla direksiyonda oturuyordu. İçerde çoğu yerli olan pek çok insan vardı. Bunların arasındaki Dillon ve Billy siyah takımlarıyla şöminenin yanında dikiliyorlardı. Kate sert bir şekilde nefes aldı.

"Gelmiş."

"Gelmeyeceğini mi sanıyordun?" Rashid yanında Kate'le birlikte el sıkıp, gelen insanlara teşekkür ederek kalabalığın arasından geçti.

"Gelebildiğine sevindim, Dillon," dedi Rashid.

"Harika bir gösteri," dedi Dillon.

"Onayladığına sevindim. Paltolarınızı çok sevdim. Bu büyük ceplere neler sığabileceğini düşünmek çok ilginç olurdu. Ve arkadaşını getirmen de büyük incelik."

"Ne yapmak istiyorsun, bana Rama'nın bedelini ödetmek mi? Bronsby'ye yaptığını yapmak mı?" Billy başını salladı. "Bir dene, tek istediğim bu."

"Hadi gidelim, Paul," dedi Kate.

Betty kaşlarını çatarak yanlarına geldi, "Bir sorun mu var?"

"Kesinlikle hayır. Bu beyler benim arkadaşlarım." Rashid gülümsüyordu. "Açık büfe ve ardından şampanya var." Betty uzaklaştı. "O zaman sizi Dauncey Malikânesi'nde bekliyorum, eğer isterseniz."

"Elbette isteriz," dedi Billy.

"Harika. Bunu sabırsızlıkla bekliyorum. Hadi gel, Kate." Birlikte dönüp kalabalığa karıştılar.

C

Insanlar on birden itibaren kiliseye gelmeye başlamıştı. Yine de, yaşlı kontun ve Leydi Kate'in cenazelerinin tersine dışarda çok az sayıda limuzin vardı. Rashid'in yaptığı ayarlamayla ünlüler ve iyiler neredeyse tamamen dışlanmıştı. Yalnızca Londra'nın en önemli imamlarından biri papazla birlikte gelmeyi kabul etmişti, ki bu durum İslam

dininin, yabancıların pek takdir edemediği, geniş fikirlilik ölçüsünü gösteriyordu.

Dillon, Billy'yle birlikte içeri girdi. İnsanların bazıları oturuyor, bazıları uzun zaman önce ölmüş kişilere ait mermer mezarların etrafında dolaşıyordu. Billy ilerleyip yürüyenlerin arasına karıştı. Birden durup Dillon'a döndü.

"Şuraya bak, Sir Paul Dauncey. Bin beş yüz onda ölmüş."

"O orijinal Paul," dedi Dillon. "Bosworth'da III. Richard için savaştan kişi. Onun tarafı için kötü bir gündü. Fransa'ya kaçtı ve yeni Kral Henry Tudor onu affetti."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Biraz kitap karıştırdım. Debrett'te hepsi var; bu kitap İngiliz aristokrasisinin incil'idir."

Billy, Sir Paul Dauncey'ye baktı. "Rashid'e benziyor."

"Aile içinde bu tür şeyler olur, Billy."

"Çok zorlu bir herife benziyor."

"Bir savaşçıya benziyor, Billy." Omuz silkti. "Rashid de öyle. Açıkçası sen de öylesin. Bir zamanlar sana söylediğim bir şeyi hatırlıyor musun? Hayatta sıradan insanların baş edemeyeceği şeylerle ilgilenen katı inançlı insanlar vardır. Genellikle askerdir bu insanlar."

"Tıpkı senin ve benim gibi."

"Deyim yerindeyse öyle," diyerek gülümsedi Dillon. "Hadi, kilisenin arka tarafına geçelim."

Cemaat oturdu, org çalmaya başladı. Dhu Gölü Kontu Binbaşı Paul Rashid ve Leydi Kate Rashid ana girişten girerken birbirini ardına taşıyan iki tabut arkalarından geliyordu. Tabutların her biri Birlikçiler bayrağına sarılmıştı. George'un tabutunun üzerinde kırmızı paraşütçü beresi, Michael'ının üstünde Sandhurst'teyken taktığı kep ve her iki tabutta da dini törenle ilgili Rashid kabilesinin simgesi *jambiya*'ları vardı. Papaz arkasında imamla birlikte giyinme odasından çıktı. Bir sessizlik oldu.

Papaz, "Buraya iki genç adamın hayatlarını kurtarmak için toplanmış bulunuyoruz. George ve Michael birer Rashid, aynı zamanda Dauncey'di. Onlar on beşinci yüzyıldan beri bu adı taşıyan köyümüzle bağlantılı bir nesil."

Tören başlamıştı.

Daha sonra tabutlar aile mezarlığına götürülürken yağmur yağıyordu. Cemaat tabutların arkasından giderken bir cenaze levazımatçısı Rashid ve Kate'in üzerine dev bir şemsiye tutuyordu. Baxter Jaguar'ı kilise bahçesinin kapısına park etmişti. Billy onun yanına koşarak bir şemsiyeyle geri geldi.

"Tanrım, hiç bu kadar şemsiyeyi bir arada görmemiştim."

"Hayat dediğin taklitten ibarettir. şu anda bir sigara ve büyük bir Bushmills çok iyi giderdi."

"Demek pubdaki açık büfeye katılıyoruz?"

"Neden olmasın? Öyle de battık, böyle de." Yürüyüp giderken Billy onu takip ediyordu.

j

Jaguar'a vardıklarında Joe Baxter dışarı çıktı.

"Yürüyeceğiz. Sen bahçede bekle, Joe," dedi Dillon.

Baxter, Billy'ye baktı. "Söylediğini yap," dedi Billy.

"Nasıl istersen, Billy."

Dillon sigarasını yakarken Jaguar uzaklaştı.

Billy, "Silahlarımızı hazırlamadık henüz," dedi.

"Bunun için vakit var, hem de bol bol. Hadi yürüyelim."

Yürümeye başlarlarken Billy şemsiyeyi üzerlerine tuttu. Londra'da Harry Salter, Sam Hall'ı aramış, ama bağlantı kuramamıştı. Genç sekreter Sam'in nehirde bir teslimatla ilgilendiğini söylemişti. Gerçekte ise Sam yalnızca ortalıkta görünmemeye çalışıyordu. Büyük bir düş kırıklığı yaşayan Harry, Dora'ya arabasını ve şoförü hazırlatıp kendisini giydirmesini söylemişti. Dora'nın ona yardım etmesi gerekiyordu, çünkü omzundaki yara yüzünden kolunda bir askı vardı. Onlar işlerini bitirirken başhemşire içeri girdi.

"Taburcu mu oluyorsunuz, Bay Salter?"

"Hayır, yalnızca eve gidiyorum. Check-up için çağırdığınız anda geleceğim."

"Profesör Bernstein şu anda burada, General Ferguson'a bakıyor, ama işinin uzun süreceğini sanmıyorum."

"Yani Ferguson burada mı?"

"Evet."

"Bana yerini göster."

Kısa bir süre sonra öfkeli bir şekilde oturuyordu bekleme salonunda. Kapı açıldı, Ferguson arkasında Arnold Bernstein'la birlikte içeri girdi.

"Vay vay, Harry," dedi Ferguson.

"Bana Harry deme, seni yaşlı bunak."

"Size yataktan çıkabileceğinizi söylediğimi hatırlamıyorum, Bay Salter."

"Eh, çıktım ve gidiyorum. İsteddiğiniz her şeyi imzalarım, yalnızca buradaki seçkin beyle biraz görüşmek istiyorum."

"Aman Tanrım, bir sorunuz mu var?" diye içini çekti Bernstein.

"Ben kızıma bakmaya gidiyorum. Az sonra geri dönerim. Tavsiyemi dinlemeniz konusunda ısrar ediyorum. En azından ilaçlarınızı düzenlememiz gerekiyor."

O yürüyüp giderken Harry, Ferguson'a döndü.

"Ne iğrenç bir adamsın sen, Dillon'ı nasıl kodese tıktırırsın."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Ferguson.

"Billy dün gece söyledi bana. Özel Şube'ye yakalatmışsın onu, hem de daha önceden temizlemiş olman gereken IRA kayıtlarını kullanarak. Dauncey cenazelerine gidip Rashid'le yüzleşmesin diye West End Central'a göndermişsin."

"Dillon'a gitmemesini emrettim. Dinlemedi. Bunları Billy'nin söylediğini mi söylemiştin?"

"Evet."

"Nerede o şimdi? Hemen ara."

"Aradım, ama ulaşamıyorum. Southampton'da bir işle ilgileniyor."

Birden yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi.

"Ah, Tanrım, yalan söyledi. Dillon oraya gitti."

"Bana kalırsa onu korumak için Billy de gitti. Yokluğunun tek açıklaması bu."

"Gitmek istediğini biliyordum ve ben de gelirim demiştim."

"Bu pek çok şeyi açıklıyor. Yeterince zarar gördün. Seni bu işin dışında tutmak istemiş. Rashid'le yüz yüze gelmek büyük bir olasılıkla spagetti Western filmlerine benzeyecektir."

"Ve sen de bunun olmasına izin veriyorsun. Sen benden de kötüsün."

"Son birkaç yıl içindeki bağlantılarımız yüzünden seni iyice araştırdım. İmparatorluk günlerinde Corelli kardeşlerle savaştın ve üçü de ortadan kalktı. Sonra Jack Hedley vardı, Deli Jack denen adam. Brewer Caddesi'ndeki bir ara sokakta bulundu. Daha fazlasını da hatırlatabilirim sana."

"Tamam," dedi Harry. "O işti. Bir tek bunları yaptım. Hiçbir zaman kadın satmadım, uyuşturucu kaçırmadım."

"Biliyorum, Harry, yalnızca yoluna çıkanları öldürdün sen. Ben de aynı şeyi yaptım ya da yaptırdım. Her zaman iyi bir neden vardı. Bu benim işim, Harry."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Rashid'den bıktım usandım. Bu işin içine girmem gerekmiyor. Nelerden sorumlu olduğunu biliyorsun. İki kardeşi öldü, Dillon'un sayesinde. Bell ve adamları temizlendi. Geriye yalnızca Rashid kaldı ve onun da ortadan kalkması gerekiyor."

"Ama Dillon'ın cenazeye gidip Rashid'le yüzleşmesini istemedin."

"Ben bir yalancıyım, Harry. Dillon'ı biraz zorladım, ama gideceğini biliyordum. Eğer Rashid'i doğru biçimde temizlerse bana uyar. Biliyorsun ya, Dillon'ın kayda değer bir

adam olmasının nedeni yalnızca yetenekleri, beyni ve adam öldürmesinin ona rahatsızlık vermemesi değil."

"Ya nedir?"

"Hayatta olup olmamaya hiç aldırmaması."

"Bu çok iyi ve çok rahatlatıcı. Yeğenim de aynı yöne doğru gidiyor."

"Deyim yerindeyse, yeğenin Londra yeraltı dünyasındaki adi suçlulardan biriydi. Son birkaç yıldır Dillon'la iç içe olması ona kendisini anlama fırsatı verdi. Aslında iyi bir beyni var."

"Pekâlâ, artık durumu bildiğime göre ne yapıyoruz?"

Ferguson saatine baktı.

"Cenaze töreni saat on birde başladı. Törenden sonra Dauncey Arms'da daha çok köylüler için bir açık büfe var. Şu anda saat on bir buçuk olduğuna göre Dillon'a güvenmek dışında yapabileceğimiz fazla bir şey yok."

"Ya Billy'ye?"

"Billy'ye de elbette."

Bernstein geri geldi. "Hâlâ kararlı mısınız gitmekte, Bay Salter?"

"Buna mecburum."

"Tamam, resepsiyon masasına gelin de antibiyotiklerinizi yazayım. Ama yarın sabah onda ikinizi de kontrole bekliyorum. Durumunuz hakkında o zaman karar veririm."

C

Insanlar Dauncey Arms'da yiyip içerken, Betty Moody yorulmaksızın her şeyi denetliyordu. Dillon ve Billy onlara katılıp salata, somon füme ve taze patates yediler. Billy her zamanki gibi yalnızca su içiyordu. Dillon şampanyayı denedi ve iyi olmadığı için reddetti. Genç bir kadın barın üstünden eğildi.

"Siz Bay Dillon mısınız?"

"Öyleyim, canım."

"Bu şampanya tam size göre." Şampanyayı havaya kaldırdı. "Kristal."

"En iyisi," dedi Dillon. "Böyle bir şeyi kim yapar ki?"

"Kont, efendim."

Kız mantarı açarken Dillon etrafına bakındı. Rashid'den bir iz yoktu. Kız kadehleri

doldurup bir tane de Billy'ye teklif etti, ama o geri çevirdi.

"Kont burada değil herhalde."

Dillon kadehi bir dikişte bitirdi. Kız şaşkırmış görünüyordu.

"Bu çok garip, efendim. Az önce Leydi Kate'le şöminenin yanındaydı."

"Bir şey söyledi mi?"

"Ah, evet, eğer ona uğrarsanız şişenin diğer yarısını da ısmarlayacağını söyledi."

"Eh, çok nazıkmış."

"Bir kadeh daha, efendim?"

"Hayır, teşekkürler. Büyük bir kadeh Bushmills viskisi istiyorum. Son içkim olabilir. Su koyma."

Kız kadehini uzattı. Betty Moody mutfaktan çıktı. Yüzü ağlamaktan şişmişti. Dillon kadehini ona doğru kaldırdı.

"Sizin için korkunç bir gün, Bayan Moody."

"Hepimiz için öyle."

Dillon, "L'chaim," diyerek viskisini yudumladı.

"L'chaim mi? O da ne demek?"

"İbranice, '*hayata*' demektir." Kadehini bırakıp Billy'ye döndü. "Gitmemiz gerekiyor," diyerek dışarı çıktı.

C

Rashid ve Kate büyük kapıdan içeri girdiklerinde Dauncey Malikânesi çok sessizdi. İsteddiği gibi evde hiç hizmetçi kalmamıştı: ev yalnız onlara aitti. Şöminede kütükler yanıyordu. Ortadaki geniş masanın üstündeki buz kovanının içinde bir şişe Bollinger ve dört kadeh duruyordu. Kate'in yağmurluğunu çıkarmasına yardım ettikten sonra şampanya şişesini açmaya gitti.

"Neden dört kadeh?" diye sordu Kate.

"İkisi Dillon ve Billy Salter için." Bir kadeh doldurdu. "Buraya gelecekler. Ben de hem Dauncey, hem de Rashid olarak zarif bir ev sahibi olmalıyım." Kate'e kadehini uzatıp kendininkini havaya kaldırdı. "Bize küçük kardeşim, George'a, Michael'a ve Dillon'a."

Kate biraz içti.

"Ondan nefret etmiyorsun."

Bu bir soru değil, bir gerçeğin ifadesiydi. Rashid omuz silkti.

"Kate, babamız bir askerdi ve bir askerin alması gereken risklere girdi. Sean Dillon da bir asker, ben hâlâ bir askerim. George Hazar'da bir askerin gireceği risklere girdi, Michael da Wapping'de. Her seferinde Dillon da aynı risklere girdi."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette." Kadehini kaldırdı. "Paul Rashid'den Sean Dillon'a, bir cesur adamdan diğerine."

"Bunu yapmak istiyor musun, ağabey?"

Rashid kadehini tekrar doldurdu. "Benim sevgili kızım, zamanında her şeyi yaptım; hayatımı riske attım, inanılmaz derecede zengin oldum, ama bir günün sonunda ne kadar para harcayabilirsin ki?"

"Peki önemli olan ne?"

"Ah, Dillon olsa oyun derdi eminim."

"Sen de mi öyle düşünüyorsun?"

Rashid şampanyasından içip bir kahkaha attı. "Ah, evet, Kate, tek oyun bu."

Şöminedeki ateş çatırdadı, ortalık çok sessizdi. Etrafına, Büyük Salon'a baktı Kate.

"Biz her zaman Dauncey olduk."

"Geçmişte hep öyleydik."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Dillon, Billy Salter'la gelecek."

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Onunla yüzleşeceğim, Kate, milyarlara milyar katmaktan çok daha ilginç bir iş bu."

Uzun bir duraklama oldu, Kate içini çekti. "Cevap vermedin, Paul."

Şampanya kovanının yanında, hem alıcı, hem de verici işlevi gören iki küçük alet vardı. Rashid bir tanesini aldı.

"Bunlar çok basit şeyler. Kırmızı düğmeye bastığın anda benimle bağlantıya girersin."

"Ama neden?"

Gülümsedi. "Açıklayacağım, ama önce benimle son bir kadeh iç."

"Bu hiç hoşuma gitmedi. Sanki bana veda ediyor gibisin."

"Asla, hayatım. Biz her zaman birlikte olacağız, her zaman."

Dillon ve Billy, Baxter'i buldu. Jaguar'la Dauncey Malikânesine geldiler. Arabadan indikten sonra Baxter bagajı açtı, Dillon silah çantasını çıkardı. İki Walther'i alıp bir tanesini beline taktı, diğerini Billy'ye verdi.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Billy.

"Hayır." Dillon iki adet Parker-Hale çıkardı. "Tıpkı Rama'da olduğu gibi."

Bir tanesini paltosunun sol cebine soktu.

"Nasıl yapacağız?" diye sordu Billy.

"Takviye getirmediği takdirde kız kardeşiyle birlikte yalnız, ama ben Kate'i saymıyorum."

"Yalnız olduğunu nereden biliyorsun?"

"Yalnızca hissediyorum."

"Yani ön kapıyı çalıp mı gireceğiz?"

"Belki açıktır. Bir bakalım. Sen de bizimle gel Joe ve Browning'ini yanına al."

Üçü birlikte yüksek sütunlu ön kapıya giden basamakları çıktılar. Dillon oymalı kapı tokmağını çaldı, aslanın ağzındaki bir halkaydı bu. Kapı birkaç santim açıldı, ama Dillon tekrar kapattı.

"Çok açık bir davet. Terası deneyelim."

Tam Rashid'in beklediği gibi. Kütüphaneyi çevreleyen çok sayıda sürgülü kapının önünden geçtiler. Bir tanesi açıktı.

"Bize bir şans veriyor."

İçerde, süslü perdelerin arasında bir kütüphane vardı. Genellikle bir şeyleri gizleyen ve on yedinci yüzyıl İtalyan tarzına göre boyanan türde bir şeydi bu kütüphane. Hafifçe aralıktı ve Kate içerdeydi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Billy.

"Ben ön kapıdan gireceğim, sen buradan, yalnız kazayla beni vurmamaya çalış." Baxter'a döndü. "Sen evin arkasından dolaş. Browning'le üç el ateş et, ama Carswelli çıkar ki silah sesini duysun."

"Ve o taraftan geldiğimizi sansın, öyle mi? Bu çok saçma," dedi Billy.

"Biliyorum, ama elimden gelen bu. Billy, Rashid'in ne yapmak istediği önemli burada." Baxter'a döndü. "Hadi yürü, biz de giriyoruz. Görüşürüz Billy."

"Cehennemde," dedi Billy.

"Asla. Dark Man'de benim için bir şişe şampanya, senin için de İrlanda güvenci bekliyor," diyerek yürüdü gitti.

Her şeyi duyan Kate kütüphanenin kapısını kapatıp ağabeyine işaret verdi. Rashid hemen cevap verdi.

"Neler oluyor?"

Kate durumu anlattı.

"Güzel. Onu kuleye çekip Melekler Terası'nda buluşacağım onunla. Sen bu işin dışında kal."

Kulaklığı kapattı. Elinde susturucu takılmış bir **AK-47**'yle yukarda, galerideydi. Üzerinde hâlâ üniforması vardı, ama kepini çıkarmıştı. Biraz bekledi. Baxter ateş etti, Billy pencereyi itip içeri girdi. Ön kapıdaki Dillon aslan ağzındaki tokmağı çevirip içeri girdi.

Salonda bir sürü gölge vardı, yanan kütüklerin alevleri garip bir şekilde yansıyor duvarlara. Dillon inanılmaz büyüklükteki yemek masasının arkasındaydı. Rashid onu bir an için gördü, ama ateş etme zahmetine girmede.

"Hey, Dillon. Neden kalın paltonu giydin? Cebinde Parker-Hale mi var?"

Dillon çökneldi, Walther'ı elindeydi.

"Seni görebiliyorum. Kızıl ötesi dürbünüm var. Yukarda, galerideyim. Ana merdivenlerden çık, sonra Bell Tower adını verdiğimiz kuleye çıkan dairesel merdivenleri kullan. Melekler Terası kafesli pencerelerin üstünde bulunuyor. Seni orada bekleyeceğim, cesaretin varsa tabii. Makineliye ihtiyacın varsa tamam, ama Walther da uygun, hatta çıplak eller."

Kahkahayla gülerken kütüphanenin kapısı gıcırtıyla açıldı. Billy fısıldadı. "Orada mısın, Dillon?"

Rashid kızıl ötesi dürbününü kullanarak göğsünü nişan alıp İki el ateş etti. Dillon susturucu takılmış **AK-47**'nin çıkardığı sesi hemen tanıdı. Billy geriye doğru savruldu.

"Biri gitti," diye bağırdı Rashid, kahkahaları uzaklaştı.

Dillon, Billy'ye doğru süründü. Billy inliyor, nefes almaya çalışıyordu. Dillon gömleğini yırtıp dokundu, kurşun geçirmez yelekteki iki yuvarlak kurşun deliğini buldu.

"Acele etme," diye fısıldadı. "Kalp-damar sistemin travmatik bir şok geçiriyor, ama yelek sızıntıyı durdurdu. Wilkinson Sword Şirketi'nden hisse senedi al."

Billy yutkundu. "Bunu yapacağım."

"Solukların normale dönene kadar bekle. Ben Rashid'in peşinden Bell Tower'a çıkıyorum."

Ayağa kalkıp paltosunu çıkardı, Parker-Hale'le birlikte bıraktı paltosunu. Salonu geçip merdivenlerden yukarıya çıkarken tek silahı elindeki Walther'di.

Billy soluklarını normale döndürmeye çalışırken öylece yatıyordu. Kütüphanenin kapısı arkasından tekrar açıldı.

Leydi Kate Rashid ona baktı, sonra hızla salonu geçip Dillon'ın arkasından merdivenleri çıktı.

Dillon kuleye çıkan merdivenleri çıkarken herhangi bir önlem almamıştı. Rashid yukarı çıkmasını, onunla yüzleşmeyi istiyordu. Bu olayın en önemli bölümü orasıydı. Yukardaki kapının arkasında yassı bir pencere vardı, içeri baktı. Burası Melekler Terası olmalıydı, ama. Rashid görünmüyordu.

Dillon kapıyı açtı, bir kenara yapışarak dışarı baktı. Yağmur iyice şiddetlenmişti. Burada kavisli korkuluklar vardı, karşı taraftaysa kurşun levhalardan yapılma eski moda bir çatı görünüyordu. Uca doğru meyillendiği için graniti andırıyordu çatı.

Kate Rashid'in peşinden gelip merdivenlerden çıktığının farkında değildi. Derin bir soluk alıp yağmura çıktı, Walther'i uzattı. Hiçbir şey olmadı. Bir soluk daha aldığı sırada Paul Rashid yukardan, kapının üstündeki kapaktan üzerine atlayıp dizlerinin üstüne çöktürdü onu. Dillon'ın sağ bileğine şiddetle vurup elindeki Walther'i düşürdü. Dillon dirseğini Rashid'in yüzüne indirip ayağa kalkmayı başardı. Döndü, Rashid yüzüne bakıyordu. Muhteşem üniforması yağmurdan sıırılsıklamdı.

"En sonunda dostum."

Dillon'ın üzerine atıldı, göğüs göğüse mücadele etmeye başladılar. O sırada arkalarındaki kapı açıldı ve Kate içeri girdi. Rashid'in ağırlığı Dillon'ı korkuluklara bastırıldığı anda bir çığlık koyverdi Kate. Bir anlık mücadeleden sonra kurşun levhaların üstüne düşüp birbirlerinden ayrıldılar.

Yağan yağmur ıslak çatıyı buz kadar kaygan hale getirmişti. Rashid aşağıya doğru kayarken sendeledi, granit uçtan aşağı indi. Dillon birkaç metre kayd, ama daha şanslıydı, ayaklarını granit sert bir şekilde bastırdı. Yavaşça uca doğru yürüyerek elini uzattı.

"Gel."

"Cehenneme kadar yolun var."

Aşağıdaki Joe Baxter ve Billy yukarıya, onların bulunduğu yere doğru bakıyordu.

"Tanrı aşkına, elini uzat, sonra tartışırız," dedi Dillon.

"Hayır, kahrolası."

Bir çığlık duyuldu ve üst tarafta Kate Rashid belirdi.

"Paul, hayır."

Korkulukların altından geçip ıslak çatıdan kaymaya başladı, granit uca ayaklarını

bastırarak durdu. Rashid biraz daha kayıyordu. Kate uzanıp Rashid'in sol elini tuttu.

"Hadi Paul, tutun bana."

Paul bir an için tutundu, ama ağırlığı yüzünden Kate neredeyse baş aşağı uçuyordu kenardan.

Rashid gülümseyerek baktı ona. Bakışlarında sevgi, anlayış ve garip bir incelikten başka bir şey yoktu. Bu, Kate'in hayatı boyunca unutamayacağı bir bakıştı.

"Hey, küçük kardeşim, artık yeter. Sen bari ölme."

Elini çekti, yüzüncesine uzaklaşırken havada bir kez daha dönüp Joe Baxter ve Billy'nin yanına, terasa düştü. Kate çığlık atmadı ya da ona benzer bir şey yapmadı. Yaşadığı şok öylesine büyüktü ki, böyle bir tepkinin anlamı yoktu sanki. Dillon onun sağ elini yakalayıp yukarıya uzandı, çatının kenarına tutundu.

"Hadi."

Kate bir an tereddüt etti, Dillon tekrar denedi.

"Hadi gel, sen de gitmek istemiyorsan tabii."

Kate titreyerek içini çekerken, sanki bir şey içinden akıp gitmişti. Dillon tekrar uzandı, onu korkulukların üstüne çıkardı. Kate ondan kurtularak hızla merdivenlerden aşağı indi, Büyük Salon'dan geçti. Dillon paltosunu alıp onun arkasından koştu. Kate ağabeyinin başına çömelirken Dillon paltosunu Kate'in üstüne koydu. Billy şaşkına dönmüştü, Baxter, Kate'in yanında duruyordu. Kate başını kaldırıp onlara baktığında yüzü inanılmaz derecede sakindi.

"Öldü. Hepsini öldürdün Dillon, bütün ağabeylerimi."

"Üzgünüm." Bu, içgüdüsel bir cevaptı; boş ve aptalca.

"Def ol."

"Tanrı aşkına."

"Bu benim işim, Dillon. Yalnızca git, sen ve adamların. Daha uygun bir zamanda görüşeceğim seninle."

Dillon tereddüt etti, sonra Baxter ve Billy'ye işaret etti başıyla.

"Hadi gidelim."

Jaguar'a bindiler, Baxter motoru çalıştırıp arabayı sürdü. Dillon dönüp baktığında Kate hâlâ çömelmiş şekilde duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu Billy'ye.

"Her yerim acıyor. Neler oldu yukarda?"

"En sonunda el eleydik. Korkulukların üstünden düşüp çatıda kaydık, o uçtan aşağı indi. Asılı dururken elimi uzattım, ama istemedi. Kate bizim yanımıza geldi, ama Rashid

kendini bıraktı, çünkü Kate'in de aşığı düşeceğini düşündü."

Bir sigara yakıp başını salladı.

"Dedi ki, 'Hey, küçük kardeşim, artık yeter. Sen bari ölme.'"

"Tanrım," dedi Billy. "Daha uygun bir zamanda görüşeceğim seninle derken ne demek istedi?"

"Çok basit, Billy, her şeyin bitmediğini söylemek istedi. Şimdi Ferguson'ı arasam iyi olur," diyerek cep telefonunu çıkardı.

j

sonsöz

londra

Bu, bütün dünya ve özelde medya için sarsıcı bir hikâyeydi. Dhu Gölü Kontu ve dünyanın en zengin adamı olan Paul Rashid, bir aile trajedisi sırasında, iki kardeşini gömdüğü gün eski aile evinin kulesindeki Melekler Terası'ndan aşağıya düşmüştü.

Kız kardeşinin hikâyesi çok basitti. Cenazeden sonra eve geldiklerinde ağabeyi çok sıkıntılıydı. Yalnız kalmak istemiş ve en sevdiği yer olan Bell Tower'a çıkmıştı. Haberlerde Rashid'lerin kimliği hem televizyon, hem de gazete dünyasında büyük hisseye sahip olduklarından yumuşatılmıştı. Gazeteler hep trajik kazadan söz ediyordu, tek tük intihar imaları vardı, ama hepsi bu kadardı.

Ayrıntılarıyla verilen bir haber de Paul Rashid'in cenazesiydi. Bütün gazeteler vermişti bu haberi. Basit bir törendi, Dauncey köy halkı bile davet edilmemişti. Yalnızca bir papaz ve imam katılmıştı; matemli tek kişi Kate'di. Her zamanki gibi medya yanılmıştı, çünkü bir başka kişi daha katılmıştı cenazeye. Sean Dillon tören için kiliseye gitmedi. Billy'yle birlikte Jaguar'da oturup bekledi.

"Yine yağmur yağıyor," dedi Billy.

"Hep yağıyor zaten," dedi Dillon.

Kortej kiliseden çıktı. Artık Dhu Gölü Kontesi olan Kate Rashid tabutun arkasından gidiyordu. Dillon Jaguar'dan çıktı.

"Şemsiye ister misin?" diye sordu Billy.

"Hafif yağan yağmurdan ne zarar gelir ki, Billy?"

Kortej Dauncey aile mezarlığına varana dek bekledi. Papaz ve imam dini görevlerini yerine getirirlerken kilise bahçesinin dışında bekledi. Gariptir ki Kate Rashid'in şemsiyesi yoktu ve kimse şemsiye tutmuyordu onun için.

Tabutu toprağa koyarlarken her zamanki gibi siyahlar içinde dikiliyordu yağmurun altında. Papaz ve imam el sıkıştı, cenaze görevlileri dağıldı. Kate dönüp yürümeye başladı, Dillon'ın bulunduğu bahçe kapısına kadar geldi. Sanki ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Tamamen yalnızdı, koyu renk şapkası yüzünü saklıyordu. Herhangi bir heyecan yoktu bu yüzde, Dillon'a yaklaştığı anda bile. Sanki Dillon orada değil gibi davranıyordu. Hayır, sanki hiç yoktu Dillon. O kadar yakındı ki, mantosu neredeyse Dillon'a değiyordu. Bahçe kapısından çıkıp Dauncey Malikânesi'ne doğru döndü. Dillon onun gidişini seyrettikten sonra Jaguar'a döndü.

"Londra'ya dönüyoruz."

Billy arabayı çalıştırdı, yola ıktılar.

"Hepsi bu, öyle mi?"

"Sanmıyorum."

C

O hafta cuma gecesi Dorchester Piano Barı'nda Harry, Billy, Ferguson ve Dillon buluştu. Harry'nin kolu hâlâ askıdaydı, Ferguson normal görünüyordu, kırık kolundan bir iz yoktu. Dillon piyanoya geçti, bir sigara yakıp almaya başladı. Onun geldiğinin farkındaydı, ama almaya devam etti. Kate piyanoya doğru eğildi.

"Bu çok güzel, Dillon. *'Londra'da Sisli Bir Gün.'*"

"Damsel in Distress'den, Fred Astaire."

"Filmi görmüştüm. Joan Fontaine berbattı, ama sen iyisin; her şeyde iyisin."

Uçtaki masada oturan Ferguson ve Salter'lar her şeyi duyuyordu. Dillon bir Marlboro daha çıkarıp Zippo'suyla yaktı.

"Ne istiyorsun, Kate?"

"Yalnızca seni değıl, Dillon, seni ve arkadaşlarını."

Diğerklerine döndü. Üzerinde her zamanki gibi siyah eşofman takımı vardı, yalnız sanki bunu Armani mağazasından üç bin pounda almıştı. Siyah saçları harika bir biçimde kesilip omuzlarına salınmıştı. İlk kez mücevher takmıştı, inanılmaz görünüyordu, yalnızca şaşırtıcı derecede güzel değıl, aynı zamanda güçlüydü.

"Saba Melikesi," dedi Dillon sessizce.

"Gerçekten mi?" diyerek gülümsedi Kate.

"Ah, evet ve yalnızca Arap etkisi de yok üstünde. Kilisede mermer yüzlerini gördüğümüz Dauncey kadınlarına da benziyorsun."

"Bana daha büyük bir iltifatta bulunamazdın."

Dillon piyanonun arkasından çıkıp gruba katıldı.

"Leydi Loch Dhu," dedi Ferguson resmi bir şekilde. Hepsi birden ayağı kalktı.

"Oturun, beyler."

Oturdular.

"Bugünkü haberleri önceden öğrenmek istersiniz, diye düşündüm. Amerikan ve Rus petrol şirketleri Hazar ve ihtilaflı Empty Quarter'da petrol araştırması konusunda Rashid

Yatırımla anlaşmaya vardı. Aile şirketinin hisse senetlerinde büyük hareketlenme var ve artık başkan benim." Gülümsedi. "New York ve Londra piyasaları kaynıyor. Yedi milyarlık artış sağladık. Muhasebecim dünyanın en zengin kadını olduğumu söyledi."

Ferguson gülümsemeyi başardı.

"Harika, canım."

"Böyle düşüneceğinizden eminim, General."

Dönüp gülümsedi.

"Üzgünüm Dillon. Yalnızca hepinizi mahvetme niyetinde olduğumu söylemek istemiştım. Arap yarım böyle, anlarsın ya. Üç ağabeyim vardı, şimdi tek başımayım."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordu yavaşça.

"Araplarda bir ata sözü vardır; yavaş yavaş alınan intikamın tadına doyum olmaz, derler. Sabırla bekleyebilirim." Tekrar gülümsedi. "Ama siz ölünceye kadar hayatınızın tehlikede olduğunu hissedeceksiniz, beyler. Arabaya bindiğinizde havaya uçacak mı? Karanlıktaki ayak sesleri, yaklaşan bir katil mi?" diye düşüneceksiniz.

"Ne istersen yap, tatlım," dedi Harry Salter. "Zaten insanlar son kırk yıldır beni öldürmeye çalışıyor."

Kate, Dillon'a gülümsedi.

"Beni unutma, Sean ve Dauncey aile sloganını hatırla: her zaman geri dönerim."

Büyük bir zarafet ve güzellik abidesi gibi yürüyüp gitti. Dillon onun arkasından uzun uzun baktı ve sonra usulca, "Ah, seni hiç unutmayacağım, tatlım," dedi.

-son-